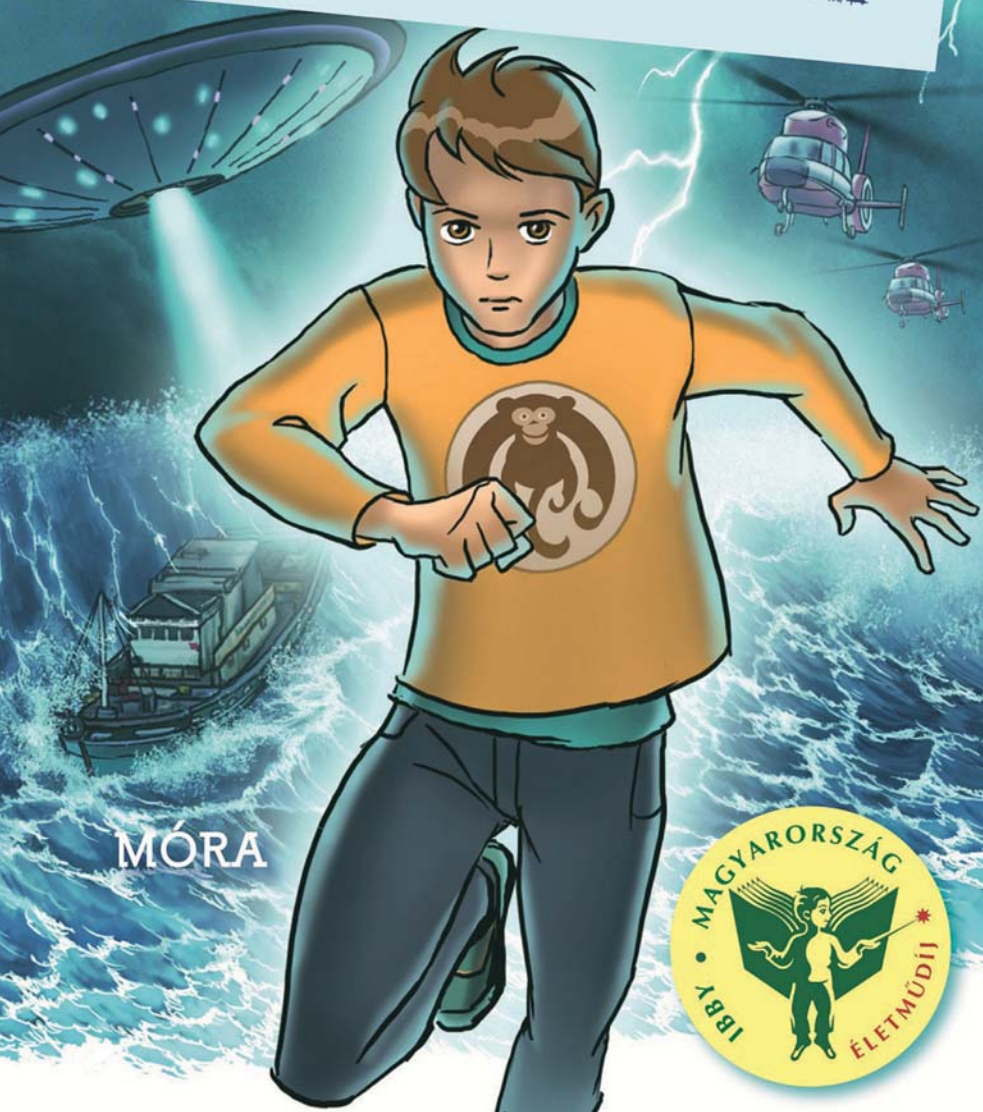

NÓGRÁDI GÁBOR

A tengeren is túl

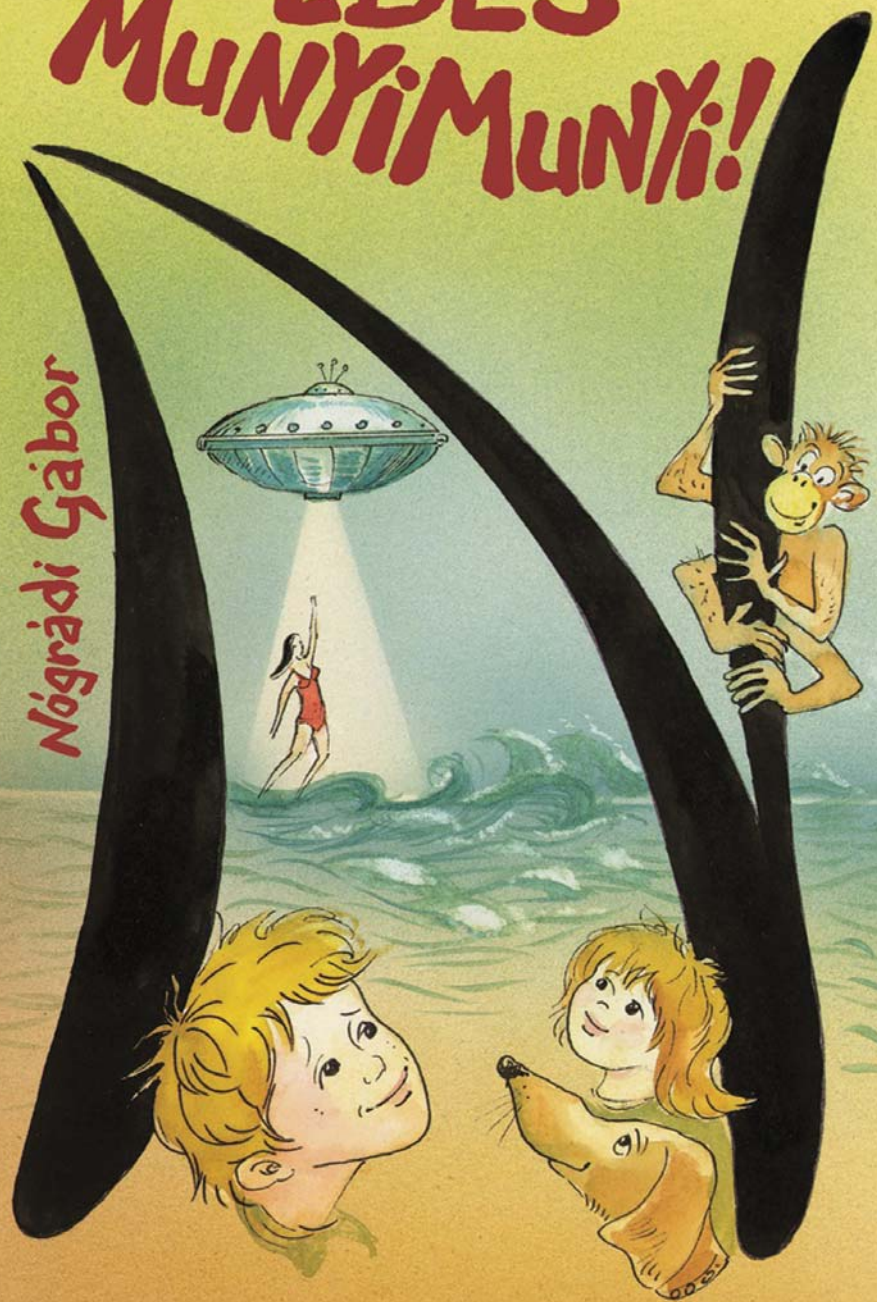

MÓRA

ÉDES MUNYI MUNYI!

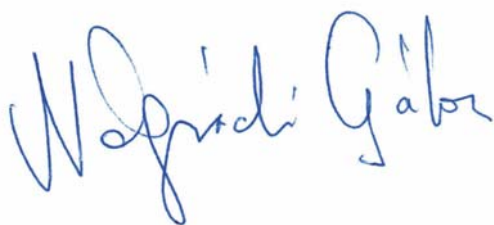
Nógrádi Gábor

Nógrádi Gábor

A TENGEREN IS TÚL

Barátsággal

A handwritten signature in blue ink, reading "Nógrádi Gábor". The signature is written in a cursive style with a light blue background behind the text.

*Anyámnak, aki mesélni tanított,
és a húgomnak,
aki szerette, ha munyimunyt mesélek*

1.

*Hat fő tizennégy lábbal • A nővérem hülye •
Madame Körbeszáj • Kutya az úrből*

A Bánáti család Edit eltűnése előtt öt nappal érkezett a francia tengerpartra. Egészen pontosan Nizzába. Rogyásig pakolt autójukkal úgy néztek ki, mint akik nem egy hétre, hanem egy évre jöttek. Még a palacsintasütőt meg a vécékefét is elhozták. Hátha nincs a panzióban.

A család hat főből és tizennégy lábból állt. Valószínűleg mindenki, aki szereti a kutyákat, meg tudja fejteni a hat főhöz tartozó tizennégy láb titkát. Az a tapasztalt és bölcs személy ugyanis tudja, hogy a kutya is ember, csak éppen állat. Mért ne? Az emberek között is előfordul, hogy valamelyik éppen úgy viselkedik, mint egy majom, egy elefánt vagy egy papagáj, de teljesen embernek néz ki.

Két évvel a nizzai nyaralás előtt az akkor éppen nyolc-éves, harmadik osztályos Benedek *Az én családom* című iskolai fogalmazásában ezt írta: „A mi családukban anyu a családfő, apu hegedül, Kata a kishúgom, Bobi a kutyánk, Dóra meg hülye.” Mint mindig, ezt a fogalmazását is megmutatta a mamájának, mielőtt bevitte

volna az iskolába. A mamája, aki franciatanárnő volt egy gimnáziumban, megkérte Benit, hogy a „Dóra meg hülye” kifejezést írja át úgy, hogy tudni lehessen: Dóra a nővére. Benedek mindig szót fogadott a mamájának. A beadott fogalmazásban a következő mondat állt: „A mi családukbán anyu a családfő, apu hegedül, Kata a kishúgom, Bobi a kutyánk, Dóra meg a hülye nővérem.”

Senki se gondolja, hogy Benedek nem szerette a testvérét. Szerette és szidta. Van ilyen.

Mielőtt Benedek mamája eltűnt volna a tengerben, a Bánáti család öt csodálatos napot töltött Nizzában, a Földközi-tenger partján. A magyarok nagyon tudják élvezni a tengert, mert nekik nincs. Valamikor volt, csak elvesztették valahol a történelem során, és még nem találták meg.

A család egy panzióban lakott. A panzió olyan, mint a szálloda, csak nem utálják annyira a kutyákat és a ricsajozó gyerekeket. Ezenkívül a panzió bejáratánál, vagy a konyhában, illetve az étteremben gyakran előfordul egy tulajdonosnő, akit madame-nak, azaz „asszonyom”-nak kell hívni. A nizzai madame olyan volt, mintha minden vendég szerető és aggódó mamája lenne. Két hatalmas lufimellén feszült a blúz, és mindenkire úgy mosolygott, hogy a szája körbeért a fején, a két széle pedig találkozott hátul a tarkóján.

Beniék egy apartmant béreltek. Így hívják a lakást franciásan. Az *r* betűt raccsolni kell, ahogy Dudás Béla

tanár úr, a matektanár szokta: rhépa, rhetek, mogyoró. A szó végén pedig az n betűt úgy kell kiejteni, mintha meg lennének fázva, és az orrunkból beszélénk.

Az apartmanban egy nagyobb előtér, egy fürdőszoba és három külön hálószoba volt.

Benedek a húgával, a négyéves Katával, és Bobival, a tacsó-kopó keveréssel egy szobában aludt. Dóra, a nagylány, és Tamás, az apa pedig külön-külön, egy-egy hálófülkében. Edit, a családfő mindig ott dőlt le, ahol a legnagyobb szükség volt rá. Ha Kata rosszat álmodott, vagy Benedek meg akarta hallgatni a folytatásos „anyumese” újabb epizódját, akkor Beniék szobájába ment. Ha Dórának szerelmi bánata volt, akkor a nagyobbik lánya mellé bújt. Ha pedig ki akarta pihenni magát, akkor bezárkózott a fürdőszobába, hogy ne hallja zenész férjét, aki álmában Beethoven Ötödik szimfóniáját dúdolta teljes hangerővel, különös tekintettel az ütősökre, úgymint: dob, üstdob, cintányér stb.

Edit, a mama tehát csak egy kád meleg vízben pihenhetett ki magát, amíg valaki a családból ki nem botladozott a fürdőszobába sürgős dolga miatt.

Egy nappal a nagy vihar előtt Edit kavicsokat gyűjtött Benedekkel és Katával a parton.

Tamás, az apjuk nem volt velük. Szokása szerint a panzió alagsori mosókonyhájában hegedült a madame engedélyével. Azért a mosókonyhában, hogy a többi vendéget ne zavarja. A Bánáti gyerekek apja a Budapesti Rádió Szimfonikus Zenekarának zenésze volt, és na-

ponta négy órát hegedült. Azért csak négyet, mert most nyaralt. A tulajdonosnő nagyon örült Tamás játékának. A hegedűszó nem hallatszott fel az emeletre, az alagsor egerei pedig a harmadik napon átmenekültek a szomszédos panzióba. Nem mindenki szereti a klasszikus zenét.

Dóra szintén nem vett részt a tengerparti kavicsgyűjtésben. Új barátaival „lógott”. Ez az öccse szerint annyit jelentett, hogy a parton mutogatta a melleit, az Angol sétányon riszálta a fenekét, és a parkban, egy árnyékos padon gyakorolta a csókolózást, hogy ha majd a *Rómeó és Júlia* című tragédiában csókra kerül a sor, akkor ezzel ne legyen „technikai gondja”. Ezt ő mondta így.

Dóra színésznőnek készült, és különleges képessége volt a barátkozásra. Amint a család megérkezett valahova, Dóra egy óra múlva már három-négy lánnyal és fiúval karattyolt angolul, németül vagy mutogatással. Ezen a három nyelven értett valamennyire a magyaron kívül. Új barátai persze nem Dóraként ismerték, mert Dóra utálta a nevét. Otthon hetente újabb és újabb művészneveket vett fel. Szerinte Dóra néven nem lehet valaki világhírű filmszínésznő. Merthogy ő az lesz. A francia tengerparton a jól hangzó Annabella néven ismerték. Benedek szerint „Anna, a debella” jobban illett volna a nővéréhez. Dóra ki akart utalni egy pofont az öccsének ezért a szemét és igazságtalan megjegyzésért, de Benedek gyorsabban tudott szaladni. A csúfolódás valóban

jogtalan volt. A tizennégy éves Dóra-Annabella igen csinosnak számított a hasonló korú lányok között. Mindene megvolt, amire a lányok büszkék, és amitől a fiúknak kiguvad a szemük.

A francia tengerparton nagyon nehéz kavicsot gyűjteni. A kavicsok többsége ugyanis olyan szép, hogy az ember legszívesebben mindet egy zsákba lapátolná és hazavinné. Aztán a család ülhetne otthon a tévé előtt nyakig a sóderben. Az egyik kövecskét színes eresztek díszítik, a másik félig fekete, félig fehér, mintha így tervezte volna meg egy művész, a harmadik szürke, egyetlen vörösös színű övvel a derekán. És mindegyiket csodálatosan gömbölyűre és simára csiszolta a tenger. A tenger olyan, mint az iskola meg az élet: minden szögletest, rücsköt, érdeset igyekszik legömbölyíteni. Igaz, ez az iskolának meg az életnek nem mindig sikerül.

– Csak a legszebbeket válogassátok ki! – mondta Edit a gyerekeinek, akik percenként szaladtak oda hozzá egy marék kavicssal meg Bobival. Szegény eb nem értette, hogy bolond gazdái mért kapkodják fel a földről azt, ami se nem enivaló, se nem kutyakaka. – Ha mindet betesszük a kocsiba, amit idehoztok, hova fogunk ülni? Vagy azt akarjátok, hogy én itt maradjak?

– Nem! Nem! – kiabálta Kata meg Beni, és messzire dobták a markukban szorongatott kavicsot.

Később a kavicsgyűjtők leültek egy sziklára, és Edit

mesélt nekik. Volt egy folytatásos története, amit régen a kicsi Dórának mesélt, aztán, ahogy Dóra nőtt, inkább Benedeknek, majd végül Katának. Persze Beni is mindig ott maradhatott mesélés közben, ha akart. És általában akart. A mama fantasztikus meséjében a saját gyerekein kívül Miki majom volt az állandó főszereplő.

– Miki majom egy napon, amikor a csillagok között cikázott az űrhajójával, meglátott egy kicsi rakétát, amelynek az ablakán egy kutya kukucskált ki szomorúan. „Munyimunyi! – kiáltott rá Miki majom. – Hát te mit csinálsz itt, haver?” „Keringek – válaszolt a kutya. – Kísérleti kutya vagyok. Kilóttek a világűrbe, de elfogyott a benzin, és nem tudok visszamenni a Földre.” Miki majom erre rögtön áttette a kutyát az űrhajójába, és visszavitte a Földre. Csakhogy a kutya nem maradhatott vele, mert Mikinek sok dolga volt: meg kellett mentenie az embereket a gonoszoktól, meg ilyesmi. Elrepült hát a kutyával Budapestre a Pék utca nyolcba...

– Ott lakunk mi – szólt közbe Kata.

– Így van – bólintott Edit. – És Miki majom tudta, hogy a barátai: Kata és Beni szeretik a kutyákat. Ezért lekiabált: „Munyimunyi! Találtam egy kutyát a világűrben. Nem akarjátok befogadni?”

„De igen! – mondta Kata. – Akarjuk!” – És Miki majom akkor leeresztette egy kosárban a kutyát az erkélyünkre. Így került hozzánk Bobi – fejezte be a rövid mesét az anya, és megsimogatta a kutyát.

Bobi olyan vidáman csóválta a farkát, mintha értette

volna a történetet, és büszke lett volna arra, hogy ő egyenesen az úrből érkezett. Kata megölelte a kutyát, és megkérdezte az anyját, hogy mért mondja Miki majom mindig azt, hogy „munyimunyi”. Megkérdezte, pedig tudta ő azt nagyon jól.

– Mert Miki majom mindig így beszél – mondta el ismét a mamája. – Csak ezt hajtogatja. Munyimunyi! De mi mégis tudjuk, hogy mit akar mondani.

Benedek a száját húzogatta.

– Az úrhajót nem benzin hajtja, és odafent nincs levegő. Hogy hozta át Miki majom a kutyát az egyik úrhajóból a másikba?

– Mondd, kisfiam – nézett Edit legokosabb fiúgyermekére –, úgy nézek én ki, mint a Spektrum Televízió? Ha tudományos ismeretekre vágysz, ne rám kattints!

Beni zavartan vigyorgott. Tényleg butaság a fizika törvényeit számon kérni egy mesén.

– Egyébként Bobi úrruhában volt, és palackból kapott levegőt, te észlény – ölelte magához Benedeket az anyja, de akkor már Kata is ott volt a nyakában, és a kutya is fel akart kapaszkodni a hátán. A szeretetvágy fertőző. – Segítség! – nevetett Edit, majd a családtagjait lerázta, a szalmakalapját Kata fejére ejtette, és berohant a tengerbe. A gyerekek futottak volna utána. – Most ne gyertek! – kiáltott Edit. – Nagyok a hullámok. Beni, vigyázz Katára! Úszom egy kicsit. – És belevetette magát a vízbe.

Edit kitűnően úszott. Versenyeken indult ifjabb ko-

rában. Érmeit meg okleveleit otthon az üveges polcon tartotta, mert mindenféle bajnokságot nyert.

Benedek kézen fogta a hűgát, és odasétált, ahol a tenger csak a lábukat nyalogathatta. Onnan nézték az anyjukat, aki széles karcsapásokkal, könnyedén szelte a vizet.

Bobikutya-űrlény megpróbált a családfe után sprintelni, de miután a kopó papa ellenére csak egy földszintes tacsakónak született, az első nagyobb hullám kidobta a partra, mint egy labdát.

Edit a parttól nem túl messze úszkált ide-oda, hogy még meghallhassa, ha a gyerekei utánakiáltanak.

– Látod anyut? – kérdezte Beni Katát.

– Látom... Nem látom... Látom... Nem látom... – mondta a kislány, és figyelte a hullámok hátán felemelkedő, majd elsüllyedő testet.

Benedek elvagyorodott a kislány csacsogásán, de aztán elkomolyodott, míg imádott anyja felbukkanó és elmerülő alakját figyelte. Nem jó érzés volt, amikor a piros fürdőruha a hullámok között hirtelen eltűnt a szeme elől. Nagyon szerette az anyját. Szépnek találta szabályos arcát, ősz szálakkal tarkított sötét haját, szénfekete nagy szemét és mindig nevetésre kész vékony ajkát. Úgy gondolta, az ő mamája a leggyönyörűbb nő a világon.

2.

*Jean-Paul, a tapizós • Úszás a viharban •
Az orkán átka • „Nem látta a mamámat?”*

Este a Bánáti család nagy hal- és hússütögetésen vett részt a panzió többi vendégével együtt a kertben. Volt ott egy magas dán házaspár, ketten együtt négy méter körül, két angol nővér „I LOVE THE CATS!” feliratú trikókban, és egy olasz család hat vagy nyolc fővel, nem lehetett megszámolni őket, mert folyton nyüzsögtek. Jelen volt még két tökéletesen egyforma kövér német férfi is. De lehet, hogy az egyik nő volt, mert szalagot viselt a hajában, és Brünhildának hívták.

A partin Dóra-Annabella is megjelent legújabb szerelmével, akit már több mint fél napja ismert. A Jean-Paul névre hallgató fiú Dóra szerint hasonlított volna Brad Pittre, ha nem kopasz, nem áll el a füle, nagyobb a szeme és kisebb az orra. Ebben volt valami igazság. Néhány tucat plasztikai műtét után a fiú tisztára Brad Pittnek nézhetett volna ki – hátulról. Így azonban Jean-Paul inkább Dudás tanár úrra hasonlított, akinek az iskolai jelmezbálon mindig első díjat akartak adni lenyűgözően eredeti vámpírmaszkjáért, pedig nem is volt rajta álarc.

Jean-Paul szerencsére nem értett magyarul, és így nem tudta, miért üldözi Annabella egy teli flakon ásványvízzel az öccsét. Benedek csak arra kérte Dórát, hogy vigye vissza a szívszerelmét a csatornába, ahonnan hozta. Vigye vissza, mert Kata megint sikoltozni fog álmában, mint két nappal ezelőtt, amikor Dóra egy kövér holland fiúval állított be. A holland fiú vacsora után egy altesti gáztámadás-sorozattal menekülésre készítette a panzió vendégeit.

Így telt el az este a szokásos családi békességben és nyugalomban.

A panziósné nyolc óra körül, túlsúlyát kihasználva a falhoz szorította Benedek apját, aki – más lehetőséget nem látva – beleegyezett, hogy hegedül valami szépet. Szerencsére Tamás nem Beethovent mennydörögte el, hanem vidám francia, skót, ír és német népdalokat vonózott a vendégek legnagyobb örömére. A finom francia borokat kóstolgatva, a hetyke és pajkos hegedűszóra mindenki táncolni kezdett. Miután a zenéhez illő eredeti néptáncokat nem ismerték, új stílust koreografáltak a vad nizzai éjszakában. Edit „a veszett bakkecskék a szirtekről mekegve a tengerbe ugrálnak” címet adta a tetszetős tánckompozíciónak. Benedek a röhögéstől besett egy rózsabokorba, és mint rosszul borotvált sündisznó került elő. Miközben Edit kiszedegette a tüskéket a fiából, Dóra-Annabella pofon vágta Jean-Pault, és örökre szakított vele. A lány nem árulta el senkinek, miért pofozta fel szívserelmét, csak annyit mondott el

mindenkinek négyszemközt, hogy a fiú tánc közben tapogatta.

– Téged?! – pásztázta végig Benedek a nővérét sunyi pillantással. – Mit tudott megfogni?

A kérdést természetesen egy ötszáz méteres üldözései verseny követte a panzió körül.

– Ha elkaplak, kitépem a hajadat, te szemét kölyök! – üvöltötte Dóra, és arra gondolt, hogy ezt a dühöt milyen jól fel fogja tudni idézni majd egyszer, ha a gonosz mostohát kell játszania a *Hófehérké*ben.

Aztán mindenki elment lefeküdni.

A családfő aznap éjszaka a férjével aludt, hiába kérte Dóra, hogy bújjon be mellé, mert szeretne valamit elmesélni neki elalvás előtt.

– Néha az apáttal is kell aludnom – mondta Edit –, mert elfelejti, hogy felesége is van.

– Tudom, mit csináltok ilyenkor – mondta Dóra élesen, mert dühös volt, hogy senkinek sem tudja elsuttogni órákig tartó szerelme és csalódása megrázó történetét.

– Remélem is, hogy tudod – mondta nyugodtan az anyja. – Ha nem tudnád, nem engednék el lógni a barátáiddal. De tartsd meg ezt a tudást magadnak, oké? És ígérem, holnap délelőtt csak veled leszek, és csak rád figyelek, ha akarod.

Sajnos Dóra-Annabella édesanyja nem tudta betartani az ígéretét, mert másnap reggel eltűnt a viharos tenger hullámaiban.

Edit hat órákor, mint minden reggel, aznap is lement úszkálni egy kicsit. Mint mindennap, ismét mélyen beúszott a tengerbe, élvezve az óriási víztükör végtelenségét, a csendet és a nyugalmat, amelyben a dübörgő autók és az üvöltöző házmesternék között élő városi embernek olyan ritkán lehet része.

Kissé borús volt az ég. Az éppen csak felkelő napra rámásztak a felhők. Benedek világoskék zoknijja szokott ilyen lenni focizás után. Editet azonban egy hűvösebb reggel nem tartotta vissza az úszkálástól. Ő még a nagy hajók keltette, óriásnak látszó hullámoktól sem félt, amelyektől a gyermekei sikoltoztak, ha meglátták azokat kifelé tornyosulni. Edit képes volt órákon át lebegni a vízben, vagy siklani a felszínén. Lehet, hogy az úzó-bajnokok valójában halak. Csak meleg a vérük, nincs kopolytűjük, és nem lehet belőlük halászlét készíteni.

Az orkán olyan hirtelen csapott le a francia tengerpartra, mint egy ostor a gyanútlanul poroszkáló lóra. A meteorológusok tudták ugyan, hogy vihar közeleg, és jelezték is a veszélyt – a világítótornyokon villogtak a fények –, de az asszony nem figyelt. Talán azért nem, mert olyan gondtalanul napfényesek voltak az elmúlt napok, hogy szinte szellő sem rezzentette a vizet. Vagy talán arra gondolt, hogy úszkálása rövid órácskája alatt nagy baja akkor sem történhet, ha feltámad a szél. Lehet, hogy kiváló úszási képességében bízott, amivel lány korában a viharos Balatont is átúszta. De a legvalószínűbb, hogy a gyerekei jártak a fejében. Például Dóra

szerelmi csalódása. Vagy az, hogy mit meséljen Miki majomról aznap Benedeknek és Katának. Ki tudja?

A viharos erejű orkán egyetlen pillanat alatt sötétségbe borította a tengert és a partot. Mint amikor a mesében megjelenik a gonosz tündér, és a ragyogó nappalból éjszakát varázsol, hogy szörnyű bosszút állhasson az embereken.

„Gyűlölöm ezt a derűs és napfényes világot! – sivítja, mondjuk, míg végigszáguld a víz felett. – Gyűlölöm, mert mindenki megvet és átkoz mint a sötétség gyilkos fejedelmét. Gyűlölöm a nevetéseket, amely lehallatszik az örök éjszaka birodalmába, ahol élek. Gyűlölöm a szeretetet, amit egymás iránt éreztek, és amit én nem éreztem még senki és semmi iránt soha. Sötét égboltozatom, fekete köpenyem, amelyen nem süt át a nap, s amelyen egyetlen csillag sem csillog, most ráterítem a fenti világra, s a földdel teszem egyenlővé virágzó országokat!”

Lehet, hogy nem éppen ezt mondaná, de valami hasonlót, az biztos. Meg kellene nézni este a tévéhíradóban, ahol nyilván interjút készítenének vele is, mint minden politikussal, aki valami eszement dolgot csinált aznap a Földön.

A sötétséggel együtt – mint ezer tébolyultan száguldó kamion – végigsöpört a tengeren a szél, és hatalmas hullámokkal rohamozta meg a partot. Szerencsére az a néhány halászcsónak, amelyik hajnalban kimerészkedett a vízre, már a sűrűn villogó vészlámpák első jel-

zésére kimenekült a biztonságos kikötőbe. Némelyiket így is a sziklákhöz csapták a hullámok, mert nem rögzítették jól a mólóhoz és a tengerfenékre sülyeszített horgonyhoz.

Benedek arra riadt fel, hogy Bobi hideg orrával a kezét bökdösi idegesen.

– Nyugi már! – lökte el a kutya fejét, és álmosan át-pislantott Katára.

A kislány mélyen aludt. Arra sem rezzent fel, amikor egy szélroham a párkányról lesodorta Miki majom legóból épített úrhajóját. Benedek az ablak felé kapta a fejét. „Mi van itt?” Az ablak becsapódott. Egy pillanat múlva hatalmas esőcseppek dübörögtek az üvegen. Villám villant, dörgés dörrent. Bobi szűkölt. A fiú szeme elkerekedett, amikor kipillantott, és meglátta az elsötétedő eget. Kiugrott az ágyból, és az ablakhoz lépett. A gyönyörű part, amely öt napon át napfényben tündökölt, most szürke és hideg volt. A sötétzöld tengeren embermagasságú hullámok száguldottak végig. Benedek szívét összeszorította egy láthatatlan kéz. Nehezen kapott levegőt. Nemcsak a rémisztő látvány riasztotta meg, hanem valami ismeretlen eredetű félelem is. Kata persze meg se rezdült. Talán éppen Miki majommal repül a világűrben, és közben úgy beszélgetnek, hogy „munyi-munyi, munyimunyi”, ami azt jelenti, hogy nagyon szeretlek, légy a barátom.

A fiú – Bobival a nyomában – átrohant a szülei szobájába.

A redőny résein át beszűrődő tompa fényben látta, hogy az apja mélyen alszik.

Az anyja nem volt sehol.

Benedek a fürdőszobához sietett, és halkán bekopogott.

– Anya! – suttogta. – Anya! – S mert nem jött válasz, óvatosan kinyitotta az ajtót. A fürdőszobában nem volt senki. Benedek ajka megremegett. Emlékezett rá, hogy valamikor gyerekkorában, amikor Kata még meg sem született, egy éjszaka felriadt, és átszaladt a szüleihez. A hálószoba azonban üres volt, mert Edit és Tamás a koncert után a barátaikkal beültek egy étterembe beszélgetni. Akkor érezte Beni a magány és a félelem ilyen fullasztó rohamát. Azon az éjszakán a nővére, Dóra arra ébredt, hogy az öccse az ágya mellett zokog, és telehányja a két napja vásárolt pomponos papucsát. Azóta azonban már eltelt néhány év, és a fiú biztos volt benne, hogy ha az anyja vagy az apja éppen nincsenek jelen, akkor valahol máshol biztosan megtalálhatóak.

Bobi, mintha tudta volna, hogy a gazdája kit keres, körbeszaladt a szobában, és belesett az ágy meg a szekrény alá. Biztos, ami biztos. Az emberek nagyon különösek. Folyton eltűnnek meg feltűnnek. Reggel elmennek, este megjönnek. Vagy nem jönnek. Aztán egy hét múlva felbukkannak, mint a fülsüketítően vékony hangokat nyiszogtató magas férfi szokott, aki külföldi kon-

certekre jár a zenekarral. De persze Bobi nem talált az ágy meg a szekrény alatt senkit.

– Dóra... – suttogta Benedek, és átfutott a nővére szobájába.

„Igen, igen – gondolta. – Anya odabújt hajnalban Dórához, hiszen este megígérte, hogy meghallgatja a szívfájdalmát, vagyis a hülye meséjét Jean-Paulról meg a tapizásról. Biztosan odabújt...”

De Dóra egyedül aludt.

Benedek nem akarta felrázni. Lehet, hogy az anyja csak lement kávé inni. Vagy sétálni. Igen, sétálni, hiszen mindig korán kelt. Úszni biztosan nem ment ilyen időben. Persze hogy nem ment. Kizárt dolog, hogy lement volna úszni. Az aztán teljesen lehetetlen. Hiszen mindig ő mondta, hogy még a Balaton szélére se szabad menni, ha feltámad a szél. Pláne ha vihar van! Benedek emlékezett az egyik mesére, amelyben Miki majom az utolsó pillanatban menti meg őket, amikor egy csónakban ülnek a viharos Balaton közepén. Már csapkodnak a villámok, már emelkednek a hullámok, amikor Miki majom az úrhajójával följük siklik, és leenged melléjük egy nagy kosarat. Abba mindannyian belepattannak, s a csörlő már húzza is fel őket az úrhajóra, miközben a csónak darabokra törik egy sziklán. Speciel a Balaton közepén nincsenek sziklák, de ez Editet nem zavarta a meseszövegben.

– Lehetetlen, hogy anya úszni ment – motyogta Beni maga elé, és úgy, ahogy volt, pizsamában lesietett a

panzió ebédlőjébe. Bobi izgatottan rohant utána, bár egy ilyen földszintes kutyának ugyanolyan nehéz lemenni a lépcsőn, mint egy embernek a meredek hegyről.

A panziósnőnek, aki már a vendégek reggelijét készítette, rögtön körbeért a szája, amikor meglátta a gyereket.

– Jó reggelt, Benedek! Jó reggelt! – mondta franciául a madame. – Hogy vagy? Láttad a vihart?

De Beni csak legyintett zavartan, mint aki nemcsak hogy nem érti, amit mondanak neki, de most nincs is kedve *helyeskedni*. Kata találta ki a szót, amikor a szülei-vel vacsora után a társalgóba ment. „Megyünk a helyeskedőbe?” A gyerekek nagyon kreatívak. Rengeteg munkába kerül nekünk, szegény felnőtteknek kinevelni belőlük ezt az idegesítő képességet, de többnyire sikerül.

– Mama? – kérdezte Beni a körbeszájú panziósnét. – Nem látta a mamámat?

– Mama? – pislogott a fiúra két hatalmas melle felett az asszony, és a kezét széttárta, ami nemzetközi nyelven annyit jelent, hogy nem tudom, nem láttam. Aztán felmutatott a mennyezetre. – Talán még alszik.

Benedek nemet intett. Akkor már az asszony szája is csak a füléig ért.

– Lehet, hogy sétál – mondta, és az ujjáival jelezte a lépegetést.

Benedek bólintott, aztán nemet intett, és bólintott megint. Tehetetlenül állt egyik lábáról a másikra. Ha

egy mindenkiről mindig mindent tudó panziós madame James Bond sem sejti, hol keresse az anyját, ő honnan tudná?

– Jó, jó. Nyugodj meg! – mondta az asszony, és már egészen kicsi lett a szája. – Gyere, ülj le! Kapsz egy csésze finom kakaót. – S már vette is le a csészét a polcról. De mire megfordult, a fiú eltűnt.

3.

*Harc a viharral • Csuklós kutya a lépcsőn •
Hol a családfő? • Köpeny a parton*

Edit az első szélrohamra megfordult, és erőteljes tempókkal úszni kezdett a part felé. Bármennyire is bízott magában és az úszni tudásában, most rémülten összeszorult a szíve. Az orkán sötétsége ugyanis fölé borult, és a part eltűnt. Azonnal a gyerekei jutottak az eszébe. Mennyire megijednek majd, ha ő nem lesz ott, amikor felébrednek.

Az első hullám felemelte és kifelé vitte, bár a partot Edit a hullám tetejéről sem látta a félhomályban. Inkább csak sejtette, hogy merre van. Aztán a hullám csúcscsáról lezuhant a vízbe, és egy pillanatra elmerült. Szerencsére valóban jó úszó volt, tudta, mikor mit kell csinálnia, hogy ő uralkodjon a vízen, s ne a víz uralkodjon rajta. Amikor azonban a felszínre bukkant, rémülten látta a következő hullámot közeledni. Az már sokkal nagyobb volt, mint ami a levegőbe kapta az imént. Akkorának látszott, mint egy kisebbfajta ház. Csak jött, jött, mint egy szupervonat. Lehet, hogy egy-egy ilyen hullámra a deszkát ügyesen meglovagló fiúk fel tudnak

suhanni, ahogy azt a filmekben látni, bár ez sem nagyon hihető, de egy asszony – akárhány versenyen úszott is – csak a csodában bízhat. Csodák azonban ritkán esnek meg az emberrel. Esetleg elmarad egy felmérő dolgozat, vagy ötös találatra lesz az embernek a lottón. De aztán évekig semmi.

Benedek ismét felszaladt a lépcsőn. Szegény Bobi meg utána. Egy tacsó számára lefelé bukdácsolni sem leányálom, de felfelé meg egyenesen állatkínzás. Ahhoz gumigerincre volna szüksége egy efféle csuklós minibuszhoz hasonló kutyának, hogy könnyedén hullámozzon a lépcsők felett, mint hernyó a faágon. No, most gumigerinc, az éppen nem volt Bobinál használatban.

Mire szegény kutya felért, Benedek már felköltötte az apját.

– Anya nincs meg! – rángatta a karját. – Nincs meg!

– Mi? Mi nincs meg? – pislogott Tamás, és rögtön a hegedűjére nézett. Ez volt a család legnagyobb kincse. Persze a gyerekeken kívül.

– Anya nincs itt! – kiabált Benedek.

– Hát persze hogy nincs itt. Biztosan lement úszni – mondta Tamás, és már éppen meg akart fordulni, hogy folytassa édesded szundikálását, amikor felfogta Benedek második mondatának értelmét.

– Szörnyű vihar van, apa! Vihar van! Vihar!

A férfi kikászálódott az ágyból, és az ablakhoz lépett.

Látta az éjszakává sötétült eget és a tengeren emelkedő hullámokat.

– Biztosan nem ment be a vízbe – motyogta. – Ilyen viharban nem megy a vízbe... Vagy ha bement, kijött. Anyut nem kell féltetni... – És félelemmel teli pillantással nézett Benedekre meg szegény, lihegő Bobira.

– És ha bement a vízbe? – kérdezte Ben. – És ha bement, mielőtt kitört volna a vihar? És ha beúszott? Beúszott, ahogy szokott?

A fiú apja csak állt szótlánul, nézett és pislogott, mint Baba nagyfi szokott, ha elhányja a szemüvegét.

Tamást nem a gyors felfogásáért szerették a családtagjai. Talán Edit is azért vette át a családfői szerepet tőle, mert ha meg kellett oldani egy problémát, az aszszony már megoldotta, mikor a férje még csak megkérdezte, hogy mi a probléma.

– Csak nem ment be...? – dadogta Tamás, és tétován öltözködni kezdett. – Az kizárt... Az lehetetlen... – motyogta, és fordítva vette fel az alsónadrágját. – De ha be is ment, biztosan kijött, amikor esni kezdett... Nem gondolod?

Benedek nem bírta tovább hallgatni az apja tétova szavait, és átrohant a szobájába, hogy ő is felöltözhessen.

Kata még mindig aludt. „Csak aludjon – gondolta a fiú, miközben magára kapkodta a ruháit. – Úgysem tudna segíteni. Mire felkel, anyu itt lesz.”

Mikor visszaszaladt az apjához, az még mindig az

edzőcipőjével kínlódott, mert az egyik fűző kibújt a lyukból, és nem akart visszamászni. Csak egy cipőfűző meg egy lyuk tud ilyen szemét lenni az élet legnehezebb pillanataiban. Ben leguggolt az apja lábához, és befűzte a cipőjét. Általában igazán nem haragudott rá, hogy ilyen lassú és nehézkes, mert ahogy az anyja, ő is elfogadta az apját olyannak, amilyen, de most egy kicsit dühös volt. Mégiscsak az apja a felnőtt! Neki most gyorsabbnak és határozottabbnak kellene lennie. De legalábbis be kellene tudni fűzni egy cipőt!

Mire leértek a földszintre, a panziósné és néhány vendég már az étterem előtt pörgette a francia r hangokat és nyelte az n hangokat. Arról beszéltek, hogy az Edit nevű magyar asszony biztosan nem ment le aznap reggel úszni.

– De ha netán mégis lement a tengerhez – okoskodott az egyik német férfi vagy nő –, akkor sem történetelt semmi baja, mert a magyarok ugyan bátrak és meggondolatlanok, de mindent megúsznak. Ott volt ugye a foci-világbajnokság, amit Puskásék akkor vesztek el, amikor a legjobbak voltak, mégsem verték agyon őket a szurkolók. Aztán ott van az a sok csodálatos forradalom is, amit a magyarok túléltek. Szóval az asszony akkor is ki tudott volna jönni a vízből a vihar kitörése előtt, ha mégis bement. Miért? Mert láthatta a parton a vészjelzést, és kitűnően úszik. – A vendégek egyre jobban belemelegedtek az izgatott cseverészésbe: – Mindenesetre nagy felelőtlenség a viharos tengerben

úszkálni, ha az embernek három gyereke meg egy folyton hegedülő művészférje van. Aki egyedül él, az esetleg nyugodtan megfulladhat, vagyis izé, az sem... No de egy családós ember?!

Amikor a panziósnő meglátta Tamást, rögtön előrelökte a lufikat, és ezzel elzárta az utat a kijárat felé.

– Monsieur Bánáti! Igaz, hogy ma is elment szegény felesége úszni?

A madame nagy anyai aggodásában megint túllőtt a célon. A „szegény” szót kihagyhatta volna.

– Azt hiszem.... talán nem... – dadogta Tamás, aki franciául is tanult, mert Baba nagyfiatalkorában szerelmes volt egy De Gaulle nevű csinos francia politikusba.

– Sajnos nem láttam a feleségét – mondta a panziósné. – Pedig én már itt vagyok hat óra óta. Ha látom, biztosan figyelmeztetem, hogy ne menjen le a tengerre, mert a rádió is bementa, hogy vihar lesz. Igaz, hogy közben kétszer voltam a raktárban, hogy kihozzam az üdítőt meg a tejet, mert ott tartjuk a hűtőben. Ugye, ilyen melegben még a tartós tejet sem okos dolog a polcra tenni. De az csak néhány percig tarthatott. Különben el sem mozdultam innen. Úgyhogy ha valaki itten elmegy, biztosan észreveszem. Ha nem figyelek, akkor is. Nem beszélve arról, hogy a kedves, udvarias felesége rám köszönt volna, ha erre jár. No de másfele nem is tudott volna menni, hiszen ahogy lejön a lépcsőn blablablabla...

Benedek arra gondolt, hogy ha ezekben a lufikban is gáz volna, mint a budapesti állatkertnél árusított léggömbökben, akkor csak meg kellene lökni a panziós-nőt, aki felszállna a plafonra, ők meg kimehetnének az ajtón. No, de erre hiába várt.

– Gyere már! – kiáltott az apjára, aki sokkal udvariasabb és félénkebb volt annál, mint hogy átpasszírozza magát a panziós-nő és a plafonig érő zöld növény között a kijárat felé. Benedek kiáltására azonban a nő ijedten hátrahőkölt, és Tamás előtt megnyílt az út.

Apa és fia a kutyájukkal lefutottak a partra. A zuhogó esőben senki sem volt a panziót a parttól elválasztó Angol sétány nevű úton. Szegény Bobi félig-meddig a hatalmas tócsákban úszva, botladozva gurult a gazdái után. El nem tudta képzelni, mi kényszeríthet két értelmes embert arra, hogy olyan időben mászkáljanak, amikor még a kutyákat se verik ki. De az ösztönei nem engedték, hogy a panzió védelmet nyújtó eresze alatt maradjon. A kutya sorsa nem lehet jobb, mint a gazdáié, ha valóban családtag. Pontosabban: néha csak neki jó a családban, míg az embereknek kutya élete van. Szerintem ha más alakban újraszülethetnénk, sokan szeretnénk kutyák lenni saját magunknál.

A homokos parton, ahol máskor száz és száz ember hever a napernyők alatt, gyerekek labdáznak, fagyalt-árusok járnak, és kaján kamasz fiúk lesik a monokinis lányokat, most egy lélek sem volt. A hatalmas hullámok olyan messzire csaptak ki a parton, ahova napfényes

napokon még csecsemőket is nyugodtan fektethettek az anyák.

Tamás és Benedek csontig ázva, a hideg szélben reszketve szaladt a hullámokig. Onnan nézték a sötétbe vesző tengert, amelyen talán még egy óceánjárót sem láttak volna meg, nemhogy egy kicsi, vékony nőt piros fürdőruhában.

– Anya! Anya! Anya! – kiabált Benedek, de a szélvihar könnyedén elfojtotta a hangját.

– Nem... nem... – dadogta Tamás. – Nem lehet itt. Itt nem lehet... Itt nagyon magasak a hullámok. – És egyik lábáról a másikra nehezedve reszketett a parton. – Ha be is ment, már kijött...

– Akkor hol van? – nézett az apjára a fiú. – Hol van? Bent nincs. Itt nincs. A panzióban sincs.

Ahogy idegességében az Angol sétány felé mutatott, észrevette a fehér köpenyt. Az utat és a partot elválasztó kőkerítés alján, a földön hevert. Mocskosan, vizesen, ahogy a vihar lesodorta a vaskorlátról. Mert Edit fürdőköpenyben szokott lejönni a partra, s oda teszi a köpenyt a korlátra, amíg úszik. Ki vinné el? Errefelé nem lopnak köpenyt. Reggel hűvös van, könnyen megfázhatna, ha csak fürdőruhában futna le. S különösen akkor kell a köpeny, ha kijön a vízből.

Benedek a homokos, vizes rongydarabhoz rohant és felkapta. „Lehet, hogy nem is anyáé – gondolta. – Itt hagyhatta bárki... Akár tegnap is.” Bobi rögtön tudta, hogy ez csak Edit köpenye lehet, fel is ugrált, hogy el-

kapja fogával a szélét, de nem érte el. Tamás is elfordult a víztől, amelyen a hatalmas hullámokon kívül amúgy sem látszott semmi, és Benedekhez futott. A fiú forgatta a köpenyt, kereste a zsebét. A zsebeit. Nem találta. Azokban kell lenni valaminek. Abból kiderülhet... Idegességében nem vette észre, hogy a köpeny ki van fordítva. Az apja elvette tőle a mocskos rongydarabot, megfordította, és belenyúlt a zsebébe. Látszott, hogy egy kicsit megszédül. Gyerekkorában is rosszul lett, ha valami nagyon váratlan és ijesztő dolog érte. Édesanyja egyetlen elkényeztetett gyereke volt, akit a szélről is óvtak. Talán emiatt lett felnőttként ilyen tutyimutyi anyámasszony katonája.

Az apa kivette a köpeny zsebéből a kezét, és széttárta az ujjait. A tenyerén kicsiny műanyag maci feküdt. Kata műanyag macija, amivel a kislány játszani szokott, ha már nagyon álmos, de csak azért sem akar elaludni.

4.

*Rendőrök a panzióban • Hazugság Katának •
Egy csodálatos reggeli szomorúsága • A piros fürdőruhás nő*

A vihar talán egy óráig sem tartott. Úgy jött, mint a fogfájás vagy egy tanfelügyelő: gyorsan és váratlanul. És így is vonult el. A nap kisütött, a víz lecsendesedett, a homok hamar megszáradt, és az emberek elindultak a part-ra legdrágább kincseikkel: a gyerekeikkel meg a mobiltelefonjukkal.

Akkor már a rendőrség és a parti őrség is tudta, hogy egy magyar asszony „feltételezhetően” eltűnt a viharban. Mikor Benedek és az apja visszarohantak a mocskos köpennyel és a műanyag macival a panzióba, a madame azonnal telefonált.

– Egy asszony belefulladt a tengerbe! – kiabált a kagylóba, s Tamásnak a lélegzete is elakadt a kegyetlen szavaktól. Még jó, hogy Benedek nem tudott franciául. Képes lett volna dühében a falhoz csapdosni a reggelihez kikészített csészéket.

Öt perc múlva ott volt a rendőrkocsi. A nyomozók szinte még el se kezdték a kihallgatást, két helikopter már elhúzott a part felett, s három motoros hajó is kifü-

tott a vízre. Siettek. Ha valakit ekkora vihar után meg akarnak találni, minden másodperc számít.

A parton az emberek hamar megtudták, mi történt, mert a rossz hír szárnyakon jár, míg a jót csigapostás viszi. A panzió lakói elmondták a honfitársaiknak: dán a dánnak, angol az angolnak, német a németnek, s azok mondták tovább svédnek, olasznak, franciának. Persze volt, aki félreértette a szörnyű hírt, s egyesek már egy egész családról beszéltek, akik odavesztek a csónakjukon. „De hát miért mentek be hajnalban? Horgászni? Gyerekekkel? Naná, hiszen biztosan tiszta volt az ég. De hát nem látták a jelzést, hogy jön a vihar? Talán nem figyeltek. Gyorsan jött az! Biztosan felborította a csónakot. Akkor a csónakot megtalálják... Talán azt igen. Szegény gyerekek! Magyarok voltak, Bukarestből. Nem Budapestről? De. Lehet. Az ott van a Balaton mellett?” És mondták a butaságaikat tovább.

A nyomozók mindenkit kihallgattak. Először Tamást és Benedeket, aztán a panziósnét meg néhány vendéget, akik nem tudtak semmit. A nyomozók nem voltak biztosak benne, hogy Bánáti Edit valóban a vízbe veszett. Lehet, hogy el sem ment úszni. Lehet, hogy csak sétálni ment valahova, és a vihar elől behúzódott egy másik szállodába vagy panzióba. A köpenye nem bizonyíték. A köpenyét letehetette a partra, és elment köpeny nélkül. Vagy még tegnap hagyta ott. Vagy besétált a vízbe, úszott egyet, aztán kiment a partra valahol más hol, és találkozott egy ismerőssel, akivel még most is

beszélget. Vagy nem is az ő köpenye. A nyomozók ilyenek. Minden lehetséges változatot végiggondolnak. „Még az is lehet – mondták, persze csak a panziósnőnek –, hogy az elmúlt napokban találkozott egy idegen férfival, és beleszeretett. Aztán ma reggel megszökött vele Mexikóba. Vagy Kínába. Ilyesmi naponta megtörténik.” Ennek a lehetőségét azonban a madame hevesen tagadta.

– Ez butaság! Maguk nem látták ezt az asszonyt! – hadarta dühösen. – Ez a nő mindig a gyerekeivel foglalkozott. Délben és délelőtt és délután és este. Nem lehetett róla levakarni a kisebbik lányát meg a fiát. Egyedül hajnalban ment le a partra, amíg a gyerekek aludtak, hogy ússzon egy kicsit. Bár ne tette volna! Még most is élne...

A nyomozók bólogattak, de megvolt a véleményük. Láttak ők már halott asszonyt feltámadni, amikor át akarta venni a haláláért járó biztosítási pénzt. És zokogó, kirabolt férfival is találkoztak már, aki a kaszinóban vesztette el a vagyonát, de egy rablási mesét akart a családjának beadni, hogy a felesége ne verje megint laposra a golfütővel.

Miközben a nyomozók a panzió éttermében minden lehetőséget számba vettek, a Bánáti család nagyobbik lánya, Dóra-Annabella felébredt. Felkelt, nagyot nyújtózott a simogató napsugárban, és örült, hogy tegnap

este dobta Jean-Pault, azt a tapizó szörnyeteget. Nem mintha őhózzá nem lehetne nyúlni, ha ő is akarja. Nem rossz, ami jó. Dóra már az óvodában se tiltakozott, ha orvososdit játszottak, ami előfordul a gyerekek között. De a szülei előtt őt ne fogdossák! És pláne ne tapizzák *akárhó*, mert úgy *akárhó* rúgja az *akárkit*, hogy az négykézláb megy *akárhó*! Hülye Jean-Paul!

Dóra kisminkelte magát, gondosan megfésülte szőkésbarna haját, felvette a bikinijét, arra a piros pólóját, s aztán a vállára dobta a fürdőköpenyét, amelyből megfelelően kivillant a combja. Végül a strandpapucsába lépett, és az orrára illesztette sötét napszemüvegét. Szerelmi csalódás után mindig ebben a szemüvegben járt, hogy senki se láthassa kisírt szemét, ami most éppen nem volt kisírva, de mindegy. Csak hadd higgyék. A sztárok is így csinálják. Látni lehet a magazinokban. Feltűnő fekete szemüvegben mennek a fotósok elé, ha el akarnak bújni.

Miután Dóra-Annabella elkészült, lement reggelizni.

Két perc múlva zokogva fuldoklott az apja karjában, amikor megtudta, mi történt. A szemüvege a földre esett. Az egyik félrepördült strandpapucsát Bobi vette kezelésbe éles kis fogaival. A köpenye a derekára csúszott, és ott lógott. A két nyomozó őt is ki akarta hallgatni, de nem lehetett. Amilyen öntudatos, kemény kis nő volt Benedek nővére, ha a saját életét kellett élnie, vagy szembe kellett szállni az öccsével vagy a szüleivel, úgy omlott össze, s lett bőgő kicsi lány a rossz hír halla-

tán. Még Benedek szeméből is kicsurrant a könny, ahogy Dóra zokogását hallgatta, és odabújt a nővérehez meg az apjához, ami már időtlen idők óta nem történt meg. De hirtelen felkapta a fejét, és csak annyit mondott:

– Kata!

– Kata! – mondta az apja is rémülten, és a fiára meredt. Dóra is az öccsére nézett könnyben úszó szemével, de amikor mondani akart valamit, elcsuklott a hangja.

„Igen, Kata – gondolták mind. – Kata még alszik. Kata mindjárt felkel. Kata nem tudhatja meg.”

– Kata nem tudhatja meg – mondta ki mindannyiuk gondolatát Benedek, és felrohant az emeletre. Szegény Bobi... de ezt talán már mondani se kell. Húzott a gazdája után.

Benedeknek szerencséje volt. Kata éppen a szemét nyitogatta. Nem kellett felkelteni. A kislány elmosolyodott, mint akinek a redőny résein beömlő napsugarak csiklandozzák a szája szélét.

– Hol van Bobi? – ez volt az első kérdése, de már tartotta is a kutya elé a tenyerét, aki merő szeretetből amúgy sárosan, mocskosan fel akart ugrani mellé az ágyba. – Juj de koszos! Hol volt? Mi történt?

– Semmi – mondta Benedek. – Beleesett a pocsolóba. Gyere, segíték. – És felöltöztette a hűgát. Közben el kellett mondani, hogy mi lesz a reggeli (ugyanaz, mint tegnap), mit fognak csinálni (ugyanazt, mint tegnap), és hogy hol van anyu.

– Ööö... – kezdte Ben. – Elment. Elment venni egy... fürdőruhát.

– MÉR? – kérdezte Kata. – Piros is van neki, meg a kék is.

Benedek lehajtott fejjel bólogatott, miközben a kislány szandáljának a csatját próbálta bekapcsolni.

– Igen, igen... De elszakadt. A piros... Vagyis... Bobi elrágta.

– Te buta! – legyintett a kutya felé Kata, és szegény állati családtag nem értette, mért olyan haragos öt gazdája közül az egyik. Már megint mi rosszat csinált, amiről nem tud?

Kata és Beni lementek reggelizni. Tamás nem volt az étteremben. Dóra, szemén a jótékony sötét szemüveggel némán jelezte Beninek, hogy az apjuk lement a part-ra. A három gyerek leült a megterített asztalhoz.

Rajtuk kívül csak az olaszok voltak az étteremben. Reggeliztek mind a heten. Most meg lehetett számolni őket, mert az asztaluknál ültek, és pergő nyelvükön, de halkán suttoztak, miközben a magyarokat nézték. Ha Beni vagy Kata feléjük pillantott, akkor a férfi meg a nő szomorúan mosolygott és bólintott, mint akik így akarják kifejezni az együttérzésüket. Kata persze nem értette, mit bólogatnak, mint bamba gumikutya a kocsni hátsó ablakában. Tegnap észre sem vették őket, csak rohantak, mint hat vagy nyolc hasmenéses nyúl.

Kata számára a panziósné is furcsa volt kicsit. Nagy vörös foltot festett a szeme köré, vagy mi volt az a piros

pacni, és a szája a füléig sem ért, nemhogy körben a fején. De a kislány nem sokat foglalkozott ezekkel a furcsa dolgokkal, mert igazán csak az asztalra tudott figyelni.

Benedek nem mondott igazat.

Egyáltalán nem az volt a reggeli, mint az előző nap. A panziósné csupa finomsággal rakta tele Beniék asztalát. A gyerekek ilyeneket az elmúlt napokban még csak nem is láttak. Volt ott lekvárral, dióval és túróval töltött meleg croissant. Gyümölcsös joghurt és csokoládékrém – háromféle! Banán, narancs, mézédés sárgadinnye és szőlő.

Kata olyan elképedten mosolygott a sok csodálatos ennivalóra, mint a matektanár, ha ötösre felel egy bukársra álló tanuló. (Nem Dudás tanár úrról van szó, mert az ő mosolyával szúnyogot lehet irtani.)

– Ez mind a miénk? – kérdezte a kicsi lány.

A panziósné, mintha értette volna a kérdést, bólintott, és raccsolt valamit gyorsan, miközben egy könnycsepp végiggurult az arcán, és a lufikon landolt. Aztán megfordult és elsietett a konyha felé, hátha talál még valami finomságot.

Kata rögtön nekiesett a kifliknek, és észre sem vette, hogy a testvérei, akik máskor egy szelet kalácson vagy a szebbik szőlőfűrtön is összekapnak, most csak csipegetnek az ennivalóból, és az ajtó felé pislognak folyamatosan.

– Én kész vagyok – mondta Dóra, és felpattant.

– Én is – mondta Benedek, és Kata vállára tette a ke-

zét. – Figyelj! Itt várj meg minket. Sietünk vissza, csak... csak le kell szaladni a partra, mert... meg van beszélve. Nem, Dóra?

– De – mondta a nővére. – Ott vár Jean-Paul, meg a többiek...

Az olaszok pörögtek valamit a nyelvükön, nyilván azt, hogy majd ők figyelnek a kislányra, de akkor már a panziósné is leült Dóra helyére, és intett Benedek felé, hogy mehetnek nyugodtan.

Katát nem nagyon izgatta a feje felett zajló szöveg és jelbeszéd. Imádott enni. Sokat is evett. Ha nem szaladgált volna le napközben ezt az irdatlan mennyiségű kalóriát, már darut kellett volna bérelni, hogy feltegyék az ágyára, vagy mehetne Japánba szumóbirkózónak.

Szegény Bobi nem tudta, hogy menjen, vagy maradjon, míg Benedek rá nem parancsolt, hogy: ül! Pillanatilag a kutya ezt a parancsot boldogan teljesítette.

Dóra és az öccse lerohantak a partra.

A labdázó, napozó, sétáló tömegben az apjukat is alig találták meg.

Tamás bent állt a térdig érő vízben, és a láthatárt kémlelte. Ide-oda lépegetett, mintha akkor jobban látna. A gyerekek nem kérdeztek semmit, mert az apjuk azonnal nemet intett a fejével, mikor megpillantotta őket, ami azt jelentette, hogy: semmi hír.

A tenger felett helikopter körözött. Messze bent két űrhajót lehetett látni.

– Majd jövök! – mondta Benedek, és elrohant.

„Hülyék! Hülyék! – mondta magában a rendőrökre, a helikopterre és az egész világra. – Ezek bent keresik, miközben lehet, hogy valahol kint fekszik a parton – dübörögtek a fejében a szavak. – Lehet, hogy kimászott, és most rosszul van. Nem tud felkelni... És nem segít neki senki, mert nem is tudják, hogy rosszul van. Itt mindenki csak döglök a napon, és ha látják anyut, azt hiszik, hogy ő is napozik. Mert csak fekszik mozdulatlanul, mint abban a filmben, amelyikben a fiút kivetette a víz a partra. Melyikben is...?”

Benedek végigsietett a parton. Hosszú a nizzai tengerpart, több kilométer. Benedek nem akarta az egészet bejárni, mert arra gondolt, csak a közelben sodorhatta ki a víz az anyját, illetve csak itt jöhetett ki a partra.

A fiú szeme úgy járt jobbra-balra, mint egy szökött rabokat kereső fényszóró a börtönéjszakában.

A piros fürdőruha... Azt kell keresni, a piros fürdőruhát. Gyereken vagy felnőtt férfin átsiklott a tekintete. A nőket sem nézte meg, ha ketten-hárman ültek egymás mellett, és beszélgettek. Csak a partot nézte, a plage-t, a homokot. A tengerre nem is pillantott.

„Az lehetetlen, hogy anyu itt úszkáljon, miközben mi megőrülünk, hogy hol van. Nem, nem... Csak az történhetett, hogy kimászott és... és elájult.”

Amikor Benedek mindezt már tizedjére gondolta végig, a távolban felvillant egy piros fürdőruhás nő. Tulajdonosa a kőkorlát mellett, a hasán feküdt. Félig napon, félig árnyékban. A fejét a pokrócra fektette, de

olyan furcsán, mint aki ájult. Vagy alszik. Az arcán Edit szalmakalapja volt. Vagy egy ugyanolyan. Benedek szíve akkorát dobant, mint egy üstdob a Beethoven-szimfónia leghangosabb részében. Futni kezdett a piros fürdőruhás nő felé. Majdnem rálépett egy gyerekre, mikor keresztülfutott egy tiszta pléden, ami persze homokos lett a lába nyomán. Rászóltak, kiabáltak utána, fenyegették – nem hallott semmit.

– Anya! – kiáltotta, és majd kiszakadt a szíve az örömtől. – Anya! – És térdre esett a kőkorlát közelében heverő test mellett.

A piros ruhás nő levette a szalmakalapot az arcáról, és hunyorogva Benedekre pillantott.

Még csak nem is hasonlított az anyjára. Kicsi szeme, vékony orra és rúzsos szája volt. Edit sohasem rúzsozta ki a száját itt a parton.

Benedek arcáról egy pillanat alatt eltűnt a mosoly. Nem tudott megszólalni. Zavartan felemelkedett, és hátrább lépett.

– Nem akartam... – mondta végül halkán, de nem folytatta. Látszott, hogy a piros fürdőruhás nő úgysem érti, amit mond.

5.

*Várakozás a parton • Fotók és nyomozók • Miki majom,
a megmentő • Az anyu illata*

Délre a parti őrség keresőhajói visszatértek a tengerről. A helikopterek már hamarabb abbahagyták a kutatást.

Tamás egész idő alatt a parton állt, és a csodára várt. Csoda nem történt, hacsak azt nem tekintjük csodának, hogy nem kapott napszúrást. Igaz, Dóra az apja fejére tette anyja szalmakalapját, de akkor Tamás már egy órája a sekély vízben téblábolt. Aki tudott a szörnyű esetről, és ismerte Bánátiékat, mind odament Tamást megnyugtatni. „A húgom barátjának a nővére is így járt – mondta az egyik német nő. – Elment úszkálni a Dunába, és ötven kilométerrel lejjebb fogták ki.” „Az semmi! – mondta egy svájci férfi. – A szomszédom bátyja decemberben beleesett a befagyott Boden-tavon egy lékbe, és márciusban találták meg.”

Az emberek együtt érző képessége időnként lenyűgöző.

Szerencsére Tamás nemigen figyelt a fecsegésre. Csak állt és nézte a tengert. A válla és a háta vöröstre égett. De a férfit ez sem érdekelte. Meg akart halni. Úgy érezte,

hogy ha Edit nem lesz meg, akkor nincs értelme az életnek. Azt, hogy a felesége a tengerbe fulladt, kimondani sem merte, és amennyire ő haragudni tudott, haragudott a panziósnéra ezért a megjegyzésért.

„Egyelőre nem találják... – ilyeneket mondott. – Úgy néz ki, jelenleg még nincs meg...”

A hol hangosan síró, hol csak hüppögő Dórát persze a délelőtti folyamán körbevették a barátai, és egyfolytában vizsgáztatni, nyugtatgatni próbálták.

„Ne sírj, Annabella! Majd meglátod, hogy meglesz. Kibukkan a habokból, mint az a görög istennő... Ki is volt az? A Penélope Cruz...! Te hülye vagy?”

A lányok simogatták, a fiúk pedig – nagy lelkiezőrléteve tanúságot, s együttérzésüket bizonyítandó – nem mentek el focizni, nem baromkodtak, és nem fogdosták a lányokat. Sőt! Üdítőket hoztak a saját pénzükből! Jean-Paul is odajött, hogy bocsánatot kérjen az előző esti dolog miatt. Dóra megbocsátott neki, de szerelemről szó sem lehetett. Megtartották egymás között a félcenti távolságot.

Katát és Bobit a nagy olasz család a panzióból levitte a partra. Igyekeztek lefoglalni a kislány figyelmét. Ez nem volt nehéz, mert minden kívánságát teljesítették. Azt játszották, amit ő akart, oda mentek, ahova ő akart, annyi kavicsot szedtek össze neki, hogy Bobit be lehetett volna takarni vele, s akkor vettek neki fagyaltot, amikor kért. Bobi néha Dórához szaladt, néha Tamáshoz. Nem nagyon értette a helyzetet. Se a családfő nincs

itt, sem Benedek? Érezte, valami baj van. Néha csak leült a víz közelében a partra, a távolba nézett, és halkan szűkölt.

A rendőrnyomozók délben autót küldtek Tamásért, és bevitték a helyi rendőrségre, amit Franciaországban csendőrségnek neveznek, de ez most nem érdekes. Benedek ragaszkodott hozzá, hogy az apjával mehessen. Tamásnak Edit útlevelén kívül a digitális fényképezőgépet is magával kellett vinnie, amelyen az elmúlt napok megörökített pillanatai voltak.

A reggeli kihallgató tiszték, a két nyomozó az Editről készített képeket letöltötte a komputerre.

Edit négykézláb a vízben, Kata a hátán, Bobi ugatja őket.

Edit és Benedek labdázna.

Edit vigasztalja Katát, aki valami miatt sír.

Edit és Benedek egymás fagyaltját nyalják, Bobi figyel.

Edit úgy tesz, mintha meg akarná verni Benedeket, s Kata kíváncsian nézi őket. (Ezt vajon ki csinálta? Mert hogy Dóra a barátaival lógott, Tamás meg hegedült, az tuti.)

Edit fekszik és alszik a napernyő alatt Bobival.

Edit nyakig besározva a nevető Katát ijesztgeti.

Benedek észre sem vette, hogy miközben a fotókat nézegette a képernyőn, elfehérednek az ujjai, annyira ökölbe szorította a kezét.

Az idősebb nyomozó – alacsony, izmos férfi, kevés

hajjal – az íróasztala mellett állt. A fiatalabb a székében ült, és a fotókat válogatta a komputeren. Néhányat el akartak küldeni a környék rendőrpáncsnokságaira, hogy segítsék a nyomozást.

– Sajnos a délelőtti kutatásunk eredménytelen volt – mondta az idősebb nyomozó Tamásnak fáradt arccal. – Ha a felesége valóban bement reggel úszni, és nem jött ki a vihar előtt, vagy nem vette fel egy csónak, akkor... akkor sajnos... – A nyomozó elhallgatott, sóhajtott. Széttárta a karját. Nagyon nehéz megmondani valakinek, hogy ne reménykedjen, mert a felesége már nem lehet életben.

– Mit mond? – kérdezte Benedek.

– Azt, hogy eddig nem találták, de még keresik – mondta Tamás magyarul, aztán franciára váltott: – És mi történik akkor, ha felvette egy hajó? – kérdezte, és nyelni kellett, mert a szomorúság gombóca fojtogatta a torkát.

– Nem akarom hamis hitben ringatni – mondta az idősebb férfi. – Ha a felesége egy hajón van, akkor már hírt kaptunk volna, hogy találtak egy asszonyt a tengerben.

– Mit mond? – kérdezte Benedek.

– Azt, hogy várják annak a hajónak a jelentkezését, amelyik felvette – mondta Tamás magyarul, és ismét a nyomozóhoz fordult. – De ha a feleségem elájult, és nem tudta megmondani, hogy kicsoda, akkor...

A rendőr a fejét ingatta.

– Akkor is tudnánk róla, hogy találtak valakit. Akkor is tudnánk, ha netán ájultan találják.

– És ha még nem kötött ki a hajó?

– Uram, a hajók el vannak látva adó-vevő készülékekkel. Ma már mindenkinél van mobiltelefon. Ha találtak volna valakit, azt már órák óta tudnánk.

– Értem – sóhajtott Tamás. – Értem.

– Mit mond? – kérdezte idegesen Benedek.

– Azt, kisfiam, hogy mindenhol van mobil, tehát szólnak majd, ha anyut megtalálják.

– Mondd meg nekik, hogy anyu nagyon jól úszik. Versenyeket nyert. Biztos, hogy kiúszott valahol. Talán egy szigeten. Meg kellene nézni minden szigetet a helikopterrel. Vagy elúszott egy másik városba. Tegyük fel az internetre a fotóját, tegyenek ki plakátokat, hogy aki látja, az szóljon neki, hogy keressük.

Tamás magához ölelte Benedeket, és azt mondta franciául a nyomozónak, hogy: „A fiam biztos benne, hogy az anyja kiúszott egy szigetre vagy máshova, mert úszóbajnok volt.”

– Az ő helyében én is ezt mondanám, uram – mondta az idősebb nyomozó. – Mindent megteszünk, hogy megtaláljuk. A helikopterek megnézték a közeli szigeteket. Pedig annak semmi valószínűsége sincs, hogy a felesége el tudott volna úszni a legközelebbi szigetig a viharban. A kollégám most küldi szét madame Bánáti fotóit minden rendőrőrsnek és a parti őrségnek. Kérem, menjenek vissza a panzióba, és ha lehet, maradjanak is

ott. Abban a pillanatban, hogy tudunk valamit, magukat fogjuk először értesíteni.

– Mit mond? – kérdezte Benedek.

– Azt, hogy mindent megtesznek, minden szigetet megnéznék, és mindenhova elküldik anyu fotóit. S ha megtalálják, azonnal hívnak minket. Menjünk!

A komputer képernyőjén látható képen Edit éppen kézen fogva szaladt egy szőrös karú férfival a tengerparton. Valószínűleg a férjével. A fényképet Benedek készítette. Érdekes fotó volt. A beállítás Editet kettévágta, Tamásból pedig csak a kezét hagyta meg. Nagyon modern.

A panzió kertjében Benedeket és az apját a síró Kata fogadta.

Hiába ugráltak körülötte az olasz gyerekek, hiába próbálták megvigasztalni Dóra és a barátai, Kata dühösen és csillapíthatatlanul sírt.

– Nem szeretem anyut! Nem szeretem! – kiabálta. – Mindig csak elmegy, és nem jön haza. Meg ígéretet!

Dóra elmesélte, hogy Kata ebéd közben kezdett el cirkuszosni, mert Edit nem jött haza. Azt megértette, hogy az apja és Benedek nincsenek ott, mert Dóra azt hazudta, hogy az autószalonban autókat néznek, de ahhoz nem volt hozzászokva, hogy az anyja elmegy vásárolni, és órákon át a színet sem látni. Persze a sírásnak nem csak Edit hiánya volt az oka. Kata elfáradt a sok

játékban meg a fél tonna ennivaló betermelése után, és álmos volt, mint ebéd után általában.

– Minek neki fürdőruha? – bögött, és a szemét dörzsölte. – Van neki, nem? Nincs neki? Egy piros is van neki...

Benedek szó nélkül felnyalábolta a húgát, és felvitte az emeletre a szobájukba, aludni. Szerencsére Dóra már ebéd előtt megfürdette.

– Mire felkelsz... – kezdte Ben, miközben lefektette a kislányt. – Mire felkelsz...

– Itt lesz anyu? – kérdezte Kata.

– Igen – mondta Benedek halkán, és még hozzátette: – Remélem.

– Akkor mesélj! – mondta a kislány, és magához szorította Bobit, aki szintén átesett a zuhanyzás kellemetlen műveletén.

– Mit meséljek? – kérdezte Benedek, pedig pontosan tudta, hogy Kata mire gondol.

– A Miki majmot – mondta Kata.

– A Miki majmot én... – kezdte Benedek, de nem folytatta.

Azt akarta mondani, hogy azt a mesét ő nem tudja. Azt csak anyu tudja. És majd ha anyu visszajön, akkor lesz mese. Meg ő egyébként sem akar most mesélni. Sok mindenhez nincs kedve, de azok között is első a mesélés. Ahhoz aztán végképp nincs kedve.

– Egyszer volt, hol nem volt – kezdte lassan, hátha Kata elalszik közben, és nem kell folytatnia. De Kata

tágra nyílt szemmel várta a mesét, mintha az álomságtól nem pislogott volna már ebéd közben is ezerszer, mint bagoly az elrabolt mobiltelefonra, ha az hívást jelez.

Benedek várt egy kicsit, aztán nagyot sóhajtott. Nincs menekvés.

– Hol is tartottam? – kérdezte.

– Ott, hogy egyszer volt, hol nem volt – mondta Kata, és kíváncsian várta a folytatást.

– Persze, persze – bólogatott Benedek. – Már emlékszem. Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Miki majom.

– Nem így kezdődik – mondta Kata. – Anyu nem így szokta.

– Tudom – mondta Benedek, és egy picit a szájába harapott, mint mindig, ha ideges volt, de nem akarta, vagy nem merete mutatni. – Tudom, hogy anyu nem így szokta. De én most így *szokom!* Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy... egy anyuka, aki nagyon jól tudott úszni.

– Az anyu is jól tud úszni! – kiáltott a kislány, és még nagyobbra nyitotta a szemét.

„Na, ezt jól megcsináltam! – gondolta Benedek. – Most már annyira ébren van, mint nyúl a vadászaton.”

– Oké – bólintott. – Anyu is jól tud úszni, meg a néni is jól tud úszni, akiről mesélek.

Kata hallgatott. Volt olyan okos, hogy tudta: a mesélőt nem szabad felidegesíteni, mert abba hagyja a

mesét, mint Dóra szokta, ha néha-néha olvas neki egy könyvből öt percig.

– Szóval ez a jól úszó anyuka – folytatta Benedek – korán reggel felkelt, és beúszott a rettenetesen nagy kék tengerbe. Úszott, úszott, úszott a hullámok tetején. Nagyon jól úszott, és nem vette észre, hogy felhők vannak az égen. Egyre több felhő volt az égen. Már a napot is eltakarta egy felhő. Szél kerekedett...

Benedek az ágytámla felett kipillantott az ablakon. Láta a végtelenbe futó sötétzöld vizet, a felhőtlen kék eget, a reménytelenül óriási mindenséget, amelyben most valahol ott van magányosan és elveszetten az édesanyja.

Kicsit elakadt a hangja. Aztán mondta tovább. De inkább az ablak felé, a tenger felé, mintha már nem is a húgának mesélne, hanem csak magának:

– Egyre erősebb szél fúj a tenger felett. Felkorbácsolta a hullámokat. Az anyuka, az a nagyon jól úszó még ezeket a hullámokat is átúszta, meg átugrotta, ha kisebbek voltak, de aztán zuhogni kezdett az eső is, és nagyon megázott. Vagyis hát... most jut eszembe, mindegy volt, hogy megázott, mert úgyis vizes volt. Mert benne volt a tengerben. De már nagyon elfáradt. És sötét volt az ég, és már nem látta, merre van a part. A gyerekeire gondolt, akik a parton várták, és csak úszott és úszott, mert nagyon jó úszó volt. De egyre jobban elfáradt, mert a hullámok csak jöttek, jöttek, és átcsaptak rajta. És akkor Miki majom, aki fentről, a

magasból, az úrhajójából mindent lát, észrevette, hogy valaki úszik a viharos tengerben. És lesuhant a víz fölé, és látta, hogy egy nő ott úszik, de már egyre fáradtabb. És akkor az anyuka fölé emelkedett... vagyis süllyedt, és lekiáltott a hangszóróján, hogy dob neki egy kosarat kötélén.

– Munyimunyi – mondta Kata, és le-lecsukódott a szeme.

– Persze – folytatta Benedek. – Azt kiáltotta, hogy: „Munyimunyi! Itt vagyok! Majd én megmentelek!” Az anyuka persze rögtön megnyugodott, mert látta, hogy jön a segítség. És Miki majom ledobta a kosarat, amibe bele tudott mászni. Egy pillanat múlva már fent volt a hajón, és Miki majmot összevissza csókolta örömeiben. „Munyimunyi! Nem kell, nem kell! – mondta Miki majom. – Szívesen tettem. Máskor is!” És kivitte az anyukát a partra, ahol a gyerekek boldogan tapsoltak, amikor meglátták. És a kislánya – a legkisebb – megkérte, hogy soha ne ússzon be a tengerbe, ha vihar készül, csak kint úszkáljon a part mellett, ahol látni lehet...

Benedek Katára pillantott. Kata meg Bobi már aludtak. Bobi Katához simult, Kata meg Benedekhez.

A fiú nem akart megmozdulni, nehogy felköltse a húgát. Mozdulatlanul feküdt. Meleg volt, mégis jólesett neki, hogy a húga háta a mellét melegíti.

A kék eget figyelte az ablakon át, amikor valami zajt hallott a háta mögött a szobában. Mintha valaki pakolgatna, rendezgetne.

Az anyja szokott így.

Benedek óvatosan hátrasandított.

Igen! Edit volt az!

– Szörnyű, milyen rendetlen vagy, kisfiam. Sose teszed el a holmidat – hallotta az ismerős hangot, és Beninek elakadt a lélegzete. – Ha így dobod le a pólódat meg a nadrágodat, reggelre gyűrött rongy lesz mindkettő.

Benedek lassan megfordult. Félte, hogy csak álmodik, és nem akarta elkergetni az álmoképet. De amit látott, nem álmoképnek tűnt. Az anyja állt ott a fürdőköpenyében, szalmakalappal a fején, és az ő ledobott ruhadarabjait szedegette fel a földről, az ágy támlájáról meg az asztalról. Aztán összehajtogatva mindet a székre tette.

– Mit nézel úgy? – mosolygott Benedekre. – Nem láttál még fehér embert?

Az anyja mindig ezt mondta, ha valamelyik gyereke elbambulva nézett rá.

– Nem, de... ma... – dadogta a fiú – te... te elvesztél a viharban.

– Rossz pénz nem vész el – nevetett Edit, mert ezt is gyakran mondogatta, ha valamelyik gyerekét éppen nem találta. – Kicsit messzebb értem partot, azért nem voltam itt délelőtt.

Benedek leugrott az ágyról, és átkarolta az anyja derekát. Érezte azt az ismerős, melegtej-szagú anyuillatot, amit annyira imádott.

– Mért csináltad ezt? – mondta kicsit sírósan, kicsit dühösen. – Úgy megijesztettél!

– Te butuska – súgta Edit a fia fülébe. – Csak nem gondoltad, hogy itt tudlak hagyni benneteket?!

Kata meg Bobi még aludt, amikor Benedek felriadt. Az ég ugyanolyan kéken ragyogott odakint, mint az elalvása előtt. A fiú nyelt egyet, a szája megremegett, aztán megfordult. A szobában nem volt senki. A pólója, a nadrágja, a fürdőruhája ott hevert, ahova dobta: az ágytámlán, a földön.

Benedek mégis úgy érezte, hogy az anyja itt volt.

Biztos, hogy itt volt.

Érezte az illatát.

6.

*Bárka a hullámok tetején • Ember a vízben •
Megfojtom és bedobom • Az ékszerek maradnak*

Aznap reggel egy kopott, szürkére mázolt hajót is ideoda dobáltak a viharos tenger hullámai, de Federico, a spanyol csak fél kézzel kapaszkodott a korlátba. Nem azért volt ilyen merész, mert másik keze nem volt, mint egy rendes kalózkapitánynak, aki kampót hord az alkarja helyén, hanem mert a másik mancsával egy halálra rémült fiú ingét markolta, s úgy emelte meg a sovány testet, mint egeret a macska.

– Mit akarsz te csinálni, kis barátom? Be akarsz menni a kajütbe? El akarsz bújni? Hát mit képzelsz, te szárazföldi patkány? Azért jöttél a hajómra, hogy a vackodon heveréssz? Úgy kiváglak a tengerbe, mint kutyát a hóba! Most hátramégy! Megnézed a köteleket. Megnézed a ládákat. Aztán visszajössz ide! Ide hozzám. Hogy az anyád ne sirasson! – Ezzel elengedte a fiút. – A pénzt felnyalná, de a meló bűdös neki! És még ez dicsekedett, hogy Barcelonából egyedül ment fel egy vitorlásan Vencébe! Tudod, hova mentél te föl, kis barátom...

De a fiú már nem hallotta a beszéd igen csúnya foly-

tatását, mert elindult a hajó vége felé, négykézláb ide-oda csúszkálva, hogy teljesítse a kapitány parancsát.

Kettőjükön kívül még egy hófehér hajú, izmos, inas idősebb férfi meg egy nagyon fiatal, vékony lány volt a hajón. De ők ketten lent tartózkodtak a kajütben, négy keskeny ágy, egy asztal, néhány pad meg egy főzőpult társaságában. A fehér hajú férfi Federico apja volt, a lányt meg Marseille-ben, a parton találta a spanyol, ahonnan elindultak. A lányt Mariának hívták, és az első pillanatban látszott rajta, hogy csak egy afféle szerencsétlen kis csavargó. Kopott ruhájában egy fillér nélkül kóválygott a pizzéria körül, ahol Federico meg az apja ebédeltek. Federico odaintette az ijedt, éhes szemű lányt, leültette, megetette, kifaggatta, aztán teletömte a fejét egy csodálatos, romantikus tengeri utazás ígéretével. Nem volt nehéz. Maria egy nevelőintézetből szökött meg, ahova valami apró kis bolti lopás miatt került. Haza nem akart menni, mert biztosan elkapták volna, és akkor visszaviszik az intézetbe. Inkább elment hajókázni Federicóval. Vonzotta a kaland, no meg az is, hogy a hajón legalább kap ennivalót. Akkor még nem sejtette, hogy a csodálatos, romantikus utazásból ilyen égszakadás, földindulás lesz. Ült lent a kajütben, és ismételte azt az egyetlen imát, amit iskoláskorában megtanítottak neki: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesék meg a Te neved...”

Érdekes. Nagy vész idején mindenki vallásos lesz.

Az öreg nem nagyon törődött a viharral. Leült, neki-

feszítette a lábát a kajüt oldalának, hogy egy nagyobb hullámnál le ne essen a padról, és meg-meghúzta a borosüvegét, miközben a bűdös pipáját szívta. Közben egy régi slágert dudorászott, amit még ifjú korában tanult egy börtönben. „Kedvesem sokat vedel, a kocsmából sose megy el, de egyszer majd kiviszik, és többet nem iszik, hej...”

A sovány fiút Pablónak hívták. Még valahol Barcelona felett egy kikötőben szegődött el matrónnak a rozszant bárkára, amely ládába zsúfolt, használt motoralkatrészeket szállított Algériába. Legalábbis Pablo így tudta. Amikor a kötelek ellenőrzése után visszafelé botladozott, egy nagyobb hullám megint végigsöpört a fedélzeten, és újra eláztatta a két embert. Pablo két kézzel kapaszkodott valami kiálló fémvázba, hogy el ne vigye a víz.

Az árvízszerű roham visszavonulása után, a közeledő hullám tetején hirtelen egy piros fürdőruhás alakot pillantott meg.

– Federico! – kiáltotta. – Asszony a vízben!

A kapitány odakapta a fejét. Még látta a vörös színű villanást a hullám csúcsán.

– A pokolba! – üvöltött fel. – Hogy kerül ez ide? – A parttól legalább tíz kilométerre voltak. – Még csak ez kellett! – ordított megint a spanyol, és intett a fiúnak. – Húzd be, ha tudod! – S halkabban hozzátette: – Vagy fulladj meg velem együtt!

Pablo a hajó széléhez kúszott, leakasztotta a mentő-

övet, és villámgyorsan ráharkolt egy kötelet. Dobta volna a fuldoklóknak, de az eltűnt.

– Szegény nyomorult – lihegte a fiú, miközben a szél az arcára záporozta a vizet. – Ez se jön fel többet...

De Pablo tévedett. A piros fürdőruhás alak a hajóhoz egészen közel bukkant fel ismét. Most már jól látszott, hogy egy fiatal nő vergődik a vízben.

– Hé! – ordított a fiú. – Hé! Figyelj!

És már hajította is a mentőövet. Ügyesen dobta, az öv az úszó alak mellé került. A nő azonnal belekapaszkodott. Pablo a mentőövvel együtt húzni kezdte a ki-merült, szinte tehetetlenül sodródó testet a hajó felé. Most már csak azért kellett imádkozni, hogy a közeledő hullám ne vágja a nőt a bárka oldalához. Szerencsére a víz a mentőövvel együtt megemelte a könnyű testet, és a fedélzetre sodorta, mikor átcsapott a hajón.

A piros fürdőruhás nő Pablóval együtt a korláthoz zuhant.

Csatakos fekete hajjal borított feje a vascsőnek ütődött.

A fiú egyik kezével a korlátot szorította, a másikkal a nő karját. Tudta, hogy most már mind a ketten biztonságban vannak.

A víz visszavonult. A nő mozdulatlanul hevert a fiú mellett.

Különös módon a vihar, amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan le is csendesedett. Mintha valami feladata lett volna, amit elvégzett, s most mehetett pihenni.

– Na, mi a helyzet? – hallatszott Federico röhögése. – Mit hentesz azzal a vízi hullával, te, Kolumbusz?

– Azt hiszem, elájult – mondta a fiú. – A korlátba verte a fejét.

Amikor Federico és Pablo bevitte a piros fürdőruhás nőt a kajütbe, az öreg tengeri medvének a szeme sem rebbent. De nem azért, mert részeg volt, hanem mert élete során már annyi vízbe fúlt vagy kimentett embert látott, amennyi kutyát egy falusi. A lány persze felsikoltott és keresztet vetett, mikor látta, hogy a két matróz egy magatehetetlen testet cipel le a lépcsőn, mert az első gondolata az volt, hogy egy halottat fogtak ki.

– Ne sikoltozz, te! – mordult rá a spanyol. – Inkább térítsd magához, ha él még, aztán törülgesd meg, és adj rá valami száraz rongyot.

Pablo csak állt, lihegett a fáradtságtól, és a nőt nézte.

– Hogy bírt ez elúszni idáig? Pedig micsoda kis semmi nő! Nem hiszem el.

– Mert nincs agyad – mondta a spanyol, és rágyújtott egy cigarettára. – Lehet, hogy kiesett egy hajóból, ami elsüllyedt. Vagy egy csónakból, ami összetört. Csak nem képzeled, hogy a parttól idáig úszott ilyen időben? – És az apjára vigyorgott. – Csinos kis nőci, mi, papa?

Az öreg nem válaszolt, csak elfordította a fejét, amikor Maria levette a fürdőruhát a nőről, és végigdörzsölte a testét egy törülközővel.

– Jobb lenne, ha mindenki menne a dolga után! – mondta a lány, és a szeme dühösen Federicóra villant.

– Majd éppen te fogod megmondani, mit csináljak! – mordult Mariára a spanyol, de már fordult is ajtó felé. – Na gyere, te életmentő! Ne kukkolj itt! Csináljunk rendet.

A két matróz kiment.

A vihar alaposan helybenhagyta a hajót. Fatörmelék, hínár, kagyló borította a fedélzetet.

– Hogy az a...! – káromkodott egy cifrát a spanyol, és a fiúra mordult. – Állj neki takarítani! De úgy, mint ha élnél.

– Vissza kell fordulni, hogy kitegyük ezt a nőt a parton Cannes-ban vagy Nizzában – jegyezte meg a fiú. – Onnan kerülhetett ide.

– Ezt meg ne halljam még egyszer, mert leütlek, mint egy repülőhalat. Majd leállok a rendőrséggel cseverészni egy hülye nő miatt! Dolgozz!

– De hát biztosan keresik! – bámult a spanyolra a fiú. – Legalább fel kellene hívni a parti őrséget.

– Ha keresik, majd megtalálják – morgott a spanyol. – Pokolba vele!

– Mért nem fordulunk vissza? Fél óra alatt kint lehetnénk...

– Befogod már a szád? – üvöltött Federico, és felkapott egy lapátot. – Mindjárt beváglok a vízbe, aztán te kint lehetsz, ha akarsz, egy óra alatt – mint hullá!

Pablo nyelt egyet. A spanyol viselkedéséből megérezte, hogy itt valami titok lappang. Ha Federico ennyire

nem akar visszamenni a partra, ha ennyire fél a rendőrségtől, akkor valamit rejteget. Biztos, hogy nem motoralkatrészeket szállítanak Algériába. Talán drogot?

– Akkor mit csinálunk a nővel? – kérdezte a fiú.

– Na mit gondolsz? – röhögcsélt a spanyol. – Eladjuk a lánykereskedőknek Afrikában. Vagy bedobjuk a vízbe.

– Ezt nem mondja komolyan...

– Mi az, hogy nem mondom komolyan? Ki a kapitány ezen a hajón? Én! És ha a kapitány mond valamit, az törvény!

– Nem dobhat be a vízbe egy élő embert!

– Ha csak ez a gond, akkor majd előtte megfojtom – vigyorgott kedvesen Federico. – Úgy rendben lesz?

Pablo elhúzta a száját. Tudta, csak ugratja a spanyol. Dehogyan fojtana meg ez egy nőt! A vízbe se dobná soha. Csak a szája nagy. Azért fitogtatja a hatalmát, mert a hajón is az apja a főnök, nem ő.

Bár ki tudja? Elég elvetemült egy fickónak látszik.

Egy drogcsempésztől bármi kitelik. De embert talán nem ölne... Legalábbis Pablo ebben reménykedett.

A tenger olyan csendes volt körülöttük, mintha mostanában még a környéken se lett volna vihar, nemhogy itt a hajó körül. Ilyen a világ. Végigsöpör rajta egy orkán vagy egy háború, de ha véget ér, és a törmelékeket eltakarítják, akkor az ember szinte el se hiszi, hogy mind-az a szörnyűség megtörtént, ami megtörtént.

Mire Federico visszament a kajütbe, a kimentett nő egy virágos nyári ruhában még mindig ájultan feküdt az ágyon.

– Éppen ezt tudtad ráadni? – mordult a lányra dühösen, de az apja egy pillantással lecsitította.

A virágos ruha Federico feleségéé volt. Az asszony elhagyta a férjét, és elvitte a gyerekeket is.

– Mi van vele? – kérdezte ismét a spanyol, miközben elővette a kávéfőzőt.

– Nincs magánál – mondta a lány. – Azt hiszem, beverte a fejét. Nem tudom felébreszteni. Pofoztam is, meg hideg vízzel mostam az arcát.

Federico, miközben a kávéfőzővel babrált, az ájult nőre pislantott. „Helyes kis nő! – gondolta. – Lehet, hogy spanyol. Vagy francia? Lehet, hogy Isten küldte. Itt tarthatnám a hajón... Marhaság! Mért maradna velem? Legfeljebb ha bezárnám...”

– Ha megszáradt a fürdőruhája, add vissza rá – mondta az öreg a lánynak. – Kitezzük Algériában, ahol partot érünk. Megmentettük. A többi nem a mi dolgunk. Isten így akarta. Isten gondoskodik róla.

A lány tudta, hogy nem ez a leghelyesebb megoldás. Az ismeretlen nőt át kellene adni a francia rendőrségnek. Nem helyes kirakni a francia partoktól nyolcszáz kilométerre, Afrikában. Mindenki azt fogja gondolni, hogy valahol Algériában úszott be a tengerbe. Hogyan fog visszakerülni a családjához? Ezen morfondírozott a lány, de nem mondott semmit. Ő is bujkált a rendőrség

elől, hogy ne vigyék vissza a nevelőintézetbe. Meg tudta érteni, ha más se rajong a zsarukkal való találkozásért.

Szerette volna, ha a nő magához tér. Vajon ki ő, és miért úszott be ilyen messze? A fürdőruháján kívül nem volt rajta más, mint egy vékony aranylánc és egy jegygyűrű. Az öreg az ékszereket levétette az asszonyról, és a pipadobozába rakta.

– Ez a fizetség, hogy megmentettük az életét – mondta, és visszatette a szájába a pipát. – Algírban majd eladjuk. Jobb, ha nem marad nálunk semmiféle áruló jel.

7.

*„Az anyámat keresem.” • Egy halász, aki látta •
Vera, a stewardess • „Bobi! Keresd!”*

Amikor Kata késő délután felkelt, Benedek azt mondta neki, hogy anyu megjött. Vagyis hogy itt volt, amíg ő aludt. És nagyon sajnálta, hogy nem ért vissza délre, de nem talált olyan fürdőruhát, amit keresett. Csak bikini volt, vagyis kétrészes fürdőruha. Azt anyu nem szereti, mert van egy kis pocija. (Ez egyébként igaz volt.) A magyarázat elég hihetetlenül hangzott, de Kata elhitte. Ezután azt is elhitte, hogy anyu a városban megismerkedett egy tengerészkapitánnyal, aki éppen az őserdőből jött haza, és volt egy valódi Miki nevű majmocskája, amit anyunak akart adni. De a majom a hajóján volt, és a hajó nagyon messze állt. Anyu azt mondta, hogy szívesen elmegy a majomért a kapitánnyal, mert Kata biztosan nagyon örülne, ha elhozná neki, és nem fog haragudni, ha esetleg nem ér vissza estig vagy holnapig. Benedek mindent úgy mondta el, hogy az ölébe vette Katát. Kata valóban nagyon örült, és elment játszani az olasz gyerekekkel.

Hazudni nagyon csúnya dolog, de néha muszáj, ha a bánattól meg akarunk védeni valakit, akit szeretünk.

Dóra, mikor megtudta Katától, hogy anyu elment a majomért, azt mondta Benedeknek, hogy:

– Te hülye vagy! Mit hazudozol összevissza? Meg kellett volna Katának mondani, hogy mi van!

– Te vagy a hülye – válaszolt Benedek. – És akkor most te mondd meg, hogy mi van.

– Az van, hogy anyu eltűnt a viharban, te hülye! – mondta Dóra, és bögni kezdett.

Benedek azt gondolta, hogy nem ő a hülye, hanem Dóra, de egy böggő lánnyal nem akart veszekedni. Pláne ha az a böggő lány a nővére.

Dóra egyébként szinte egész délután zokogott. A barátai hiába vigasztalták.

A gyerekek apja lent volt a parton. Bobival együtt a napernyő alatt ült, és nézte a tengert. Ott ült, ahol előző nap Edit a gyerekeknek mesélte a Miki majmot. A sírás fojtogatta, de bele-beleharapott a szájába, hogy a fájdalom elfojtsa kicsorduló könnyeit. Tehetetlen volt. Egész életében tehetetlen volt, most pedig a gyerekeit magához kellett volna ölelnie, és velük kellett volna lenni, hogy megvigasztalja őket, és reményt öntsön beléjük. Ám csak ült a parton és nézte a végtelenül fodrozódó hullámokat. Másnap haza kellett indulniuk Nizzából, hiszen csak egy hétre jöttek. De Tamás nem tudta elképzelni, hogy Edit nélkül menjen haza. Egyáltalán nem tudta elképzelni, hogy ül a kocsiban, és nincs mellette Edit. Ez már azért is elképzelhetetlen volt, mert Edit ült a kormánynál Budapeستől Niz-

záig. Az asszony ugyanis sokkal jobban vezetett, mint a férje.

Benedek nem sírt, és nem ült a parton. Benedek nem volt tehetetlen. Az anyja fia volt, ahogy mondani szokás. Az anyjától mindig azt hallotta, hogy: „Sose szabad feladni.” Meg azt, hogy: „Ha nem próbálsz meg, nem is sikerülhet.”

Ezt a két mondatot ismételte magában, amikor úgy döntött, elmegy az anyja egyik fényképével nyozni. „Sose szabad feladni. Ha nem próbálsz meg, nem is sikerülhet.”

Mielőtt elindult, leszaladt a partra az apjához, és megkérdezte, hogyan mondják franciául: az anyámat keresem.

– *Je cherche ma mère* – mondta Tamás (ami egyébként *zsö sers má mer*-nek hangzik), de nem kérdezte meg a fiát, hogy mit akar csinálni. Úgy nézett ki ott a napernyő alatt csücsülve, mint akit szoborrá varázsoltak, s addig nem mozdul meg, amíg a felesége meg nem csókolja.

– *Zsö sers má mer! Zsö sers má mer!* – ismételte a fiú, miközben a part feletti Angol sétányra futott. Néhány kószáló francián kívül csak turisták jöttek-mentek. Benedek szinte mindegyikhez odaszaladt, és felmutatta a fotót, amelyen Edit legkedvesebb mosolyával ragyogott. – *Zsö sers má mer!* – mondta, és kíváncsian figyelte a válaszadók arcát. – *Zsö sers má mer!*

Egy kutyás lány a fejét rázta.

Egy bottal járó öregúr hosszan nézte a képet, és azt mondta: No, no.

Egy nő és egy férfi egymás szavába vágva kérdeztek, mondtak valamit, de Benedek nem értette. Valószínűleg hallottak egy asszony eltűnéséről, és azt kérdezték a fiútól, hogy az ő mamájáról van-e szó. Aztán sajnálkozva megsimogatták a fejét, és elmentek.

Egy ötgyerekes család minden tagja megnézte a képet. Még a kocsiban ülő kisbabának is megmutatták. A férfin fekete ruha volt, fején kalap, a nő haján pedig kendő.

Először nem szóltak semmit, csak hümmögtek. „Hm, hm, nu, nu, ja, ja.”

Aztán a férfi megkérdezte magyarul:

– Miért keresed a mamádat? Mi történt?

Benedek először csak pislogott, annyira meglepődött, hogy a különös, fekete ruhás ember tud magyarul.

– Mi történt vele? – ismételte a kalapos.

– Beúszott a tengerbe... – mutatott a víz felé Benedek. – Vagyis nem biztos. Lehet, hogy csak elment reggel, és még nem jött vissza...

– Értem – mondta a férfi. – Akkor menj haza! A mamád már biztosan otthon van, és nagyon ideges, hogy nem talál.

Aztán a feleségéhez fordult, és valami furcsa nyelven elkezdett hadarni.

Benedek nem értette. Most akkor ezek magyarok, vagy csak félig?

De szöget ütött a fejébe, amit a kalapos mondott. Tényleg! Hátha anyu már otthon van, míg ő a sétányon nyomoz.

Visszarohant a panzióba.

Edit nem volt ott. Csak a két nyomozó. Ők is már éppen indulásra készen. Az apja előttük állt, és rázkódó vállal, halkan sírt.

Mint később Benedeknek elmesélte, a nyomozók kihallgattak egy halászt, aki a csónakjával éppen a tengeren járt a viharban, és látott egy piros fürdőruhás nőt a vízben. A halász magától jelentkezett a rendőrségen, amikor megtudta, hogy eltűnt egy asszony. Vallomásában elmondta, hogy a keresett személy elég messze úszott tőle. Amikor észrevette, elindult, hogy felvegye a csónakba, de a nő eltűnt. Nem keresgélhette sokáig, mert félt, hogy a csónakjával együtt felborul. Így is nehezen vergődött ki a partra, akkorák voltak a hullámok. A halász úgy gondolta, hogy a nő semmiképpen sem úszhatott ki a szárazföldre. Ha a csónakkal is nehéz volt kikecmeregni a vízből, akkor úszva lehetetlen.

A nyomozók, miután mindezt elmesélték Tamásnak, megkérdezték, meddig marad Nizzában. A férfi elmondta, hogy egy hétre jöttek, és másnap haza kellene indulniuk. De ő nem tudja, mi lesz, mert Budapesttől Nizzáig a felesége ült a kormánynál, ő nem is tud jól vezetni, de most ha tudna, se bírna ilyen állapotban.

A nyomozók ekkor elkezdtek telefonálgatni, felhívták a magyar nagykövetséget, ahol már tudtak a buda-

pesti asszony eltűnéséről, és azt ígérték, hogy intézkednek.

A nyomozók ezután megpróbálták megnyugtatni Tamást, aki nem bírta visszafojtani a könnyeit, és hal-kan, hüppögve sírni kezdett. Most már nem segített a szájharapdálás sem.

Ekkor érkezett Benedek, akinek az apja beszámolt mindenről, miután a nyomozók elmentek.

– Nem igaz! – mondta a fiú dühösen, és a saját combjára ütött az öklével, mint kisebb korában, amikor hisztizni kezdett. – Lehet, hogy a halász valaki mást látott. Nem csak anyu úszott minden reggel... Más is úszott. A németek is mindig úsztak...

De Tamás nem szólt semmit. Úgy érezte, a reménykedésnek vége. A felesége végleg és örökre eltűnt a Földközi-tengerben, és ő a gyerekekkel egyedül maradt.

Másnap reggel egy fiatal magyar nő jelent meg a panzióban. Verának hívták, magas volt, vörös hajú, és olyan szűk szoknyát viselt, hogy a dán férfi átesett a felesége lábán, amikor reggeli sétájukra indulva odanézett.

Vera az egyik légitársaság utaskísérője volt. (Stewardessnek is nevezik, de annak nincs semmi értelme.) Vera a nagykövetség megbízásából hozott öt repülőjegyet az esti gépre a Bánáti család tagjainak. Az ötödik jegy Bobi nevére szólt. A fiatal nő azt mondta, hogy az

autójukat néhány napon belül hazaviszi valaki a követéséről, aki amúgy is Budapestre megy.

Vera segítette Tamásnak összecsomagolni, aki erre a feladatra egyedül képtelen lett volna. A kevésbé fontos dolgok egy részét azonnal a kocsi csomagtartójába tették. A többit két bőröndbe gyömöszölte a nő azzal, hogy ezt ő elviszi, és majd felteszi a repülőre. A kavicsokat Vera ki akarta dobni, de Benedek olyan cirkuszt rendezett *anya kavicsaiért*, hogy végül mindet betették az autóba. A kocsi elbírja.

Vera, mielőtt elment volna, Tamás lelkére kötötte, hogy hatra legyenek készen, mert értük jön a repülőtéri kisbusz.

Az az utolsó, Nizzában töltött nap Tamás, Dóra és Benedek életének talán legkeservesebb napja volt. A kis Kata elment játszani az olasz gyerekekkel, és nem vett részt a közös családi szomorúságban, mert elhitte, hogy Edit elment a tengerészkapitány hajójára, hogy elhozza neki Miki majmot. De az is lehet, hogy nem egészen hitte el, csak el akarta hinni. Ki lát egy kisgyerek fejébe?

Tamás a déli órákig tompa némaságban ült a parton, és nézte a vizet. Nézte, mintha azt várta volna, hogy egyszer csak megjelenik Edit, és mosolyogva kifelé lépdel a hullámok közül piros fürdőruhájában. „Bocs, drágám! – mondaná, gondolta a férfi. – Egy kicsit tovább úszkáltam, mint szoktam. Mi újság? Hol vannak a gyerekek? Reggeliztetek?”

Dóra egész nap a barátaitól búcsúzott, e-mail címe-

ket cserélt, ajándékokat kapott, és kisírta a szemét. Jean-Paulnak is mindent megbocsátott, sőt meg is csókolta, de csak úgy, mint egy havert. Na jó, talán picit hosszabban.

Benedek megint a városban kószált, de most magával vitte Bobit és az anyja egyik használt trikóját is. Meg volt győződve róla, hogy a halász, akit a rendőrök kihallgattak, valaki mást látott a tengerben, és az anyja váratlanul fel fog bukkanni valahol. Időnként megszagoltatta Bobival a pólót, és ráparancsolt a kutyára: keresd! Nem volt bolond, tudta, hogy Bobi nem egy nyomozókutya. De Bobi apja kopó volt, tehát vadászeb, és Bobinál jobban senki sem ismerhette Edit illatát. Az emberek az utcán nem nagyon mutatták a meghökkenésüket, amikor észrevették, hogy egy kisfiú időnként valamiféle ruhadarabot nyom a kutyája orrához. Nyugat-Európában mindenki olyan őrültséget csinálhat, amilyet akar, ha másokat nem zavar vele. Érdekes szokás.

Benedek az összes olyan helyre elment Nizzában Bobival, ahol anyával együtt voltak. Kiment a piacra, ahol fantasztikus halakat, kagylókat, rákokat és polipokat árultak a halászok. Bekukkantott az élelmiszer-áruházba, ahol néha együtt vásárolt a család. Felsétált a múzeumhoz, ahol anyával egy híres festő képeit látták – égen repülő lovakról meg háztetőn hegedülő szakállas férfiakról. Benedek szerint ez a festő nem volt komplett. Egy hegedűs biztosan leesne a háztetőről, ha ott kezdene játszani. Pláne apa, akinek olyan tériszonya van,

hogy csak a korlátba kapaszkodva tud lemenni a lépcsőn.

Aztán Bobi elvezette a fiút a régi városrészbe, ahol keskeny utcák mellett sok száz éves házak álltak, és az ablakok között kifeszített kötélén száradtak a ruhák. Talán a kutya valóban érezte Edit illatát. Vagy csak véletlenül tévedt arra? Mindenesetre Benedek most már minden asszonyt megnézett, aki az anyjához valamenynyire hasonlított. Mindegy volt, milyen öltözetben jártak-keltek, hiszen a fiú úgy gondolta, az anyja nem mászkálhat a városban abban a piros fürdőruhában, amiben úszott. Biztosan szerzett valami ruhát – gondolta. Azt, hogy Edit miért nem ment vissza hozzájuk, mért sétálna egyedül Nizzában, s hogy miért hagyja a gyerekeit és a férjét ilyen szörnyű bizonytalanságban, nem kérdezte meg magától a fiú. Nem kérdezte meg, mert nem tudott volna válaszolni a kérdésére. Csak tudta, érezte, hogy valahonnan hirtelen felbukkanhat az anyja, mint aki eddig csak játszott velük. Mint aki csak tréfált, bujkált egy kicsit előlük, mint annyiszor megtette, ha sétáltak valahol, vagy akár otthon is. S váratlanul most is előpattanhat egy kapualjból vagy egy üzletből, amint szokott: „Itt vagyok, ragyogok, mint a fekete szurok!”

Egy-egy ismerősnek tetsző alak hirtelen felbukkanása, egy ruha villanása, látványa olyan szívdobogást okozott Benedeknek, hogy csak kapkodta a levegőt. Ám minden alkalommal gyorsan kiderült, hogy téved: ide-

gen nők, ismeretlen asszonyok – más, boldog gyerekek anyukái – jártak az utcán.

Benedek nem tudta, mennyi ideje kóvályog Nizzában, s fogalma sem volt, hány óra, amikor egy rendőrautó fékezett mellette, és a kocsiból az ismerős idősebb nyomozó szállt ki. Mondott Beninek valamit pergő anyanyelvén, amit a fiú nem értett, aztán az órájára mutatott. A kismutató a négyes számon állt. A repülőgép indulásáig már csak néhány óra volt hátra. Benedeket – az apja bejelentésére – már dél óta keresték a rendőrök.

8.

A dühös nagymama • Indulás a repülőtérrre • Egy nagy kosár élelmiszer • Ismeretlen nő Algírban

Tamásra még egy-két rettenetes feladat várt az indulás előtt. Fel kellett hívnia például az anyját, akit a gyerekek Baba nagynak hívtak.

Tamás szülei elváltak. Az apja elment Dél-Afrikába. Vagy Ausztráliába? Harminc éve semmit sem tudtak róla, hál' istennek. Mármin a Baba nagyi szerint hál' istennek. Mert Tamás apja folyton hegedült, és nem törődött sem a feleségével, sem a gyerekével. Szörnyű! Baba nagyi persze szerelemből ment Tamás papájához, és utálatból vált el tőle. Ki érti ezt? Ilyen a világ. Érdekes.

Editnek csak az édesapja élt. A Papa velük lakott, mert nagyon rosszul látott, és Edit gondoskodott róla. Editnek volt egy nővére is, Krisztina, aki Ausztriában élt a családjával. Most, hogy Editék elmentek Nizzába, a Papa nála volt, Bécsben. Őket is értesíteni kellett a tragédiáról.

Tamás először az édesanyját hívta fel, aki a szokásos módon azonnal összeszidta.

– Na, végre hogy eszedbe jutottam, kisfiam! Három

napja nem tudok már rólatok semmit. Mondtam is Leának (Lea a nagy barátnője volt), hogy kénytelen leszek telefonálni neked, ha te nem vagy hajlandó. Az persze, hogy neked mobilon téged felhívni milyen drága, téged nem érdekel...

– Anyukám... – szólt közbe Tamás, de folytatni nem tudta, mert az anyja még nem fejezte be.

– Két napja meg vagyok fázva, hőemelkedésem is volt, de azért elmentem hozzátok Lajossal (Lajos a nagy barátja volt) meglocsolni a virágokat, meg kivettem az újságokat és a leveleket, ahogy kérted. Mert ha én ígérek valamit, azt megcsinálom akkor is, ha a halálomon vagyok. Bezzeg a fiamtól nem várhatom el, hogy néha felhívjon! Az, hogy én mennyire aggódom értetek, mert ott vagytok a tenger mellett a gyerekekkel, az persze nem számít. Hadd aggódjon az a vén hülye anyád, ugye?

– Anya! – kiáltott fel Tamás, és a szája remegett a kitörni készülő zokogástól. – Kérlek! Meghallgatnál?!

– Mi? Mi az? – hallatszott anyja ijedt hangja, aki rögtön megérezte, hogy valami baj van, ha a fia ilyen hangon mer szólni hozzá. – Csak nem történt veled valami, kisfiam?

– Nem. De Edit eltűnt...

– Mi? Hogy? Edit...? – dadogott az idős asszony rémülten. – Elhagyott? Most? Ott?

– Jaj dehogy! Anya... Dehogy hagyott el! Hogy képezed? Az a helyzet, hogy... Edit eltűnt a tengerben!

– Jézus, Mária! – sikoltott Tamás anyja, és gyorsan

leült egy székre, mert úgy érezte, azonnal elájul. – Hogy-hogy eltűnt?

– Tegnap reggel beúszott. Mint minden reggel. Tudod, milyen jól úszik... Bajnok is volt. Aztán kitört a vihar... És azóta nincs meg.

– Úgy érted, hogy... hogy nem úszott ki?

– Úgy!

– Jaj istenem! Borzalmas! Na és a rendőrség? Bejelentetted?

– De anya! Hát persze. Nem találják.

– Keresték?

– Hajókkal, helikopterekkel...

– Úristen, kisfiam! Úristen, szegénykém... És én éppen most nem vagyok melletted.

– Anya! Beszélni kellene Krisztinával. Ugye, felhívod? A Papa ott van nála, Bécsben. Nekem nincs erőm...

– Persze... Persze hogy felhívom – mondta Tamás anyja, és sírni kezdett. – Szörnyű! Rettenetes! És mi van a gyerekekkel? Mit mondtál nekik?

– Mindent tudnak. Csak Kata nem... Repülőgéppel megyünk haza.

– Repülővel? Hisz az egy vagyon! És a kocsi?

– Valaki hazahozza. És nyugodj meg, a repülőt nem mi fizetjük, hanem a nagykövetség vagy a repülőtársaság... Anya, nem tudom, mit csináljak... Nem tudom, mit csináljak.

– Gyere haza! Gyertek haza! Majd mindent megbeszélünk. És vigyázz az úton!

- De hát repülővel megyünk.
- Akkor is! Le ne zuhanjatok!
- Kösz. Majd vigyázunk.

Mire a repülőtéri kisbusz megérkezett negyed hétkor a panzió elé, a vendégek már mind elbúcsúztak a Bánáti család tagjaitól. Megjelent az együtt négyméteres dán házaspár, a két német férfi (egyikük talán nő), az angol nővérek „GOODBY BABY!” feliratú trikóban, és persze az olaszok is hatan vagy nyolcan. (Heten.) Mindenki a könnyeivel küszködött. Különösen mikor az olaszoktól kapott ajándék babájával büszkélkedő Katára néztek. Benedek egyébként azzal nyugtatta meg a kislányt, hogy anyu majd később jön utánuk, mert a majomnak egy külön helikoptert bérel a hajóskapitány, nehogy megijedjen a nagy gépen. Dóra megint nagyon dühös volt, hogy az öccse ilyeneket hazudik, de már nem szólt semmit. A hazugság helyett ő sem tudott volna mit mondani a húgának.

A panziósné úgy sírt, hogy egész teste beleremegett. Egyenként magához ölelte a Bánáti család tagjait – Bobi kivételével. A leghosszabban Benedeket szorította magához, aki majdnem megfulladt a két léggömb között.

– Édes kicsi gyerekeim! Édes kicsi árváim! – mondta franciául, amit a gyerekek szerencsére nem értettek.

Végül egy óriási kosárnyi finomságot rakott Tamás ölébe, amikor az beszállt a minibuszba.

– Nem tudok mást adni – hüppögte. – Fogadjátok el ezt az apróságot.

– Úristen! – hördült fel a férfi, amikor megérezte a félmázsányi ennivalót a combján. – Ezzel most mit csináljak? – De rögtön a sírástól remegő lufik fölé pillantott, a madame szomorú arcára, és megköszönte az ajándékot: – *Merci, madame! Merci beaucoup!* Köszönöm, aszszonyom! Nagyon köszönöm!

Tamás, Dóra és Benedek az Angol sétányon és a repülőtér felé vezető úton végig a sírásukat próbálták elfojtani a kocsiban, hogy Kata meg ne ijedjen. Csak bámulták a tengert kimeredt szemmel mind a hárman, mintha abban reménykedtek volna, hogy Edit hirtelen kifut a habokból, és a piros fürdőruhájában integetve odarohan hozzájuk: „Várjatok meg! Várjatok! Én is megyek!”

A bejáratnál Vera, a repülőtársaság fiatal utaskísérője várta őket vörös hajjal és szűk szoknyában. Bobi számára egy speciális ketrecet hozott, mert a gépen csak ebben lehetett állatokat szállítani. Bobi megszagolhatta a fémvázat, meg alul a műanyag tálcát, amelyen a vizeletnek is külön lefolyója volt, aztán megugatta a ketrecet. Nem nagyon tetszett neki. Ha őt kérdezik, inkább gyalog ment volna haza, mint hogy rács mögött repüljön. De nem kérdezték. Benedek betuszkolta a ketrecbe, és búcsút intett neki.

– Nyugi! Otthon találkozunk!

A repülőút szomorú és eseménytelen volt.

Vera a gépen édességeket hozott a gyerekeknek, de

csak Kata kért belőle. Benedeknek csorgott a nyála, de megfogadta magában, hogy addig nem eszik csokoládét, amíg anyja nem jön vissza.

A gép kapitánya kijött a pilótafülkéből, hogy kezet fogjon Tamással. Elmondta, ő még reménykedik. Egy repülőszerencsétlenség után az egész világ azt hitte, hogy az utasok mind odavesztek a hegyek között az őserdőben, de két hónap múlva megtalálták őket, és a többségük élt. Az őserdő persze egy kicsit más, mint a tenger...

Az élelemmel teli kosarat nem lehetett sehova letenni vagy feltenni, úgyhogy az úton Tamás végig az ölében tartotta. Kiszállás előtt percekig masszírozta elzsibbadt combját, hogy fel tudjon kelni az üléséről. Közben a jószívű madame-ra gondolt sok szeretettel és magas vérnyomással.

A budapesti repülőtéren megkapták a csomagjaikat és Bobit, aki boldog ugatással jelezte, hogy túlélte a börtönórákat. Vera is elbúcsúzott a gyerekektől meg Tamástól, és a szeme az első felbukkanása óta először volt könnyes. A kijáratnál a vámossal megállította a szomorú menetet, és a kosárra mutatva megkérdezte, miért hoznak be az országba ennyi élelmiszert. Nem tudják, hogy ez tilos? Tamás nem válaszolt, csak ránézett a vámossal, ahogy Baba nagyi nézett rá gyerekkorában, ha valami rosszat csinált. Akkor a vámossal óvatosan hátrált néhány lépést, minden jót kívánt a családnak, és intett, hogy mehetnek.

Amikor Tamás a gyerekekkel belépett a lakásukba, amely egy hatemeletes ház második emeletén volt a Duna partján, Dóra azonnal berohant a szobájába, és zokogva az ágyra vetette magát. Kata nem értette, miért bőg a nővére.

Mert Nizzában maradt a szerelme, Jean-Paul – mondta Benedek komoran, és nem szakadt le a plafon.

Algírban a Központi Pszichiátriai Intézetbe szállították azt a harmincöt-negyven év körüli nőt, akit a reggeli órákban a fővárostól néhány kilométerre találtak a tengerparton. Az ismeretlen nő egy napernyő alatt feküdt piros fürdőruhában néhány sirály társaságában. A madarak csak akkor rebbentek fel, amikor a rendőrség megérkezett.

– Amikor megtalálták, nem volt magánál – számolt be az intézet igazgatónőjének Pierre Clavier, egy fiatal, fekete orvos, miközben a folyosón az ismeretlen asszony szobája felé tartottak. – A bőre fel van ázva. Sokáig úszkálhatott a tengerben. Jól táplált és egészséges egyébként. A rendőrséget telefonon értesítette egy ismeretlen fiatal nő, hogy itt és itt, egy elhagyott partszakaszon látott egy piros fürdőruhás nőt... A fejét nagy ütés érthette. A rendőrség arra is gyanakszik, hogy bűncselekmény áldozata. Körülbelül egy órával ezelőtt tért magához. Franciául és angolul beszél. De nem tudott válaszolni, mikor megkérdeztük, hogy mi a neve, melyik

országból származik, és mi történt vele. Azt gondolom, teljes emlékezetkiesésről van szó. Semmit nem tud önmagáról és az életéről. Azt sem tudja, hány éves. Teljesen elvesztette az emlékezetét... A rendőrség lefotózta. A képét el fogja küldeni minden algériai újságba, meg a tévébe, hátha valaki felismeri. Vettünk tőle vért. A laboreredmények néhány órán belül meglesznek... Itt helyeztük el.

Az orvos kinyitotta az ajtót, és az igazgatónővel belépett a kórterembe. Az ágyon sötét hajú nő feküdt sápadt arccal. A belépők hangjára kinyitotta a szemét. Nagy, szénfekete szeme volt.

– Jó napot, asszonyom! – mondta az igazgatónő franciául. – Hogy van?

– Jó napot – felelte az ágyon fekvő nő. – Köszönöm, jól.

– Ön francia? – kérdezte az igazgatónő, de a beteg nem válaszolt. Az igazgatónőre nézett, aztán az ablakot figyelte, mint aki erősen gondolkodik. – Ön francia? – ismételte meg a kérdést az intézet vezetője. A sötét hajú nő ekkor rápillantott, és azt mondta:

– Nem tudom.

– Mi a neve? – kérdezte a fiatal doktor, de a nő csak a fejét rázta némán és tehetetlenül.

– Van családja? – jött a következő kérdés, amire ismét hallgatás volt a válasz. Az orvos tovább faggatta: – Tudja, hol van?

– Nem – mondta halkán a nő.

– Algírban van. Tudja, melyik ország fővárosa Algír?
Az ágyon fekvő asszony szeme felcsillant.

– Algériáé.

– Igen – bólintott az igazgatónő. – Helyes. Ön Algériában él?

A névtelen nő megint tehetetlenül nézett a két orvosra, és megrázta a fejét. Nem tudta, hogy itt él-e, mi a neve, s van-e családja. De azt tudta, hogy Algéria fővárosa Algír.

Az igazgató megint feltett egy kérdést:

– Tudja, hogy milyen évszak van?

– Nyár.

– Igen. És melyik évben vagyunk?

A nő bámult egy darabig, aztán megrázta a fejét.

– Nem tudom. Nem tudok semmit. Mindent elfelejtettem. Ez olyan szörnyű.

– Semmi baj – mondta az igazgatónő. – Lassan minden eszébe fog jutni. A doktor úr majd foglalkozik magával, és meglátja, hamarosan visszatérnek az emlékei.

Az igazgatónő, miután a fiatal orvossal együtt elbúcsúzott a betegtől, a folyosón megkérdezte:

– Semmi nyomot nem találtak a fürdőruháján, vagy rajta, amiből a nemzetiségére következtetni lehetne?

– Semmit – mondta a fiatal, fekete orvos. – Illetve az ujján látszik, hogy volt egy gyűrűje, de nyilván úszás előtt levette. Egyébként... Bocsásson meg, professzor asszony, de valóban úgy gondolja, hogy meg tudjuk gyógyítani?

Az igazgatónő megállt, és szembefordult az orvossal.

– Azt gondolom, hogy maga nagyon jó szakember, Pierre. Ha valaki vissza tudja adni ennek a szerencsétlen asszonynak az életét, az emlékeit, akkor az maga lesz. Ha mégsem sikerül, akkor tévedtem, és nagyon fogom sajnálni.

– Hát még én! – mondta az orvos, és nyelt egyet. – Még soha nem volt ilyen esetem... Eddig csak szenilis idős emberekkel foglalkoztam. Semmi gyakorlatom...

– Ez az asszony művelt, okos és érzékeny. Láthatta, mennyire szenved, mert nem emlékszik semmire, és hogyan harcol némán és erőlködve, hogy valami eszébe jusson. Kemény, küzdő fajtának látom. Olyan, mint maga. Meg fogják egymást érteni, és meg fogják egymást kedvelni, ami a gyógyulás alapja.

– Mi lesz, ha kudarcot vallok, és ennek a nőnek sohasem fog eszébe jutni, hogy valójában kicsoda?

– Akkor szomorú leszek. Ez a nő pedig örökre itt marad az intézetünkben, ha a rokonai nem találják meg valami csoda folytán.

– Most megnyugtattott, igazgatónő – fintorította el az arcát a fiatal orvos. – Mégis inkább dzsesszdobosnak kellett volna mennem. Ott több a sikerélmény.

Az asszony elnevette magát.

– Dzsesszdobos még mindig lehet. De szerintem maga orvosként fog megöregedni.

– Ettől félek.

9.

Reggeli látogató • Kicsi csomó nagyot kíván • Anyu a tévében • Akárki akármit mond, anyu él!

Reggel a nagymama költötte fel a családot. Addig nyomta a bejárati ajtó csengőjét, amíg a dobhártyaszaggató csengőhangra meg Bobi ugatására Tamás ki nem tántorgott, hogy ajtót nyisson.

– Anya! – hörögte az élettől, a kialvatlanságtól és a panziósné elemózsiáskosarának cipelésétől kimerült férfi. – Hiszen van kulcsod!

– Jaj, tényleg! – sikoltott fel az idős hölgy, és a fia nyakába ugrott. – Drága kisfiam! De jó, hogy itt vagy... Bocsáss meg! A kulcsot elfelejtettem. Hoztam egy kis palacsintát. Még meleg. Azt hittem, már fent vagytok.

– Reggel hétkor? Éjfél után feküdtünk le...

– Istenem! Hogy tudsz ilyenkor aludni? Én egész éjszaka le sem hunytam a szemem – sírta el magát Tamás alig ötvennyolc éves mamája, aki kissé kövérkés, de azért igen csinos, szőkére festett hajú hölgy volt. Mindig elegáns, kicsit tán szűk ruhákban járt, nyakában elmaradhatatlan gyöngysorával. Egy barátságos kis budai éttermet vezetett.

– Anyukám, kérlek...! A gyerekek még alszanak – suttogta a férfi, és a szobájába visszatántorogva az ágyába zuhant.

A „gyerekek” mellesleg már nem aludtak. A nagy hangja egy döglött mormotát is újraélesztett volna. A gyerekek csak úgy tettek, mintha aludnának. A fejükre húzták a takarót, hogy se a nagymamával, se a világsággal, se a valósággal ne kelljen még találkozni. Különösen Benedek bújt a paplan alatti sötétség mélyére, hogy újra anyuval lehessen, aki megint ott volt velük, és palacsintát süített. Benedek érezte a palacsinta illatát.

– Na mondd, kisfiam – suttogta a nagy, és az ágy szélére ült, a fia mellé. – Hogy történhetett ez?! Hogy történt?

– Ahogy a telefonban meséltem. Kiment úszni, mint minden reggel... – kezdte Tamás, de a mamája folytatta:

– Istenem! Hogy lehet egy felnőtt ember ilyen felelőtlen? Hát nem látta, hogy vihar közeledik? Egy anyának, akinek gyerekei vannak, mindenáron be kell mennie a tengerbe? Olyan fontos az a reggeli úszkálás, hogy nem lehet sohasem kihagyni?

– Anya! Mit beszélsz? Edit ragyogóan úszik! Bajnokságokat nyert. Többször átúszta a Balatont!

– Igen? Bajnokságot nyert? Átúszta a Balatont? Itt van, tessék, az eredménye! A meggondolatlanság, a felelőtlenység, a vakmerőség... – hüppögte a nagymama, és a zsebkendőjével óvatosan felitatta a könnyeit, hogy a szemfesték nehogy elkenődjön. Neki ma még a ven-

dépei közé kell mennie. Neki ma még dolgoznia kell. – És most mi lesz? – kérdezte, miután kissé megnyugodott.

– Hogyhogy, anyukám? – nézett az anyjára Tamás. – Hogyhogy mi lesz?

– Hogyhogy hogyhogy mi lesz? – kerekedett el a nagy szeme. – Három gyereked van! Napi hat-nyolc órát gyakorolsz, próbálsz. Este koncertek, külföldi utazás. És még kérdezed, „hogyhogy mi lesz”? Kisfiam, hát sose nősz már fel? Én boldogan jönnék és segítenék, ellátnám a gyerekeket, főznék rájuk, mosnék rájuk, vigyáznék rájuk, de nekem dolgoznom kell. Kivehetek egy hetet, vagy esetleg kettőt a szabadságom terhére, csakhogy neked ide állandó támasz kell. Kata négyéves! Dórának meg Benedeknek pedig még nincs iskola, hogy legalább délelőtt valahol biztonságban lennének.

Tamás elfordult, és a tenyerével eltakarta az arcát, mint aki hallani sem akarja, amit az anyja mond. Persze hogy kell valami segítség. Persze hogy el kell látni valakinek a háztartást, és foglalkoznia kell a gyerekekkel. De ő erre még gondolni sem akar.

Hirtelen megfordult, és a könyökére támaszkodva felemelkedett.

– Anya! Én ezzel még nem akarok foglalkozni. Még nem tértem magamhoz... És az is lehet, hogy Edit egy óra múlva beállít!

A nagymama a fejéhez kapott, felpattant, és megbotlott a szőnyegben. Ha nincs ott a szekrény, akkor talán

átolja a falat a konyhába, és átrendezi a lakást. Így csak rátenyerelt a szekrényajtóra.

– Mit beszélsz? Hát a nyakamat töröm ki miattad, ha ilyen butaságokat mondasz, kisfiam! Gondolod, az elmúlt két napban nem jelentkezett volna, ha kiúszik valahol, vagy felveszi egy csónak? Két napig kétségek között hagyott volna? Két napig nem kereste volna a gyerekeit, akiket imádozt? Tamás! Szörnyű dolog, ami történt, de el kell fogadni, hogy Edit nincs...

– Soha! – Benedek az ajtóban állt, és dühében akkorát rántott a pizsama felső részén, hogy az a gombolás mentén elszakadt. – Soha! – kiabálta. – Soha! Soha! Anyu él! Tudd meg, nagyi, hogy nem szeretlek, ha ilyeneket mondasz! Tudd meg, hogy nem szeretlek! Anyu él! És haza fog jönni!

Baba nagyi szeméből kicsordult a könny. Már a smink sem érdekelte. Benedekhez sietett és át akarta ölelni.

– Édes kis unokám! Gyere ide a nagyihoz! Hadd öleljelek meg. Tudod, hogy szeretlek...

– Nem kell! – kiabálta Benedek, és kifutott nagyanyja ölelő karjai elől a szobából. Bobi persze rohant utána. – Nem kell a szereteted, ha ilyeneket beszélsz!

De Baba nagyi nem hagyta annyiban. A Baba nagyi soha semmit sem hagyott annyiban. A Baba nagyinak mindig igaza volt, vagy legalábbis mindenkinek el kellett fogadnia, hogy neki igaza van. Amíg az a tökéletes állapot nem következett be, hogy mindenki elfogadja az ő igazát, addig Baba nagyi nem adta fel a harcot. Baba

nagyi nagyon hasonlított Dórához. Vagyis Dóra a Baba nagyihoz. Mindig az övék kellett hogy legyen az utolsó szó.

– Drága kis unokám! – rohant Benedek és Bobi után a nagyi, a nagyi után pedig Tamás, nehogy megint felbukjon a mamája. – Drága kis unokám! – kiabálta a nagyi, és követte Benit be a gyerekszobába, ki a gyerekszobából, be a konyhába, ki a konyhából, s közben mondta, mondta: – Tudod, hogy szeretlek! Én csak a legjobbat akarom nektek. Ki ért meg téged, ha nem én? Nekem fáj a legjobban, ami történt. De ami történt, azt el kell fogadni. Gyere ide, hadd öleljelek meg! Ne szaladj el a nagymamád elől! Gyere, Baba nagyi megvigasztal...

– Állj meg, anyukám, mert el fogsz esni! – kiabált Tamás, és a csúszós kövön az előszobában majdnem elvágódott. – Állj meg, anyukám... Ne őrüljetek meg, mert megőrülök!

Az üldözéssel verseny közben átrappoltak Dóra szobáján is, aki úgy tett, mintha akkor kelne fel, és dühösen rohant utánuk. Aztán futkostak Kata ágya körül, aki az apja hátára ugrott, hogy lovacskaázva kergessék Benit, s végül a vécéajtó előtt összeesve, egymásra borulva zokogtak a bánattól, kivéve Bobit és Katát, akik nevettek.

– Játsszunk még! – kiabálta a kislány. – Játsszunk még!

Beni a vécébe zárkózott, és nem volt hajlandó kijönni. Hiába rimánkodott neki a nagymama, hiába könnyörgött az apja, Benedek hajthatatlan volt. Csak akkor

nyitotta ki az ajtót és jött ki, amikor a nagymama elment dolgozni, Dóra pedig sikoltozni kezdett, hogy be fog pisilni, ha nem mehet be azonnal.

Ez az első nap otthon az anyjuk nélkül rettenetes volt. És nemcsak azért, mert Edit minden pillanatban mindegyiküknek hiányzott, hanem azért is, mert aznap néhány újságban megjelent, és több műsorban elmondták, hogy egy magyar nő eltűnt Nizza mellett, a tengerben. Az újság meg a tévé már csak ilyen. Ha nagyszerűen tanulsz meg dolgozol, és jó ember vagy, akit mindenki szeret, akkor soha nem kerülsz a képernyőre vagy a lapokba. De ha a bicikliddel elütsz egy celebet, vagy ezer lufit fújsz fel egy óra alatt, akkor mindenki rólad beszél egy napig. Az egyik színes napilapban, amelyben a legtöbbet lehet olvasni Jennifer Lopezről, Matt Damonról, Brad Pittől és Julia Robertsról, megjelent Edit egyik fotója is azok közül, amelyeket a nizzai rendőrök szétküldtek a világba. Ez a fotó volt egy nizzai napilapban is „Keressük!” felirattal. Ma már a világban nincs titok. Ha egy hír, egy kép megjelenik valahol, vagy felkerül az internetre, egy perc múlva mindenki tudhatja, láthatja.

Tamás reggel még gyanútlanul indult a rendőrségre, hogy bejelentse a felesége eltűnését. Úgy gondolta, ez kötelező. Alig lépett ki azonban az ajtón, az egyik szomszédasszony, aki időnként ezt-azt kölcsönkért Edittől – borsot, lisztet, cukrot, s a szélessége megegyezett a magasságával – kirohant a folyosóra, és a férfi nyakába vetette magát.

– Jaj istenem! Most láttam a tévében! És az újságban is benne van – zokogta. – Mennyire sajnálom! Fogadja részvéteimet. Hogy történt?

Tamás meglepetésében és a szomszédasszony súlya alatt remegő lábbal csak dadogott:

– A tévében? Hogyhogy a tévében? Milyen tévében?

– Nem tudom, mer’ kapcsolgattam, de azt mondták, eltűnt a tengerben. A tengerben? Lehetséges ez? Hiszen világbajnok úszó volt!

– Világbajnok? Nem, nem... – riadozott Tamás, és „Bocsánat, egy pillanat!” felkiáltással visszamenekült a lakásba.

– Benne volt a tévében – mondta bent halk, remegő hangon Dóranak és Benedeknek, miközben Kata a szomszéd szobában Bobit dögönyözte.

– Most megvizsgálak, Bobika, nyisd ki a szád! Ne félj! Ááá...

– Az újságban is benne van, hogy eltűnt. Meg a fotója is megjelent – folytatta Tamás. – Csak azért mondom, hogy készüljete fel: már sokan tudják.

– Nagyon csúnyák a fogaid, Bobi – hallatszott a szomszéd szobából. – El kell menni a fogorvoshoz. Majd ott szépen mindet kihúzzák...

Dóra egyik kezével a másikat markolászta. Ezt is a Baba nagytól örökölte.

– Akkor most már mindenki tudja? Az összes osztálytársam meg minden barátnőm?

– Tojok rá – mondta Benedek dühösen. – Felőlem

mindenki azt tud, amit akar. Hazugság! Mind hazugság! Én tudom, hogy anyu él.

Dóra meg Tamás csak nézték Benedek elszánt arcát, és nem mertek megszólalni.

– És Kata? – kérdezte végül Tamás. – Mit mondjunk neki?

– Ha kimegy az utcára, és találkozik valakivel, úgyis megtudja – mondta Dóra az öccsének. – Hiába hazudsz neki. Hiába!

– Nem tudja meg! Majd én beszélek vele – mordult vissza Benedek, és kiment a szobából.

Abban a pillanatban megszólalt a telefon.

– Nem kell felvenni – mondta Tamás. – Még nem vagyunk itthon.

– És ha fontos? – kérdezte Dóra, aki a barátnőire gondolt. Talán ők hívják. De inkább azt mondta: – Lehet, hogy a rendőrség. Talán anyuval kapcsolatos... – És felvette a kagylót.

Nem a rendőrség volt, és nem is Dóra egyik barátnője vagy örök szerelme, hanem egy rokon. S aztán egy ismerős telefonált. Aztán anyu tanártársai, barátai, ismerősei, Tamás kollégái, Kata óvó nénije, plusz a fél ország. „Mi történt? Hogy történt? De ugye nem találták a... szóval az izét... a testét? Akkor még van remény?” Szinte ötpercenként csengett a telefon. Mindig Dórának kellett felvenni, mert az apja délelőtt a rendőrségen volt, és mikor hazajött, nem volt hajlandó beszélni telefonon senkivel.

– Nem vagyok itthon – mondta, és bezárkózott a szobájába a hegedűjével. Estig eljátszotta az egész zeneirodalmat oda meg vissza. Még az anyjával sem akart beszélni.

– De hát hallom, hegedül! – kiabált a nagymama dühösen a telefonba.

– A rádiót hallod, nagyikám – nyugtatgatta Dóra. – A Joshua Bell hegedül.

– Ja, tényleg! – nyugodott meg a nagymama, aki *nagyon értett a zenéhez*, és a világhírű művész volt a kedvence. – Most, hogy mondd, már hallom! Sajnos apád sose tudna ilyen szépen hegedülni. Pedig ha eleget gyakorolt volna, mikor könyörögtem neki...!

Benedek végül úgy döntött, hogy beszél Katával.

– Van egy kis bibi – kezdte, amikor sikerült szegény Bobit megszabadítani Kata doktor nénitől, aki éppen a fülét akarta leoperálni, hogy megjavítsa, és a kutya jobban halljon. – Figyelj rám, Katus! Képzeld, Miki majmot nem engedik anyunak hazahozni se helikopterrel, se repülőgéppel.

– Miért?

– Mert... mert félnek, hogy a repülőn megbetegszik. Tudod, ő csak úrhajón szokott repkedni és az egészen más. Sokkal gyorsabb.

– Tudom – mondta Kata. – Én is repültem repülőn. Az is gyorsabb.

– Na látod! – mondta Benedek. – Úgyhogy anyu beúszott a tengerbe, és úgy csinált, mint aki eltűnik.

– Értem – mondta Kata, bár természetesen egy hangot sem értett az egészből.

– De nem tűnt el, AKÁRKI AKÁRMIT MOND! – folytatta Benedek erősen hangsúlyozva az utolsó három szót. – Nem tűnt el, hanem beszállt egy kis csónakba titokban, és azon ott van Miki majom is.

– A munyimunyi?

– Igen, a munyimunyi. És azzal a csónakkal jönnek haza. Nagyon lassan jönnek, mert evezni kell. Nagyon sokára fognak ideérni. De ez titok. Mindenki azt fogja neked mondani, hogy eltűnt a tengerben. De te ne hidd el! Te tudod, hogy nem tűnt el a tengerben, hanem Miki majommal jön haza egy kis csónakban. Ők nem tudják, és nem is szabad nekik elmondani. Mert ha elmondjuk valakinek, akkor megtalálhatják, és elveszik tőle a Miki majmot, és visszaviszik az afrikai őserdőbe. Nem mondod el senkinek?

– Nem – szorította össze a száját Kata.

– És ha valaki majd azt mondja neked az oviban, hogy az anyukád belefulladt a tengerbe, akkor mit mondsz neki?

– Azt, hogy: hülye vagy! A te anyukád fulladt bele!

– Hát... – kezdte volna Benedek a hűgát meggyőzni, hogy talán éppenséggel mást is mondhatna, de aztán csak bólintott. Mindegy. Így is jó. Az a fontos, hogy Kata is tudja: anya él!

10.

*Torta az asztalon • Emlékezetpróba • A Papa
velünk marad • Edit babát várt*

Az intézet kertjében pálmafák magasodtak az egyik gyalogút mentén, ahol padok, szökőkutak, szép formákra vágott bokrok és virágos kis kertek követték egymást.

Az egyik padon a fiatal, fekete doktor ült a tengerparton talált nővel, aki elvesztette az emlékezetét. A nő könnyű kórházi köntöst viselt.

– Figyeljen rám, madame! – mondta a doktor franciául, és megpróbálta a beteg emlékeit felidézni. – Asztal. Mi jut eszébe, ha azt mondom: asztal?

Az asszony a doktorra nézett, és zavartan elmosolyodott.

– Itt az intézeti szobámban az ágyam mellett van egy asztal és rajta egy vázában virág.

– Igen, igen – bólintott a doktor. – Ez igaz, madame. De most próbáljon meg egy régebbi emlékére gondolni. Valami történt az asztallal, vagy azon az asztalon, vagy az asztal mellett valamikor régen...

– Az asztal... – nézett végig az úton tétova pillantással az asszony, vagyis Edit, hiszen mi tudjuk, hogy ő Edit. Ezt csak ő nem tudja.

Az úton senki se járt. Üres volt, mint Edit emlékezete.

– *La table* – suttogta halkán Edit az asztal szót franciául. – *La table...*

Talán ha valaki megszólítja magyarul, magyarul válaszolt volna, s kiderül a származása, majd némi telefonálgatás, kutatás után minden, amit róla tudni kell. De az algéri pszichiátriai intézetben nem voltak magyarok. És senki sem tudott magyarul.

Edit nézte az üres utat, és elmerengett. Vajon milyen fontos vagy érdekes dolog történt az ő életében, ami egy asztallal kapcsolatos? Tudta, hogy a doktor segíteni akar. Elő szeretne bányászni a múlt ködéből egy emléket, valami történetet, ami segít kideríteni, hogy kicsoda ő, hol élt, mit csinált. Mert mindent elfelejtett. A nevét is, az életét is. Asztal... asztal... Váratlan felderengett előtte egy kerek asztal, amin volt valami... Valami, ami leesett. És akkor eszébe jutott. Elmosolyodott, úgy mondta ki hangosan.

– Leesett az asztról a torta.

A fiatal, fekete orvos felkapta a fejét. Na végre! Hát mégis van remény?

– Milyen torta?

– Gyertyás – mondta Edit. – Születésnap.

– Hány gyertya volt rajta?

– Talán öt...

– Kinek a születésnapja volt, madame?

Edit arcáról eltűnt a mosoly, a doktorra pillantott, és megrázta a fejét. Nem emlékezett.

Nem emlékezett rá, hogy öt éves korában felborította az asztalt, amiről leesett a születésnap tortája. Arra sem emlékezett, hogy nagyon játékos, pajkos gyerek volt. Elbújt az asztal alatt, mikor a szülei előkészítették neki a szülinapi meglepetést. Aztán kiáltozva hívták, s ő a várakozás izgalmában elfelejtette, hogy hol van. Fel pattant, a fejét beverte, és az asztalt felborította.

Mindebből csak a leeső tortára emlékezett.

– Jó – bólintott a doktor. – Mondok egy másik szót. Kisfiú. Érti, ugye? Kisfiú.

Edit végigsimított a haján. Nyelvét végighúzta kiszáradt ajkán, és nyelt egyet.

– Tegnap volt itt egy kisfiú... A szakácsnő kisleánya.

– Igen – mondta a doktor. – Az tegnap volt. Tehát ön emlékszik arra, ami azóta történt, hogy idekerült az intézetbe. De hunyja be a szemét, és próbáljon meg egy másik kisfiúra gondolni. Egy másikra, akivel régen találkozott. Réges-régen...

Edit behunyta a szemét. Sötétség volt. Nem látott semmit. Aztán hirtelen felvillant egy havas utca.

– Havas utca – mondta hangosan. Aztán megint látott valamit. – Kisfiú viszi a táskát.

– Hol van ez a havas utca? – kérdezte a doktor.

- Nem tudom – rázta meg a fejét az asszony.
- Hogy hívják a kisfiút?
- Pierre.
- Nem – mosolygott az orvos. – Úgy engem hívnak.
- Persze – mondta Edit. – Ez az ön neve. Akkor nem tudom, hogy hívják a kisfiút. – Majd hirtelen felkiáltott: – Dávid! Dávidnak hívják!
- Nagyszerű! Milyen Dávid? Tudja a másik nevét is?
- Dávid... – mondta Edit, és összeráncolt homlokán látszott, mennyire szeretne visszaemlékezni a kisfiú vezetéknevére. Tudta, hogy ez fontos volna. Ha mond egy vezetéknevet, abból a doktor talán kiderítheti, hogy milyen nemzetiségű, de legalábbis azt, melyik országban élt gyerekkorában. – Nem emlékszem – mondta végül szomorúan.
- Nem baj. Majd eszébe jut talán... Milyen táskát vitt Dávid?
- Egy táskát. Hátitáskát... Igen! Elvette a táskámat, és ő cipelte.
- Nagyszerű! – kiáltotta az orvos. – Nagyon udvarias volt ez a Dávid. Biztosan tetszett neki a szép kislány. Magának is tetszett Dávid?
- Nem tudom – mosolyodott el az asszony. – Biztosan.
- Persze... Na látja, hogy tud emlékezni! Gyerünk tovább! Hol történt ez? Melyik városban?
- Nem tudom. Egy folyóparton. Széles, nagy folyó...
- Mi a folyó neve?

– Nem tudom... Hó volt. Nagy hó.

Edit nem emlékezett rá, hogy ötödikes korában Kaposi Dávid udvarolt neki, aki mindig hazakíserte és olyankor vitte a táskáját. Arra sem emlékezett, hogy a fiúnak göndör, szőke haja volt és gitározni tanult. Az iskolai jelmezbálon popsztárnak öltözve énekelt. „Jejeje!” Az sem jutott Edit eszébe, hogy neki is tetszett a fiú. Csak arra emlékezett, hogy egy Dávid nevű kisfiú viszi a táskát a havas úton.

Néhány órával később a doktor találkozott az intézet igazgatónőjével a büfében.

– Nos, mi újság a mi kedves ismeretlenünkkel? – kérdezte az igazgatónő, és leült az orvos mellé.

– Nem reménytelen. Haladunk. A hívószavas módszerrel próbálkoztam. Asztal, kisfiú. Gyerekkori emlékek merültek fel. Nagyon hiányosak, de vele történtek. Az biztos, hogy nem Afrikában töltötte az ifjúkorát, mert havas tájban sétált az iskolába.

– Ez is valami. Sajnos az újságban megjelent fotókat senki sem ismerte fel. Legalábbis a rendőrség szerint senki sem jelentkezett, hogy ismeri ezt az asszonyt. Pedig biztos, hogy valahol itt veszett el Algír környékén. Jóval messzebből nem úszhatott volna idáig... – Az igazgatónő ivott néhány kortyot a kávéjából, aztán újra az orvoshoz fordult. – No és a laboratóriumi eredmények? Megtudtunk valami lényegeset?

– A hölgy egészséges. Annyira egészséges, hogy gyereket vár.

Az igazgatónő szeme felcsillant.

– Hoppá! Komolyan?

– Igen. Öt hónapos terhes. És a nőgyógyász azt mondja, biztos, hogy nem ez lesz az első szülése.

A hölgy első, második és harmadik szülésének gyümölcse éppen a Papa nyakában, ölében és karján csüngött. A Papa – aki szeme romlása miatt már csak sötétebb és világosabb foltokat látott a világból, de néha azokat sem – Krisztinával, Edit nővérével érkezett Bécsből. A lakásba lépve úgy ölelte magához az unokáit, plusz Bobit, ahogy virágokat markolunk egy csokorba. Nem sírt, sőt mosolygott.

– Nyugi, bestia banda! – mondta nevetve. – Le ne birkózzátok a szegény öregembert! Megmondalak beneteket az anyátoknak, amikor hazajön. Mert tuti, hogy hazajön.

Krisztina, akinek elegáns narancssárga kosztümje kivágásából kikandikáltak a fehér blúz fodrai, elfintorította az arcát, és a sógorára nézett. A kezével jelezte, hogy az apja ilyeneket mond, mióta megtudta, hogy Edit a vízbe veszett.

Papát a gyerekek bekísérték a szobájába, és leültették abba a régi fotelbe, amely még a Papa édesapjáié volt sok-sok évvel azelőtt.

– Nem tudja elhinni, ami történt – mondta Tamásnak Krisztina, amikor ketten maradtak. – Miközben én

sírok, ő néz a nagy semmibe, és mosolyog. Hiába meséltem el neki többször is, hogy milyen vihar volt, és Editet nem találták meg, ő mindig azt mondja, hogy Edit él, ő látja. Ő látja, aki lassan már nem lát semmit. Mit csináljak? Remélem, ez nem azt jelenti, hogy az agyával is történt valami.

Tamás hallgatott. Ez már sok volt neki. Egész életében hegedült, és semmi mással nem kellett foglalkoznia. A házasságáig a mamája csinált helyette mindent a cipőpucolástól a bevásárlásig és a hajmosástól a lakásfelújításig. Házasságkötése után ezeket a feladatokat Edit vette át. És most rászakadt az ég. A három gyerek, a lakás, a háztartás... És akkor még a világtalan apósa is itt van...

Krisztina, mintha kitalálta volna Tamás gondolatait, megnyugtatóan a férfi karjára tette a kezét.

– Természetesen meg fogom oldani apa elhelyezését. Most, hogy Edit nincs, a gyerekek mellett az ő ellátását már semmiképpen sem vállalhatod. Nálunk sem lehet, mert folyton utazunk, és nem maradhat egyedül, felügyelet nélkül. Már fel is hívtam az egyik idősekotthonát Sopronban, ahol külön apartmant kap: szoba, konyha, fürdőszoba, erkély. Állandó orvosi felügyelet, napi háromszori étkezés. Természetesen én fizetem.

Amikor Benedek meghallotta, hogy a Papát otthonba akarják tenni, bevadult, mint felingerelt bika az arénában.

– Nem! – kiabálta. – A Papa itt marad. Csak semmi otthon meg ilyesmi!

– Ugyan már, Benikém! – mondta Krisztina. – Ez lehetetlen! Itt nem lehet ellátni.

– Majd mi ellátjuk! – állt a Papa és a nagynénje közé a fiú. – Öltöztetjük, meg főzünk rá. Ő is tud főzni, hiszen szakács volt. Majd főzünk együtt. – Aztán Benedek a nővére nézett. – Dóra, mondj már valamit!

– Szerintem is maradjon itt, amíg csak lehet – mondta Dóra, de a hangja nem volt nagyon meggyőző. Ő már sejtette, hogy milyen nagy felelősség szakad rájuk most, hogy nincs anyu, aki mindent elintéz, mindent megcsinál, minden problémát megold – a szívügyeket is beleértve.

– Maradjon itt a Papa! Maradjon itt! – mondta Kata, és elsírta magát. – Majd én mindig behozom a papucsát, amit Bobi kivisz!

Papa nem szólt. Csak ült a fotelben, és zavartan hallgatott. Ő nem mondhatott semmit. Ő nem mondhatta, hogy ne vigyék az otthonba. Nem mondhatta, hogy itt szeretne maradni az unokái között. Az idős ember, különösen ha beteg is, vagy nem lát, olyan, mint a gyerekek. Nehezen tudja ellátni magát, és így nem is dönthet önmagáról ebben a dologban.

Krisztina dühösen a sógorára nézett.

– Tamás, mondj már valamit! Hiszen megbeszéltük, hogy Papa az otthonba megy, ahol külön lakása lesz, és

orvosi felügyelet. Tamás, mért hallgatsz? A gyerekek szinte bármikor meglátogathatják.

A férfi a gyerekeit nézte, aztán nagy levegőt vett, és azt mondta.

– A Papa itt marad.

– Éljen! – kiáltott Benedek, de nem az apjához futott, hogy megölelje és megköszönje neki, amit vállal, hanem a Papához. – Hallod, Papa? Itt maradsz! Velünk maradsz!

Tamás lekísérte a sógornőjét az autóhoz, miután Krisztina mindenkitől elbúcsúzott.

– Te tudod, mit csinálsz – mondta az elegáns asszony. – Természetesen küldök pénzt, de ez nem volt egy okos döntés. Apának az otthonban mindene meglett volna.

– Lehet – bólintott Tamás. – Sajnálom. Nem tehettem mást.

– Ne haragudj, hogy kimondom, de mindig is ez volt a legnagyobb hibád – jegyezte meg Krisztina hidegen, miközben kinyitotta a kocsiját, hogy beszálljon. – Mindig engedted, hogy mások döntsenek helyetted. Valamikor az anyád döntött, aztán Edit, most pedig a gyerekek. Még abba se volt szerintem beleszólásod, hogy hány gyereketek legyen. Vagy talán azt állítottod, hogy éppen hármat akartál?

– Nem – mondta a férfi. – Nem hármat akartunk, hanem négyet.

– Hogyhogy négyet? – fordult vissza Krisztina Tamás felé.

– Edit terhes volt – suttogta a férfi, és kicsordult a könnye. – Senki se tudta még, csak mi ketten.

– Ó, istenem! – sóhajtott fel Krisztina, és magához ölelte a sógorát búcsúzólul vigasztalóan, meg persze óvatosan, nehogy összegyűrődjön a kosztümje.

11.

*Élet anya nélkül • Félelmes éjszakák • Edit látogatásai •
Dölszoár Rozália*

Talán hihetetlennek hangzik, de a Bánáti család hazaérkezése után néhány héttel a gyerekek hétköznapi szinten ugyanolyanok voltak, mint a tragikus nyaralás előtt.

Bobit háromszor le kellett vinni, az újságot reggel Tamásnak fel kellett hozni, és Kata ismét óvodába járt. Benedek vitte meg hozta a hűgát, aztán napközben olvasott, Papával főzött, és számítógépezett. Dóra a barátaival lógott, s hol Bernadettnek, hol meg Oféliának hívták. A gyerekek apja egy varsói koncertre készült a zenekarral.

Persze Edit hiánya, a szörnyű esemény híre a nap huszonnégy órájában ott lebegett körülöttük.

Az óvodában az óvónők kézről kézre adták Katát, és könny szökött a szemükbe. Nemigen kérhetett olyasmit, amit ne teljesítettek volna azonnal. Amikor pedig a kislány Krausz Tibike fejére öntötte a kakaót, mert a gyerek azt mondta, hogy Kata mamája meghalt, akkor az üvöltő kislányt elvitték lefürdetni, Kata pedig kapott egy másik pohár kakaót.

Dóra mindig is a baráti társaság középpontja volt, most pedig még azok is gyengéden bántak vele, akik régebben Penélope Cruzt Dóránál csinosabbnak és tehetségesebbnek találták. Dórának részletesen el kellett mesélnie, mi történt Nizzában, kik voltak a barátai, és hogy nézett ki Jean-Paul, aki tiszta egy Brad Pitt volt. Hosszas könyörgés után Lilinek és Mártinak, a két legjobb barátnőjének azt is elmondta, miért veszett össze Jean-Paullal a mamája eltűnése előtti estén, a kerti partin.

Benedek az interneten minden rendőrségi honlapot megkeresett, ahol az anyja neve szerepelt. Láthatta, hogy szinte mindegyiken ugyanazt a szöveget közölték franciául. *Edit Banati, une femme hongroise a perdu...* Mindegyik így kezdődött. Tamás az egyiket Beni kérésére lefordította: „Bánáti Edit, magyar asszony augusztus 12-én Nizzánál beúszott a tengerbe, és eltűnt. Aki az asszony eltűnésével kapcsolatban bármilyen információval rendelkezik, hívja fel ezt a számot.” És itt egy francia rendőrségi telefonszám állt. Benedek leírta a szöveget, és felolvasta a Papának. A Papa legyintett.

– A francia rendőrök a sliccüket se találják meg – mondta. – Én ismerem a lányomat. Valami történt vele, de él. Érzem. Látom. – És megszorította Benedek kezét, miközben a fiú erősen hozzányomta az arcát a Papa karjához, mert ő is pontosan ezt érezte.

Délben Papa meg Benedek együtt főztek.

A Papa fiatalabb korában szakács volt. Évekig Francia-

országban dolgozott. Edit ott született, s így lett a francia szinte a második anyanyelve.

A Papa és Beni mindennap eldöntötték, hogy mi legyen az ebéd. Aztán a Papa lediktálta, mi kell a főzéshez, és a fiú ügyesen bevásárolt. Ezután Bobival együtt hárman kimentek a konyhába, és elkészítették az ételleket. Amit látni kellett, azt Benedek csinálta a Papa utasításai szerint. Amihez pedig elég volt a kéz, a tapintás, az a Papára maradt. Benedek fel tudta törni a tojást, és külön tudta választani a sárgáját a fehérjétől, ha kellett. A Papa megpucolta a sárgarépat, és feldarabolta a húst. Benedek leszedte a húsról a zsíros részeket, ha maradt még rajta, és figyelt arra, hogy a víz ne fusson ki, ha főzik a burgonyát. Bobi volt a főköstoló.

Mindennap jókat főztek, s hetente egyszer ki is takarítottak.

Így teltek a napok, a hetek.

Csak esték ne lettek volna!

Mert este Kata lefekvés előtt mindig átölelte Bobit, és sírt, hogy az anyu miért nem jön már meg a munyimunyival. S mesélni kellett neki a folytatásos anyumését újra meg újra.

– Egyszer aztán Kata meg Benedek egy lakatlan szigetre vetődtek a tenger közepén – mesélte Benedek, miközben a húga a karjába fészkelődött, ahogy az anyjával is feküdt mindig elalvás előtt. – Úgy kerültek oda, hogy csónakáztak, és eltévedtek a vízen. A szigeten nem volt senki, csak sok banánfa meg datolyafa. Kata meg Be-

nedek mindenből sokat ettek, kicsit el is rontották a gyomrukat, és telekakilták a szigetet. De aztán már haza akartak menni. Nagy tüzet gyújtottak, hogy valaki észrevegye és megtalálja őket. Miki majom éppen arra járt az űrhajójával. „Munyimunyi! – kiáltott le, mert észrevette a nagy füstöt. – Hát ti meg hogy kerültök ide?” Az űrhajón ott volt anyu meg a Bobi és a Tom Cruise is. „Jaj de jó, hogy éppen erre jöttetek!” – kiáltott fel Kata, és az űrhajó leszállt. Mindenki nagyon jól érezte magát a szigeten, de aztán haza kellett menni, mert apu meg Papa egyedül voltak itthon.

– És Dóra? – kérdezte Kata már félálomban.

– Dóra a barátaival lógott akkor is valahol, és a fenekét riszálta. Egyébként is Annabellának hívták, vagy másképp.

Benedek se örült az estéknek. Titkolta ugyan a családtagjai előtt, de félt az éjszakától. Félt az álmaitól. Sokszor álmodta azt, hogy az anyja nevetve fut befelé a vízbe, a hullámok közé. Egyre beljebb és beljebb ér a piros fürdőruhájában, miközben Bobi ugat, Benedek meg az égen tornyosuló viharfelhőkre mutogat és kiabál: „Anya, vihar lesz! Nem látod? Vihar lesz! Anya!” De anya, mintha nem látná a felhőket, csak kacagva visszaint, aztán beleveti magát a habokba, és eltűnik. Később a tenger kisimul, végtelen lesz és üres. Pokoli rossz álom volt. A legrohadtabb álom, ami létezik.

Szerencsére amikor ebből a rossz álmából felébredt, mindig ott találta a szobában anyát. Világos volt. Na-

gyon világos. És anyán a piros fürdőruha meg a fehér fürdőköpeny volt mindig. Pakolt.

– Ha egyszer az életben rendesen letennéd a ruháidat, a talpad is megcsókolnám – mondta, és mosolygott.

– Ha rendesen letenném a ruháimat, sose jönnél be a szobába rendet csinálni – mondta Benedek, és vigyorgott ő is.

– Nem vagy te egy kicsit szemtelen, kisfiam?

– Nem vagy te egy kicsit szigorú, édesanyám?

– Akarsz egy pofont?

– Akarok!

De a pofon nem csattant el. Egyrészt, mert Edit sosem ütötte meg a gyerekeit, másrészt, mert Benedek felébredt.

Esténként Dóra is sírt egy sort, miután lefürdött, és bekente magát a mamája valamelyik kencéjével tetőtől talpig. De csak az ágyában hüppögött csendben, fejére húzott takaróval. Napközben halaszthatatlan dolgaival foglalta el magát. Délelőtt tizenegy óráig aludt, aztán chatelt a fél világgal, vagy találkozott a barátnőivel, esetleg újabb Brad Pitt-utánzattal randizott, de este a megszokott anyupuszi, anyuszag, anyudorgálás nagyon hiányzott. Úgy érezte, megszakad a szíve anyu miatt, aki a tengerbe veszett, és saját magáért, aki most már senkinek se mesélheti el esténként őszintén, hogy mikor, kivel, hol, mit miért csinált vagy nem csinált.

Tamás kétszer annyit hegedült, mint bármikor máskor. Jó is az, ha az ember el tudja foglalni magát valamivel, amikor nehéz a szíve. Mindegy, hogy olvas, tévét néz, énekel, játszik, vagy beszélget a barátaival, csak ne a bánatán járjon az esze. Tamás is úgy érezte, hogy ha nem hegedülne, megőrjítené a gyász meg a fájdalom. Mert biztos volt benne, hogy Edit meghalt. Mióta hazajöttek Nizzából, kétszer is beszélt a francia nyomozókkal, akik reménytelennek tartották Edit felbukkanását.

– Értse meg – mondta az idősebbik a telefonba –, ha a feleségét fel is vette volna esetleg egy hajó, és Bánáti asszony, mondjuk, kómába esett, és azóta sem tért magához, hanem ájultan fekszik egy kórházi ágyon, akkor is tudnánk már róla. Franciaországban az összes egészségügyi intézménynek kötelező bejelenteni, ha egy ismeretlen személyt beszállítanak hozzájuk. De Olasz- és Spanyolországban is ez a helyzet. És kölcsönösen értesítjük egymást, hiszen mindenkinek ez az érdeke. Egyetlen kórháznak sincs arra pénze, hogy egy ismeretlen és magatehetetlen személyt ápoljon éveig. Különösen ha annak a személynek családja van. Sajnos, uram, a felesége a tengerbe veszett. A törvény szerint természetesen öt évig nem nyilváníthatják halottnak. Ez azonban az ön számára nem jelenti azt, hogy öt évig várni kell, mert bármikor felbukkanhat. A törvény azok miatt tartalmazza ezt az elég hosszú, ötéves időtartamot, akik máról holnapra eltűnnek. De nem a tengerben, hanem például otthonról. Elmennek, mert, mondjuk, nem

akarnak a férjükkel vagy a feleségükkel élni, és azt sem akarják, hogy a házastársuk valaha megtalálja őket. Az ilyen személyeket, ha nem kerülnek elő, öt év múlva holtta lehet nyilvánítani, és az özvegy akkor újra megházasodhat, ha akar. Az ön felesége azonban nem így tűnt el. Madame Bánáti beúszott a tengerbe, és azóta senki sem látta. Nincs hír róla, pedig ma már, az internet világában egy perc alatt körbefut a Földön minden kis hír. Sajnálom. Nagyon sajnálom!

Tamás senkinek sem számolt be erről a telefonbeszélgetésről. Magában gyászolt. S este is addig hegedült, amíg le nem billent a feje az álmoságtól. A zene azonban sem a gyerekeket, sem a szomszédokat nem zavarta, mert Tamás kis szobája tökéletesen hangszigetelt volt. Még az ablakokba is dupla üveget szereltetett be Edit, mikor a lakásba költöztek. Ilyen volt a Bánáti család feje. Gondolt Tamásra, aki esetleg éjszaka hegedülni akar, és gondolt a szomszédokra, akik ugyanakkor aludni szeretnének.

Mindenki élte az életét és tette a dolgát, ahogy tudta és gondolta. A Baba nagyfi is. Ő úgy gondolta, hogy a veje meg az unokái élete nem megfelelő irányba halad. Az nem normális, hogy egy félvak öregember a tízéves unokájával főz és takarít. És az sem normális, hogy a tizennégy éves „késznőezalány” a plázában kóvályog a barátjaival, míg meg nem történik a baj. Tudjuk, mire gondolunk. Naná hogy tudjuk! Az meg végképp nem normális, hogy a négyéves kislány a Miki majommal

csónakban visszaérkező mamáját várja, miközben a mamája már sajnos nincs az élők sorában. Baba nagyfi úgy gondolta, hogy Edit halála után rá vár a család életének új és normális mederbe terelése. Miután sem közel, sem távol nincs egy egészséges lelkületű rokon, aki ezt az igen nehéz problémát meg tudná oldani.

Egy augusztus végi napon telefonon bejelentette a fiának, hogy este egyik kedves régi ismerősével meglátogatja.

– Ki az a kedves régi ismerős? – kérdezte Tamás, mert anyja hangjának a dallama és a hangszíne nagyon gyanús volt számára. Tamás érzékeny füle ugyanis még azt is megérezte Baba nagyfi hangjában, ha annak nyomta a lábát a cipő. És ez nem csak azért volt, mert a zene sokkal érzékenyebbé tette a hallását. Ha valakit jól ismerünk, mondjuk, az apánkat vagy az anyánkat, akkor a hangjából is azonnal meg tudjuk állapítani, hogy most dühös, csak titkolni próbálja, vagy éppen ajándékot rejteget számunkra, de még nem akarja megmondani.

– Ha azt mondom, hogy egy kedves ismerős, akkor egy kedves ismerős – mondta kicsit megbántódva Tamás mamája. – Talán azt hiszed, hogy egy ismeretlen nőt viszek fel hozzád bemutatni?

– Azt! – mondta Tamás, és nem tévedett.

Rozáliát, mert így hívták a kedves régi ismerőst, az étterem egyik vendége ajánlotta Baba nagyfi figyelmébe.

– A papája főorvos – mondta a vendég Rozáliáról

sokat sejtető pillantással egy tányérról lelógó rántott hús elfogyasztása közben. – Ő is a kórházban dolgozik. Titkárnök. A szüleiivel lakik egy gyönyörű budai házban. Egyetlen gyerek, mindent ő fog örökölni, de nehogy azt higgye, hogy egy unatkozó úrilány. Dolgos, szorgalmas, gyerekszerető... – A vendég ezután félrenyelt, kicsit fuldokolt, majd kiköpte a cubákat, miután Baba nagyfi hátra csapta, és folytatta a túlzásoktól mentes bemutatást. – Vékony, csinos lány, hullámos barna hajjal. Nagyon fiatalos... Nem néz ki harmincnek.

Ez igaz volt. Nem harmincnek nézett ki. Rozália ugyanis már betöltötte a harmincötöt. Körülbelül annyinak is látszott. Legfeljebb negyvennek.

Amikor Baba nagyival megjelent fogyókúra-reklámsoványan, világoskék tüllruhában, narancssárga kalapban és magas sarkú cipőben – mint „dolgos, szorgalmas, babaszerető” pótmamajelölt –, a lakást a plafonig betöltötte az édeskés parfüm nehéz illata.

– Mi ez a borzalmas bűz? – kérdezte halkán Dóra-Ofélia Baba nagytól, mert idegenek jelenlétében tudott viselkedni.

– Ez a világ egyik legdrágább parfümje, kicsim! – suttogetta vissza Baba nagyfi. – *L'odeur de la soir!* – Ami „az este illatá”-t jelentette, és *lodördölászooaar*-nak kell ejteni.

Dóra-Ofélia, amikor meghallotta a parfüm nevét, visítva felnevetett, mert ő csak az utolsó szótagot értette.

Ezzel Rozália sorsa el volt döntve.

Nem mintha bármelyik családtag rokonszenvét elnyerte volna szegény dolgos, szorgalmas Hamupipókefőorvos lány, aki nem néz ki harmincnek. Még Kata is az apjához bújt, amikor meglátta, mert egy rajzfilmben majdnem éppen így nézett ki a boszi, aki egérré varázsolta a gyerekeket.

Este a Miki majmos mesében is szerepet kellett adni Rozáliának.

– ...és akkor Bobi nem fogadott szót, és elcsavargott a tengerparton. Mindenütt kerestük Miki majommal együtt, de nem találtuk sehhol. És egyszer csak elszállt felettünk rakétán egy nagy Dölászóár, akit Rozáliának hívtak, és láttuk, hogy a Bobi nála van. Miki majom rögtön üldözni kezdte az űrhajójával, és mikor utolérte, elvette tőle Bobit, a Rozáliát pedig a rakétájával együtt belökte a tengerbe. Így tűnt el örökre az utolsó Dölászóár.

– Munyimunyi – mondta Kata, és Bobit magához ölelve elaludt.

12.

*Verekedés cápák miatt • Biri néni büntetése •
Ismeretlen világsztárok • Zászló és himnusz*

Benedek az első iskolai napon összeverekedett Bariló Gyuszival.

Reggel, mikor bement az iskolába, már mindenki tudta, hogy mi történt az édesanyjával. Volt, aki az újságból vagy a tévéből értesült a szomorú esetről, és volt, aki attól hallotta, aki az újságból vagy a tévéből értesült róla. És olyan is volt, aki attól hallotta, aki szintén csak hallotta valakitől, aki olvasta vagy látta. Így terjednek a hírek szájról szájra, mint a népdal és az influenza.

Csöpi néni, az osztályfőnöknő már az évnyitón magához ölelte Benedeket, megcsókolta a feje búbját, és szótlánul könnyezett. Csöpi néni kicsit dundi, mosolygós asszony volt, nagy zöld szemmel és vörös színű fülbevalókkal. Az osztálynak az évnyitó napján csak annyit mondott, miután elküldte Benedeket egy pohár vízért, hogy legyenek türelmesek és kedvesek Benivel, mert elvesztette az édesanyját.

Az első iskolai nap reggelén mindenki Benedek körül tolongott.

Újra és újra hallani akarták a szörnyű történetet.

– És biztos, hogy nem úszott ki, amikor jött a vihar? – kérdezte Sarudi Ferike, akit nem az eszéért szerettek a többiek, hanem a papája boltjából lopott és elosztogatott csokiért meg rágókért.

– Barom vagy, Ferike? – kérdezte szokásos finom modorában Bariló Gyuszi, egy vörös hajú, nagy orrú fiú. – Már kétszer elmondta, hogy a mamája nem jött ki a vízből, mert belefulladt.

– Azt mondtam?! – csattant fel Benedek, és az egész teste megfeszült. – Azt mondtam?

– Nem is azt mondta! – nézett dühösen Barilóra a Benedekhez legközelebb álló, rövid hajú kislány, akit Szivori Áginak hívtak. – Beni azt mondta, hogy nem lehet tudni, hol van.

– Mi az, hogy „nem lehet tudni”? – hadonászott a kezével Bariló. – Vagy kijött, vagy nem jött ki. Vagy kimentették, vagy nem. És ha nem, akkor... – Bariló Benedekre nézett, és csak annyit mondott: – Ez van. Sajnálom.

Benedek nem szólt semmit, csak összeszorította a száját, és a keze megremegett.

– Oltári egy hülye vagy te, Bariló! – mondta Ági barátnője, a kövérkés Dávid Anna, és ahogy megrázta a fejét, vállig érő göndör fekete haja ide-oda hullámozott. – Lehet, hogy egy szigetre került, ahol csak néhányan élnek, és nincs telefon... Amíg nem találják meg, addig él!

Bariló legyintett.

– Mi van? – kérdezte Benedek. – Mért legyintgetsz te?
– Ma már mindenütt van telefon.
– Igen? – sietett Benedek védelmére megint a Szivori. – A nagymamáék lent élnek Máriapusztán, és nekik sincs telefonjuk.

– Máriapuszta? – vigyorgott Bariló. – Olyan nincs is.
– Te hülye vagy – zárta le Ági a vitát. – Ott laknak a nagyimék!

Ezen aztán mindenki nevetgélt. Ki Máriapuszta nevéén, ki meg Barilón, aki nem tudja, hogy van ilyen falu. Ami persze nem falu, csak néhány ház, még a térképen sem található, de mindegy.

A feszültség talán Benedek és Bariló között is feloldódhatott volna, ha a kis Krizsán nem dobja be, hogy a Földközi-tengerben cápák is vannak.

– Ajjaj! – mondta Bariló. – Az gáz!
– Honnan a fenéből veszed ezt, Krizsán? – mordult Anna a kis növésű fiúra, aki zavartan félrehúzódott.

– olvastam.
– Hol olvastad?
– Valamelyik könyvben.

Tudták, hogy Krizsán Imi sokat olvas. Főleg mindenféle állatos meg kalandos könyveket. Úgyhogy még igaza is lehet.

– Ha abban a tengerben vannak cápák, akkor minden érthető – dünnyögte Bariló, és a helyére indult volna, ha Benedek nem fogja meg az ingét.

– Mi érthető? Mi? Mi érthető?

– Minden. És engedd el az ingem, jó?

– Mi az a minden? – kérdezte Benedek, és nemcsak hogy nem engedte el a fiú ingét, de meg is csavarta.

Bariló szeme elsötétült. Ez nem jót jelentett. Barilót nagyon eleven, gyors eszű, kemény gyerekek ismerték az osztály. Őt nem lehetett büntetlenül megsérteni.

– Engedj el, Bánáti! Nem verlek meg, mert most halt meg a mamád. Oké? – mordult Benedekre, és meg-rántotta az ingét, ami a varrás mentén, a hóna alatt végigszakadt. De abban a pillanatban Benedek már ütött is, és a két fiú összeverekedett.

Bariló erősebb volt, de Beni dühösebb. Bariló maga alá akarta gyűrni Benedeket, aki ütött, vágott, csípett, rúgott, harapott, mint egy felingerelt vadállat. Bariló egyik kezével leszorította Benedek fejét, a másikkal pedig a bal karját. Sajnos harmadik keze nem volt, ezért nem tudott védekezni, amikor Benedek ökölbe szorított jobb kezével sorozatot boksztolt a bordájába. Két perc múlva, mikor Dudás Béla tanár úr berohant, mert a lányok behívták a folyosóról, már mind a két fiú tele volt kék és vörös foltokkal, apró horzsolásokkal, sebekkel.

A matematikatanár megállt a küzdők felett, és vékony hangján, ami az eleven fát nyiszáló életlen fűrész sívítésénél csak egy hajszálnyival volt kellemetlenebb, a fiúkra kiáltott.

– Tessék szíves lenni abbahagyni, és felállni, mert pofonok lesznek kiosztva!

Az igazgatói irodában, a nagy faragott íróasztal előtt egyik fiú sem volt hajlandó válaszolni Biri néni kérdésére, hogy miért verekedtek össze.

Biri néninek persze volt rendes neve is. Dr. Kozima Veronika Olgának hívták. Az iskolában azonban húsz éve, mióta az intézményt vezette, csak Biri néni volt mindenkinek. Hogy az igazgatónő neve miért éppen Biri lett, az az élet nagy talányai közé tartozik, mint az ufók létezésének kérdése, vagy Sarudi Ferike csekély értelmi képességének az oka.

Bariló az igazgatói asztal faragásait tanulmányozta, miközben Benedek Biri néni szemébe nézett egyenesen.

– Ismét kérdezem: miért verekedtetek össze?

Az irodában Dudás Béla tanár úron kívül, aki tanúként volt jelen, a fiúk közelében állt Csöpi néni, az osztályfőnök is. Látszott, hogy a könnyeivel küszködik. Ő Szivori Ági meg Dávid Anna magyarázataiból már sejtette a verekedés okát, de Biri néni nem őt kérdezte.

A fiúk hallgattak. Biri néni az osztályfőnök felé fordult.

– Légy szíves, mindkettőjük ellenőrzőjébe írd be, hogy holnap, ebéd után nem mehetnek addig haza, amíg meg nem tanulják *A kis herceg*ből a róka és a kis herceg meséjét.

Biri néninek ilyen különös büntetési szokásai voltak. Sokan nem értettek egyet vele, mert azt mondták: büntetésből nem helyes szép verseket vagy novellákat megtanultatni. Biri néni szerint azonban, ha a kis bűnös

nagy lesz, már nem fog neki fájni, hogy büntiben tanulta meg, amit megtanult. Örülni fog, hogy tudja. Örülni fog, hogy a mese az élete része lett. Akkor és ott kaphatja elő az emlékezetéből, amikor szüksége lesz rá, és amikor akarja. Például elmondhatja a gyerekeinek, az unokáinak. Néhány tanár a vállát vonogatta: hogyan lehet úgy tanítani, hogy az ember a tízéves taknyosban a harminc- vagy negyvenéves felnőttet lássa folyton, és nem a lusta és tanárbosszantó kis majmot, aki miatt nem lehet az órán rendesen okítani.

Amikor Dudás tanár úr díszkíséretével a két fiú kiment, Csöpi néni megjegyezte:

– Benedek mamája tűnt el a tengerben...

– Tudom – mondta Biri néni. – Ezért sokkal jobban oda fogunk figyelni rá, hogy a gyászában segítsük, és a lelki fájdalmát enyhítsük. De az iskolai rend mindenkire egyaránt vonatkozik, akár árva, akár félárva, akár esetleg két anyja és három apja van.

Budapesten aznap kissé esős őszi nap volt, miközben Algírban tombolt a hőség. Szerencsére a Központi Pszichiátriai Intézetben működött a légkondicionáló berendezés, így az épületben kellemes idő volt.

Edit a szobájában ült, és fényképeket válogatott szét az asztalnál. A fényképeket Pierre-től kapta, aki mindent elkövetett, hogy az ismeretlen asszony emlékei fel-támadjanak. Edit feladata az volt, hogy két csoportba

válogassa szét a fotókat. Az egyik csoportba azokat kellett helyezni, akiket ismert, a másik csoportba azokat, akik ismeretlenek voltak.

Az ismeretlenek csoportja sokkal nagyobb volt, mint az ismerőseké. Pedig a fotók hátoldalára a képen szereplők nevét is felírták. Az ismerősök közé került Hitler, a tömeggyilkos diktátor, valamint a Beatles együttes, Sophia Loren, a színésznő, és Muhammad Ali, az ökölvívó. Edit biztos volt benne, hogy ezeket az arcokat már látta, a neveket hallotta vagy olvasta valahol. Az ismeretlenek között is volt olyan, aki ismerősnek tűnt egy kicsit, de a nevük a fotó hátoldalán nem mondott Editnek semmit.

Madonna? Edit tudta, hogy a Madonna Jézus anyja. A képen látható félig meztelen nő azonban még csak nem is emlékeztette a festményeken látható Máriára. A másik fotó hátán egy férfinév állt: George Clooney. Edit úgy gondolta, sohasem hallotta ezt a nevet, és nem látta a férfit.

Edit sokáig nézett egy-egy arcot, szeretne volna, ha valamelyikről eszébe jut valami, de sehogy sem sikerült. Talált egy képet, amelyen vékony, fekete ruhába öltözött férfi énekelt és táncolt. A férfinak halványbarna bőre volt, tehát valamelyik szülő vagy nagyszülő fekete lehetett. Az arca olyan sima és szabályos volt, mintha álarcot hordana. Edit egy pillanatra ismerősnek találta, de aztán semmi sem jutott az eszébe róla. Megfordította a fotót. Michael Jackson, ez állt a papír másik oldalán.

Editnek fogalma sem volt, hogy ez ki lehet. „Biztos valami algíri énekes – gondolta. – Bár a neve angol... Ismernem kellene?”

A következő fotó egy könyv borítóját ábrázolta. A borítón vékony, szemüveges fiú állt, a feje fölött felirattal: *Harry Potter és a bölcsék köve*. Edit úgy érezte, életében nem látta ezt a könyvet. De még hasonlót sem.

A szoba ajtaja nyitva volt. A társalgóból behallatszott a televízió hangja. Az ápoltak és a betegek közül öten-hatan mindig a tévé előtt ültek, pedig néhányan szinte semmit sem értettek a képekből és a szövegből. Minden betegnek az idegeivel, az agyával volt valami baja. Edit egy sportriporter izgatott hangját hallotta kintről, aki valamiféle vízilabdadöntő utolsó perceiről beszélt. Edit úgy gondolta, őt sosem érdekelte a sport. Úgy érezte, neki soha semmi köze nem volt ilyesmihez.

Aztán néhány perc múlva, mikor Edit egy újabb fotót dobott az ismeretlenek halmazába, egy bizonyos Bruce Willis vagy Dilis fényképét (nem tudta elolvasni rendesen), ismerős dallam szivárgott be hozzá a társalgóból. Igen, igen...! Az asszony állítani merete volna, hogy ismeri ezt a zenét. Felállt, kiment az ajtón, majd a folyosón végigsietve elérte a társalgót. Valóban csak öten-hatan ültek a fotelekben, s nézték a tévét. A képernyőn fürdőköpenyes férfiak álltak kicsit szorosan egy emelvényen. A nyakukon kerek érem lógott, és közben szólt az ismerős zene. Edit tétován a tévé elé sétált, úgy bámulta a jelenetet és hallgatta a zenét. Egy beteg, aki

alig tudott beszélni, mondott is neki valamit dühösen arabul. Valószínűleg azt, hogy menjen onnan. De Edit nem mozdult. A férfiak csoportja után három zászlórúd lehetett látni a képernyőn. A rudakra zászlókat húztak. A középső rúdon emelkedő zászló volt mindig a legmagasabban. A szél erősen lobogtatta, ide-oda csavargatta, de azért jól látszott, hogy három csík van rajta: zöld, fehér és piros. Vagy fordítva. Edit felemelte a kezét, mintha végig akarná simítani a képet. A zene, gondolta, a zene nagyon ismerős. Ezt valamikor már sokszor hallotta. És mintha ezt a képet is látta volna már a mozdulatlanul álló fürdőköpenyes férfiakkal, a zászlórudakkal, az emelkedő zászlókkal...

A zene befejeződött, a zászlókat nem húzták tovább, a férfiak megmozdultak, nevetgéltek, a közönség tapsolt.

Miközben az asszony leengedte a kezét, az arcához nyúlt. Az arca nedves volt. Nem értette. Sírt? Miért?

13.

*A cápától nem kell félni • Rizi-Lizi megjelenik •
A kis herceg és a róka • Csak az fők tehették*

Amikor Benedek kék foltokkal és horzsolásokkal az arcán hazaérkezett, és bement a Papához köszönni, a nagyapja nem láthatta az unokáját, de rögtön megérezte, hogy valami baj történt.

– Nem érdekes – mondta Benedek. – Csak összevekedtem a Bariló Gyuszival. Beírták az ellenőrzőbe, hogy holnap délután bent kell maradni a suliban, és meg kell tanulni valami hülye rókás mesét. Aláírod?

– Persze – ölelte magához a fiút a nagyapja. – De mindenképpen verekedni kellett?

– Igen – mondta Benedek. – A Bariló egy barom.

– Jól van – sóhajtott a Papa, aki tudta, hogy mindenkinek azt kell tennie, amit jónak lát. De amit tesz, azért felelnie kell Isten és ember előtt. Így szokta mondani.

– Mondd, Papa – kérdezte később Benedek a nagyapjától –, a Földközi-tengerben vannak cápák?

– Nem tudom – felelte a Papa. – Nézd meg egy lexikonban vagy az interneteden. Azt szoktad mondani, hogy ott mindent megtalálsz.

– Aha! – csillant fel Beni szeme, és beírta az egyik keresőprogramba, hogy „Földközi-tenger, cápa”.

Aznap Beni egészen hét óráig boldog volt, mert kiderült, hogy Franciaországnál a tengerben az elmúlt száz év alatt egy cápatámadás történt, és az sem volt halálos. Hét órákor azért múlt el Beni jókedve, mert Baba nagy megint „egy kedves ismerősé”-vel állított be, akit Liza néninek hívtak.

Liza néni egészen más volt, mint a parfümben áztatott Rozália. Nem sovány volt, hanem dundi, nem papagájnak öltözött, mert csak egy bordó színű kosztüm volt rajta, és nem pislogott részvevőn a „szegény kis árvák”-ra, mint a Dölászoár. Ezzel szemben felkapott egy kötényt, villámgyorsan elmosogatott, és a nagyival közösen összeütöttek egy finom vacsorát.

A vacsora végére látszott, hogy Katát, Dórát és Bobit levette a lábáról Rizi-Lizi, ahogy Benedek magában elnevezte Baba nagy kedves ismerősét. Katának egy plüssmackót hozott ajándékba, Dórának meg azt mondta, hogy olyan szép, mint egy színésznő. Benedek arra gondolt, behozza a felmosórongyot, hogy feltörölje, ami a nővéréből maradt, mert Dóra elolvadt az igazság ilyen kendőzetlen kimondásától, de mivel éhes volt, inkább evett.

Rizi-Lizi Bobit szintén könnyen megnyerte magának, hiszen neki is volt egy vizslája. Egy kis fülvakarás, egy kis hízelgés, meg a sok csont a vacsora után, és Bobi már magasan csóválta a farkát.

Rizi-Lizi Benedeket is dicsérte. Azt mondta, kifejezetten értelmes tekintete van. Ezzel azonban a fiút nem lehetett levenni a lábáról. A Bobira szokták mondani az utcán az idegenek, hogy értelmes tekintete van. Úgy-hogy ez nem dicséret. Ez csak olaj a tűzre! Egyébként is: ez a nő azzal sem nyerte volna meg Benedeket, ha azt mondja, hogy úgy néz ki, mint George Clooney meg Arnold Schwarzenegger egy testben. S hogy miért nem? Csak! Mit kell mindig mindent megmagyarázni?!

Tamás egész este talán csak háromszor szólalt meg, és abból kettő a „Jó estét kívánok” és a „Köszönöm a vacsorát” volt. Másnap Varsóba kellett utaznia a zenekarral, és hálás volt a mamájának, hogy talált valakit, aki vigyáz a gyerekekre és az apósára. Mert csak erről volt szó. Mármint hogy Rizi-Lizi csak egy asszony lesz a háznál, és nem pótmama. Ezt mondta Baba nagyí is a vacsoránál, amikor a kedves ismerős már elbúcsúzott és hazament, és ezt mondta Benedek apja is, amikor álompuszit adott este a fiának.

– Kell valaki, aki ellátja a háztartást meg benneteket – magyarázta. – Liza néni nagyon megfelelőnek látszik erre a célra. Kata meg Dóra már egészen összebarátkozott vele...

Benedek hallgatott. Valóban értelmes tekintetű, azaz okos volt, mert a mamája így nevelte. Edit mindig megmondta neki, hogy mi miért van, és nem gügyögött, mint a felnőttek szoktak gügyörészni a nagyobb gyerekeknek is. A tíz-tizenegy éves gyerek nem kicsi felnőtt,

de nem is óriásbébi. Megvan a magához való esze, azaz mindent megért, ha elmondják neki, hogy minek mi az oka. Benedek tudta, hogy ha egy felnőtt úgy magyarázkodik, ahogy az apja Rizi-Lizivel kapcsolatban, akkor a felnőtt sem egészen biztos abban, amit mond, és egy kicsit saját magát is győzködi.

Éjszaka Benedek mamája ismét megjelent a gyerekek szobájában, elpakolta a fia holmiját, aztán leült a fotelbe, ahova régen szokott, és az asztali lámpa varázslatos fénysugarában Ben ellenőrző füzetét nézegette. Rosszkedvűnek látszott.

– Az a baj, hogy verekedtem? – kérdezte Benedek.

– Az is – mondta Edit. – Te ne verekedj miattam, mert az nekem is fáj.

Benedek megrántotta a vállát.

– Ha nemcsak néha-néha jönnél haza, hanem itt maradnál, nem verekednék.

Edit a fiára nézett. Nem szólt, csak nézett, ahogy régen, ha valami nem tetszett neki.

– Most haragszol? – kérdezte Ben.

– Nem – mondta az anyja. – Tudom, hogy egy kicsit igazad van. De még nem jöhetek vissza, mert még úton vagyok.

– Úton?

– Persze. Jövünk Miki majommal hazafelé a csónakon, és evezni kell.

– A csónakon? – derült fel Benedek arca. – De hát ezt Katának én mesélem!

– Pedig ez nem mese – mosolyodott el végre Edit. –
Vagy hazudtál Katának?

Benedek megrázta a fejét. Persze hogy nem hazudott. Mesélt, de nem hazudott.

Másnap ebéd után Benedeket és Barilót Csöpi néni beültette az üres könyvtárba. Mindketten megkapták *A kis herceg* című könyvet, amit egy bizonyos Antoine de Saint-Exupéry írt. (Kiejtve: *szenexüperi*; naná hogy az *n* hangot alig mondjuk ki, az *r* hangot meg raccsolva, mint Nizzában!)

Csőpi néni kinyitotta a könyveket a róka meséjénél, és otthagya a két fiút. Azt mondta, csak vécére lehet kimenni, és két óra múlva visszajön. Aki addig megtanulja a szöveget, hazamehet.

Benedek ismerte a könyvet. Ötéves lehetett, mikor az anyja felolvasta neki, de akkor még egy szót sem értett belőle. Aztán később egyedül is elolvasta, és akkor már értette, hogy az író-pilóta leszáll a sivatagban, találkozik egy csillagról jött kisfiúval, akinek van egy rózsája. Ennyit értett. A többit nem. A rókát se. „Nem kell mindent érteni – mondta a mamája akkor. – Elég, ha érzed. Ennél a rókás résznél például mit éreztél?” „Azt, hogy éhes vagyok” – mondta Benedek őszintén, mire a mamája nevetni kezdett.

A könyvtárban, a büntetés délutánján persze már első olvasásra értette, hogy a róka fél a kis hercegtől, de

szeretne vele barátkozni, csak éppen lassan, napról napra közeledve hozzá. Kicsit unalmas volt. Nem volt benne se varázslás, se vámpír, se autós üldözés, se csokolózás. Mindegy. Ezt is meg lehet tanulni, ha nagyon muszáj.

Átpislantott Barilóra. A fiú homloka összeráncolózott, miközben olvasott, és a szája lassan mozgott, mint aki egyenként formálgatja a szavakat. Benedeknek eszébe jutott, hogy Bariló még tavaly is lassan és szótagolva olvasott az osztályban, ha felszólították. Olvasási nehézségei miatt többnyire otthon is úgy tanult, hogy a mamája felolvasta neki a tankönyvből, amit kellett. Benedek ezt tudta. A mamájától hallotta, akinek Bariló mamája mondta el egy szülői értekezlet után.

Na, ez reggelig se tanulja meg a rókát, az tuti.

De alighogy Benedek ismét olvasni kezdte a mesét, Bariló megszólalt:

– Lehet, hogy felvette egy tengeralattjáró.

Benedek úgy csinált, mintha nem hallotta volna.

– Rengeteg tengeralattjáró van mindenütt – folytatta Bariló. – Minden nagyobb országnak van tengeralattjárója. Láttam erről egy filmet. Van belőlük nagy is, meg van mini is. Lehet, hogy egy ilyen vette fel a mamádat, és most is ott van a fedélzeten.

Benedek felpillantott. Érdekes, erre még nem gondolt, de csak annyit mondott:

– Arról már tudánk. – És igyekezett elutasító, hideg hangon beszélni, hiszen ők végül is haragban vannak.

– És ha a tengeralattjáró még nem kötött ki? Mondjuk, titkos kémkedő küldetésen van. Akkor neki tilos kikötni! Addig viszi a mamádat, amíg ki nem köthet. Lehet az két hónap is. Aztán majd kiköt, és akkor kiderül, hogy a mamád velük volt épségben, egészségesben, meg minden!

Bariló hangja egészen belelkessedett. Szinte már látta magát a televíziós kamerák előtt, amikor Benedek mamája hazatér. „Én pontosan tudtam, hogy mi történt” – fogja majd mondani.

Az elképzelés valóban logikusan hangzott. Benedek szíve hevesebben vert. Hátradőlt a széken, és a könyv lapjait gyűrögetve gondolkodott.

– Így is történhetett volna – mondta kis idő múlva –, de nem történhetett. Minden hajónak és tengeralattjárónak van telefonja. Ezt egy francia rendőrnnyomozótól tudom. Biztos, hogy felhívnák a központjukat, hogy bejelentsek: idegen van a fedélzeten.

Bariló megnyúlt képpel csak annyit mondott, hogy:

– Ez igaz. Rádió adó-vevőjük van meg internetjük, meg minden, amivel tartják a kapcsolatot.

Sajnálta a jó kis elképzelését, amit még előző este talált ki elalvás előtt. Kár, hogy az életben, ha valami jó történik, vagy jót gondolunk, szinte mindig van egy *de*. Igaz, ha rossz történik, vagy rosszat gondolunk, akkor is. Bariló okos fiú volt, tudta, hogy minden hajó állandó kapcsolatban van a parancsnokságával, de valahogy elfelejtette, amikor az ötlet kipattant a fejéből.

A két fiú szótlanul ült egymással szemben, és nagyon erősen figyeltek a levegőbe. Mindketten úgy érezték, hogy most így együtt sokkal könnyebben eszükbe juthatna a megoldás: a mama eltűnésének a titka.

– Kérsz csokit? – bontott ki egy tábla mogyorósat Bariló, aki ezt hozta uzsonnára.

– Nem, kösz! – mondta Benedek, és a fogadalmára gondolt. – Nem eszem csokit, amíg anyu vissza nem jön.

– Értem – mondta a nagy orrú fiú, és betermelte az egész táblát egyedül. Alig nyelte le az utolsó falatot, hirtelen kiguvadt a szeme, mintha félrenyelt volna. De nem volt semmi baja, csak eszébe jutott valami. – Figyelj! – kiáltott fel, és félresöpörte maga előtt *A kis herceget*. – Tudom, mi történt a mamáddal! Hogy ez nem jutott az eszünkbe...!

– Mi? – kérdezte Benedek, és a teste megfeszült. Ha valami szemétséget mond Bariló, akkor biztos, hogy megint behúz neki egyet.

– Ugye vihar volt aznap, amikor a mamád bement úszni? – kérdezte Bariló, és úgy nézett, mintha minden a választól függne.

– Igen – mondta Benedek. – Nagy vihar volt.

– És hirtelen jött, ugye? – kérdezte Bariló, ahogy a filmekben szoktak a nyomozók kérdezni, ha valakit valatnak.

– Nagyon hirtelen – mondta Benedek, bár ezt csak sejtette, nem tudta pontosan.

– És hirtelen is ért véget a vihar – mondta Bariló, mire Benedek bólintott. Ez így igaz. Ezt ő látta. Akkor már fent volt.

Bariló elhallgatott, és merőn Benedek szemébe bámult, mint aki azt várja, hogy a másik mondja ki a megoldást. Aztán, miután Benedek hallgatott, mégis ő kérdezett megint.

– Kik szoktak a Földre érkezni egy hirtelen támadt viharban? És kik mennek el ugyanilyen váratlanul?

Benedek elsápadt. Tudta, hogy Bariló az ufókra gondol, és tudta, hogy az anyja eltűnése így is történhetett. Űrből érkezett lények végül is vannak. Ő is sok filmet látott, ami róluk szólt. Emberek látták a kis földönkívülieket vagy az űrhajójukat. Vagy a jeleket látták, amit az ufók a földön hagytak. Körök a búzamezőben, meg ilyesmi. Benedek anyja ugyan sose hitt az ufókban, mindig kinevette azokat, akik ezt komolyan vették, de ő is tévedhetett.

– Ez teljesen tutira így történt – mondta Bariló, és nem bírta ülni maradni az izgalomtól. Felugrott az asztalra, és átlendült a másik oldalra. – A földönkívüliek egészen biztosan különleges műszerekkel figyelik a Földet. Azért is figyelik, hogy lássák, ha valaki űrháborúra készül idelent. Meg aztán itt hagytak mindenféle készüléket, amikor a Földön jártak régen, és azok is jelzéseket adnak nekik. Meg, szerintem, emberek is élnek közöttünk, akik nem igazi emberek, hanem az ő kémeik. Erről több filmet is láttam.

- Persze – mondta Benedek. – Én is.
- Na látod! – ütött az asztalra Bariló. – Hát akkor így történt. Nem különös, hogy éppen ott támadt hirtelen vihar, ahol a mamád eltűnt? Vagyis, ahol úszkált?
- Benedek csak a fejét ingatta, mint aki valamit nem ért.
- De miért éppen őt akarták magukkal vinni?
- Bariló széttárta a karját.
- Azt mi nem *tudhassuk*.
- Nem tudhatjuk – javította ki Benedek, ahogy az anyja szokta, ha rosszul mond valamit.
- Ja – mondta Bariló. – Nem tudhatjuk. De lehet, hogy a nagybátyám többet tud.
- Miért? Ő kicsoda?
- A nagybratýóm? Ő ezzel foglalkozik – mondta titokzatosan Bariló. – Órás a mestersége, de mindent tud az ufókról. Minden film meg könyv megvan neki, ami erről szól. Akarod, hogy elmenjünk hozzá?
- Persze! – mondta Benedek, és a könyvre támaszkodva már állt is volna fel, de rögtön visszaült. – Állj! Ezt meg kell tanulni.
- És ha nem? – kérdezte Bariló dühösen. – Teszek a kis rókára.
- Nem lehet – mondta Benedek. – Apámnak már így is elég baja van. Nem akarom, hogy miattam berángassák. Felolvasom hangosan, és akkor mind a ketten könnyebben megtanuljuk.
- Jó – mondta Bariló, és a Benedek melletti székre csusszant.

Amikor Csöpi néni – ígérete szerint két óra múlva – bement a könyvtárba, mindkét fiú tudta a kis herceg és a róka történetét. Csöpi néninek már az is különös volt, hogy egymás mellett ültek, és nem egymással szemben. De azt végképp nem értette, hogy Bariló, akinek otthon is felolvassák a szövegeket, hogy bemagolhassa, hogyan tudta megtanulni ezt a mesét itt egyedül ugyanannyi idő alatt, mint Benedek. Pláne úgy, hogy a könyvét valahonnan az asztal alól kaparta elő a felelet végén.

14.

*Emlékezés hipnózisban • Rizi-Lizi ügyeskedik •
Júlia és Rómeó • Gondolkodás négy szemközt*

Edit természetesen elmondta az orvosának, hogy a televízióban hallott egy ismerős dallamot, és látott egy zászlót. A himnuszt el is dúdolta, de a fekete orvosnak a dallam ismeretlen volt. Annál jobban ismerte a zászlót.

– Zöld, fehér, piros, azt mondta?

– Igen – bólogatott Edit. – Ezzel a háromszínű csíkkal lengett, az biztos.

– Akkor ez a lobogó, madame, olasz zászló volt – mosolyodott el az orvos. – Lehet, hogy maga olasz? – És mondott néhány mondatot olaszul. De Edit nem értette.

– Sajnos akkor nem valószínű, hogy olasz – szomrodott el Pierre. – Az nagyon-nagyon ritkán előfordul ugyan, hogy valaki egy baleset miatt még az anyanyelvét is elfelejti, de ha ez megtörténik, akkor más nyelvet sem tud.

Edit reménykedő arca elkomorodott. Abban bízott, hogy az orvos meg tudja mondani, miért volt ismerős számára az a dallam és a zászló.

Igazán mindent megtett azért, hogy emlékezzen, de semmi sem jutott eszébe. Az agya olyan volt, mint egy homoksviatag: mintha az emlékeit belepte volna a por, ahogy a homokvihar a karavánokat szokta.

– Ne keseredjen el, madame – mondta az orvos, mintha megérezte volna, hogy az asszony mire gondol. – Csak idő kérdése, mikor tér vissza az emlékezete.

– Csak azt nem értem – nézett maga elé Edit –, hogy azok, akik között éltem, mielőtt ez a dolog velem történt... Szóval hogy a rokonaim vagy ismerőseim...

– Azt akarja kérdezni, hogy miért nem keresik?

Edit némán bólintott.

– Nyugodjon meg, madame, keresik – mosolygott az orvos. – Biztosan bejelentették a rendőrségen, és keresik az újságok meg az internet segítségével is. De évente a világon nagyon sokan tűnnek el... Ezren és ezren. Néha évek alatt sem találnak meg valakit, aki eltűnt, elszökött, elveszett, pedig az illető él. – Edit szomorúan bólogatott és domborodó hasára kulcsolta a kezét. – Mi is feltettük az internetre a fényképét, de nem várhatunk arra, hogy a rokonai majd megtalálják. A mi feladatunk az, hogy felidézzük az emlékeit. A fényképekkel, amelyeket csoportosítani kellett, sajnos nem volt sikerünk. Nagyon kevés híres embert ismert fel. Most megpróbálkozunk a hipnózissal. Tudja, mi az?

Edit bólintott. Örült, hogy legalább valamire emlékszik.

– Tudom. Ha hipnotizál, olyan állapotba kerülök,

mintha aludnék, mégsem alszom. Ilyenkor, ha maga kérdez, én félig álomban, félig ébren próbálok a kérdésre válaszolni.

– Helyes – bólintott a doktor. – Dőljön hátra a fo-
telben, feküdjön kényelmesen, és csukja be a szemét.

Az asszony engedelmeskedett. Aztán ahogy az orvos az ilyenkor szükséges utasításokat halkán mormolni kezdte, Edit lassan egy álomhoz hasonló furcsa állapotba süllyedt.

Az orvos először ellenőrizte, hogy valóban hipnotikus álomba merült-e a beteg, aztán kérdezett:

– Mi a neve, madame?

– Nem tudom – mondta halkán Edit.

– Hogyan szólította gyerekkorában a mamája?

– Nem tudom.

– Én vagyok a mamád – mondta Pierre. – Hogyan szólítsalak, kislányom? Hogy szeretnéd?

Edit kicsit hallgatott, majd vékonyabb hangon, mintha valaki más szólítaná meg, azt mondta:

– Edit! – És megismételte: – Edit!

– Nagyszerű! Tehát Editnek hívják?

– Igen – mondta Edit, mintha másról volna szó. – Editnek hívják.

– És mi a másik neve Editnek?

– Azt nem tudom.

– Van egy másik neved, Edit, kislányom – mondta az orvos, aki megint Edit mamáját játszotta. – Hogy szólítanak az iskolában? Hogy hívnak ki felelni?

– Edit, gyere ki felelni – mondta Edit.
– Rendben. Akkor ezt hagyjuk. Hány éves vagy, Edit?
– Tízéves. Jól feleltem...
– Amikor feleltél, tízéves voltál. És most hány éves vagy?

– Nem tudom – mondta Edit.
– Van családod, Edit? – kérdezte az orvos.
– Nem tudom...
– Talán van egy fiad... Én vagyok a kisfiad. Hogy hívnak, engem mama?

Edit hallgatott, látszott rajta, hogy nagy erőfeszítéssel szeretne kimondani egy nevet, de képtelen rá. Végül megint csak azt mondta, hogy:

– Nem tudom...

És ettől kezdve Edit egyetlen kérdésre sem tudott válaszolni. Az orvos mégis sikeresnek tartotta a hipnózist, mert legalább annyit megtudott, hogy Editet Editnek, vagy franciásan írva Èdith-nek hívják. Ebből azonban nem derült ki, hogy melyik országból származik. Európában és Európán kívül számos országban élnek Edit nevű asszonyok, lányok. Ha Editet, mondjuk, Piroskának hívják, egy óra alatt rábukkanhattak volna a családjára Magyarországon.

Bariló nagybátyját a fiúk nem találták otthon. Elmentek az órásműhelyébe, de az is be volt zárva. Ki volt ugyan téve egy tábla, hogy „Rögtön jövök!”, de Bariló

szerint ez néha három napig is kint lóg, miközben a nagybátyja Prágában vagy Berlinben ül egy ufókról szóló konferencián. Az idő múlásával az órás nem foglalkozik.

– Ha itt sincs, meg ott sincs, akkor lehet, hogy *találkozik* – mondta Bariló titokzatosan.

– Mi az, hogy „találkozik”? – kérdezte Benedek.

– Találkozik valakivel, aki ufókat látott, vagy tud valamit a földönkívüliekről. A nagybratyómat mindenki megkeresi, akivel ilyesmi történt.

– Már azt hittem, az ufókkal találkozik.

– Még az is lehet – mondta Bariló. – Mert az ufók szerintem tudják, hogy mindent tud róluk, és mindig velük foglalkozik. Ezért aztán barátilag gondolnak rá. Az is lehet, hogy néha megkeresik, ha valamit meg akarnak tudni a földlakókról...

– Lejönnek hozzá?

– Nem. Telefonon hívják, vagy e-mailt küldenek, szerintem, de erről a nagybratyóm nem beszélhet. Tilos.

Ezután a két fiú még másfél óráig beszélgetett arról, hogy Benedek mamáját hogyan vihették el a földönkívüliek, és hogyan kerülhet majd vissza a Földre. Először Bariló kísérte haza Benedeket, aztán Benedek Barilót. Az utat a két lakás között háromszor tették meg odavissza.

Ami akkor köztük történt, az egy nagy barátság kezdete volt.

Benedek otthon azonnal el akarta mondani a nagy-

apjának Bariló csodálatos magyarázatát anya eltűnéséről, de Papa nem volt egyedül. Rizi-Lizi tett-vett nála. Az asszony kipakolta a szekrényt, majd szépen összehajtogatva mindent visszatett. Közben persze állandóan beszélt a Papához. Látszott, az idős, világtalan embernek jólesik, hogy az egész napi egyedüllét után valaki gondoskodik róla, beszélget vele. Benedek semmiképpen sem akarta csodálatos felfedezésüket egy idegen nő előtt megbeszélni a nagypjával, úgyhogy csak beköszönt. Rizi-Lizi persze feltette a felnőttek szokásos kérdéssorozatát az iskoláról, az ebédről, a felelésről meg egyéb tökéletesen értelmetlen dolgokról, mintha neki bármi köze lett volna ezekhez, de Benedek csak morgott valamit udvariasan az orra alatt, és kiment a szobából.

Az apja koncertturnén volt Varsóban a zenekarral. Vele tehát nem tudott tárgyalni az ufókról. Talán nem is akart. Tamás biztosan nem hinne neki. Ezt talán nem mondaná meg, csak nézne rá szomorúan, ami ugyanaz.

Benedek nagy levegőt vett, és bekukkantott a nővéréhez. Hátha csoda történik, és egyszer az életben sikerül Dórával értelmesen *kommunikálni*, ami azt jelenti, hogy amit az ember mondani akar, az eljut a másik hülye agyáig.

Dóra ugyan soha nem mondta el a titkait Benedeknek, de a fiú azért minden fontos dolgot tudott a nővéréről. Tudta, mert mindennap leolvasta a lány arcáról, hogy éppen dühös, szerelmes, vagy éppen az a

titokzatos női baja van, amiről előtte sose beszélnek. Ezenkívül a barátnőkkel folytatott telefonbeszélgetése is kihallatszott a szobájából, ha az ember odasettenkedett a félig nyitott ajtóhoz, és hallgatózott. Most például Benedek tudta, hogy Dóra olyan szerelmes, mint Bobi szokott lenni, ha meglát egy tüzelő lánykutyát. Benedek még a fiú nevét is tudta. Rómeónak hívták. Legalábbis ez volt a beceneve. Dóra a telefonba azt mesélte a barátnőjének (ami ugye véletlenül kihallatszott), hogy „Tiszta egy Leonardo DiCaprio! Hát nem? Megőrülök érte!” Ebből Benedek az élettapasztalatai alapján megsejtette, hogy a srác keze a bokájáig ér, szőrös, mint egy orangután, és nem tud úszni.

Mikor bekukkantott a nővéréhez, Dóra éppen megint pofákat vágott a tükör előtt. Beni legalábbis így nevezte nővére színművészetét, amiben nem volt igaza. Dórát ugyanis nem kis színészi tehetséggel áldotta meg a sors egy rendezőnő szerint, aki hallotta őt egy versenyen szavalni. Persze tudjuk, egy tehetséges emberből akkora nulla is lehet, mint egy elefánt popsija, ha nem fejleszti a képességeit, ha lusta, vagy nem kezdeményez, mert fél a kudarcoktól. De Dórát nem ilyennek ismerjük.

Most is határozott és széles mozdulattal intette csendre Benedeket, helyet mutatott neki a szőnyegen, és felugrott az ágyára.

– Júlia vagyok! – kiáltott Benedekre, miközben lágy mozdulattal a levegőbe dobta mindkét karját.

„Ja! Én meg a David Beckham!” – gondolta Benedek, de csak nyelt egyet. Úgy döntött, végigszenvedi Júlia-műsort, ha ez az ára, hogy a nővére meghallgassa. Ki kell bírnia ezt az öt-tíz perc művészetet, hogy a családból valakivel megoszthassa a nagy titkot.

Dóra-Júlia olyan hevesen vágott a Shakespeare-monológ közepébe, hogy az öccse összerezett.

*Valld meg nekem nyíltan: szeretsz-e, kedves...
Ha azt hiszed, hogy könnyen kapsz meg engem,
morcoskodom, nemet mondok kacéran,
hogy udvarolj... **

Benedek máskor biztosan elvigyorodott volna ezen a szerelmeskedős szövegen, ahogy a srácok a suliban az ilyesmit nevezték, de most erőt vett magán. Azt ugyan nem egészen értette, hogy ki mit kap meg könnyen, de talán az influenzáról van szó. Azt könnyen meg lehet kapni.

Dóra-Júlia az ágy tetején hadonászott, és lángoló pillantásokat vetett az öccsére.

*Szép Montague, lásd, lány vagyok nagyon,
s azt véled így, hogy könnyűvérű voltam,
de bízz te bennem, hűbb leszek tehozzád,
mint kik ravaszdin kellettik maguk.*

* Kosztolányi Dezső fordítása

Benedek most már nem bírta visszatartani a vigorgását. Tudta, hogy a könnyűvérű valami olyasmit jelent, hogy a nő *szexis*. Dóra-Júlia abba is hagyta a szaválást.

– Mi van? Mi a röhögnivaló? – meredt az öccsére dühösen, és még hozzátette: – Egy szót sem értesz az egészből, igaz?

– De, képzeld! Értem! – állt fel a szőnyegről Benedek. – Be vagy pörögve megint valami *Zsánpólért*.

Dóra-Júlia erre leugrott az ágyról, felkapott egy párnát, és az öccsének esett.

– Te hülyebaromtinóökör! – kiabált, és a párnával hatalmasakat ütött Benedek hátára és fejére, ahol érte. – Neked a Rómeó egy Jean-Paul?! Takarodj ki a szobámból! Takarodj!

Dórának nem kellett sokszor mondania. Benedek kimenekült az ajtón. Tudta, hogy ezek után szó sem lehet ufókról. Még anyával kapcsolatban sem.

Kata a szobájukban Bobival játszott. Azt játszották, hogy Kata a háta mögé rejtette Bobi gumikacsáját, amit a kutya rágni szokott. Bobi pedig úgy csinált, mintha nem ismerné a rejtekhelyet, és farkcsóválva várta, hogy Kata előkapja és felmutassa a játékot.

Nekik mondja el az ufókat? Kata egy szót sem értene belőle. Egyébként is úgy tudja, hogy anyu Miki majommal tart hazafelé egy csónakon. Nem kellene most egy új mesével összezavarni. Bobi talán értené egy kicsit Edit megmenekülésének csodás történetét, mert olyan

okos kutya, hogy ha ember lenne, megválaszthatnák polgármesternek Ebadtán, de neki meg nem lehet emberi nyelven ilyen bonyolult jelenségekről beszélni.

Benedek bezárkózott a fürdőszobába. Úgy döntött, a legjobb lesz, ha ezt a fontos dolgot is azokkal tárgyalja meg, akikkel titokban szokta: saját magával meg anyával.

– Szóval hogy is történt az az eltűnés? – kérdezte hal-
kan a tükör előtt a saját képmásától. – Kora reggel volt.
Éppen felkelt a nap. Felhő se látszott az égen.

A tükörben Benedek feje mellett először halványan, majd mind láthatóbban bontakozott ki az anyja arca, aki fekete haját fehér szalaggal kötötte át, ahogy néha szerette hordani.

– Így volt – mosolygott imádott fiára Edit. – Pizs-
ma le, fürdőruha fel, és irány a tenger, mint minden
reggel. Látod, ez rímel: tenger, reggel. Ilyen a rím, je-
gyezd meg.

– Jó, jó – ráncolta össze a homlokát Benedek –, de
most ne a rímekről beszélj.

– Azt is tudni kell, kisleány – mondta Edit. – És ne
ránccold a homlokod, mert úgy marad. Szóval lemen-
tem a tengerhez, és közben nem találkoztam senkivel...

– Mert ha valakivel találkozol, akkor az később tudta
volna, hogy lementél a tengerhez.

– Helyes a bőgés, oroszán – mosolygott Edit, mert
ezt is szokta mondani.

– Szóval lementél...

– Szóval lementem és belegázoltam a habokba.

- Már nagy hullámok voltak?
- Nem, kisfiam, nem voltak nagy hullámok. Lehet, hogy anyád nem egy okos nő, de nem is bolond. Ha nagy hullámok lettek volna, nem megyek be a tengerbe.
- Bocsnat – mondta Benedek.
- Semmi baj – mondta Edit feje. – Szóval beúsztam messzire, ami nagyon jólesett. Csak sajnos nem vettem észre a viharjelzést a parton, mert nem figyeltem.
- Nekünk mindig azt mondtad, hogy nagyon figyeljünk a lámpákra, ha közlekedünk, te meg nem figyeltél?
- Ez szemrehányás akar lenni?
- Igen.
- Helyes, megérdemlem – mondta Edit, és folytatta: – Váratlanul jött a vihar. Hatalmas szél, eső, emeletes hullámok. Egyik hullám felvitt, a másik levitt. Úsztam, úsztam, de nem tudtam kiérni a partra. Már azt hittem, valami nagy baj lesz velem. És nagyon sajnáltalak téged, hogy milyen szomorú leszel akkor. És sajnáltam Katát, Tamást meg Bobit is. Meg Dórát.
- Akkor azonban hirtelen hatalmas fényesség támadt körülöttem – mondta Benedek.
- Igen – bámult a mamája a tükörbe. – Honnan tudod?
- A földönkívüliek űrhajója ilyen erősen szokott világítani, ha leereszkedik.
- Milyen okos kisfiam van. Büszke vagyok rád, hogy ilyen sokat tudsz. Valóban. Erős fény támadt körülöt-

tem, és ahova az ufók világítottak, ott a hullámok lecsendesedtek.

– De hogy kerültél fel az űrhajóra? Leszálltak érted egy repülő csészealjjal?

– Nem. Egyszer csak azt vettem észre, hogy fent vagyok az űrhajójukon.

– Akkor már tudom – mondta Benedek. – Az erőterükbe kerültél, és felszippantottak.

– Igen, az bizony lehetséges te okos kisfiam – mondta Edit, és akkor hirtelen valaki kopogott a fürdőszoba ajtaján.

Rizi-Lizi volt. Megkérdezte Benedektől, hogy nincs-e valami baj. Mert hangokat hallott bentről. Egyébként is kész a vacsora.

– Nincs semmi baj – kiabált Benedek. – Mindjárt megyek.

És visszafordult a tükör felé. De már hiába. Anya eltűnt.

A fiú nagyon dühös volt.

Elképzelte, ahogy Rizi-Lizi átmegy az úttesten, és ő éppen arra száguld egy Audi Quattróval. Hát nem nagyon fékez, az biztos!

15.

*Mért szeretünk, mért utálunk? • Sötét erők egy nő körül •
Összeesküvők a konyhában • A babaház átrendezése*

Tamás egy hétig volt Varsóban, és néhány lengyel kisvárosban a zenekarral. Ha éppen nem koncertezett, a szállodai szobájában ült, és hegedült. Vagy a gyerekekkel beszélt telefonon. Vagy nézett ki az ablakon, és nem látott semmit. Mert csak Editet látta maga előtt. A fekete haján a fehér szalaggal. A piros fürdőruhájában. Nagy pocakkal, mikor Dórát várta. Nagy pocakkal, mikor Benit várta. Nagy pocakkal, mikor Katát várta. És nagy pocak nélkül, mikor őt várta haza egy-egy koncertturnéről.

Tamás sokat ábrándozott Editről, és sokat sírt az elvesztése miatt.

Ezzel töltötte az idejét Lengyelországban, ha nem koncertezett, és nem hegedült.

A felnőttek pontosan olyanok, mint a gyerekek, csak letagadják, mert szégyellik.

Tamás távollétében Rizi-Lizi lassan átvette az irányítást a Bánáti család otthonában. Nem volt nehéz. Mindenki ki volt éhezve a gondoskodásra, a gyengédségre, a figyelemre, mióta Edit, a családfő... De ezt tudjuk.

Rizi-Lizi nagyon értett hozzá, hogy mások szívének legbelső, legtitkosabb kamrájába belopja magát. Ha valaki ismerte az asszony életét, nem is értette, hogy ettől a kedves, gyengéd, figyelmes hölgytől miért vált el a férje. Mert a harmincöt éves dundi asszonynak egyszer már bekötötték a fejét. Tíz évig volt egy pincér felesége.

Baba nagyfi úgy tudta, hogy Rizi-Lizi férje nem becsülte meg felesége gyöngéd gondoskodását. Önző, erőszakos és folyton követelőző férfi volt. Ezt a szomorú ténytet Baba nagyfi a legbiztosabb forrásból, közvetlenül Rizi-Lizitől tudta meg. Rizi-Lizi nem titkolt el semmit. Elárulta, hogy imádja a gyerekeket, és neki csak azért nincs, mert a férje nem bírta a gyerekzsivajt.

Bezzeg Rizi-Lizi! Amint megérkezett a gyógyszertárból, ahol dolgozott, csak azt nézte, mit csinálhat, segíthet a Bánáti gyerekeknek és a Papának. Kinek mire van szüksége. Ki mit óhajt.

Gyakran hozott kisebb ajándékokat a család tagjainak. Dórának általában valami finom krémet vagy olajat, amit a nagylány az arcára (Benedek szerint a fenekére) kenhetett, hogy még vonzóbb legyen. Katának mézes müzliszeletet vett, mert a kislány azt imádta. Benedeknek könyvet hozott, vagy egy szép ceruzát, tol-

lat, füzetet, mert a Papától megtudta, hogy annak örül. A Papának általában nem hozott semmit, de este együtt főzött, sütött vele. Átvette Benedek helyét a konyhában.

Nem csoda, ha Benedeken kívül mindenki el volt ragadtatva Rizi-Lizitől. Nem is lehetett érteni, hogy Benedeknek mi baja vele. A legérdekesebb az volt, hogy ezt az ellenszenvet maga Benedek sem értette. Ha bezárkózott a fürdőszobába, vagy este az ágyában bebújt a paplan alá, és őszintén megbeszélte mindent saját magával meg a mamájával, meg kellett állapítania, hogy Rizi-Lizi nagyon rendes. A családból mindenki szereti. És biztos, hogy ő, Benedek is nagyon szeretné, ha nem utálná annyira.

Az érzelmek már csak ilyenek. Szeretünk, és nem mindig tudjuk a szeretet okát. Utálunk, és néha azt sem lehet megmagyarázni. Ha Benedeket valaki arról faggatta volna, hogy Rizi-Lizi miért olyan ellenszenves számára, talán azt mondja körülbelül, mint Han Solo a *Csillagok háborújában*: érzi a sötét, gonosz erőket az aszszony körül. Ha találkozik vele, a gyomra összerándul, a tüdeje fújtatni kezd, és nem kap elég levegőt. Azért ez jelent valamit.

Benedek tudta, hogy csak az érzi ezeket a sötét és gonosz erőket, akinek egy különleges vevőkészülék van az agyában. Katának meg a Papának sajnos nem volt ilyen vevőkészüléke. Dóranak pedig – Benedek szerint – már

születésileg hibás volt a winchestere, és Ollókezű Edwardot sem ismerte volna fel, ha az megdicséri a száját vagy a szemét. Úgyhogy egyedül Ben érezte a Gonoszt, ha Rizi-Lizi jelen volt. A Papának is megmondta: az élet majd be fogja bizonyítani, hogy neki volt igaza. A Papa szerint persze az élet mindent bebizonyít, meg annak az ellenkezőjét is, de Rizi-Lizi megítélésében nem adott igazat az unokájának.

– Te biztosan attól félsz, hogy Liza néni anyu helyébe akar lépni.

– Nem, Papa – mondta Benedek –, nem félek, mert Rizi-Lizi legfeljebb a kutyakakába tud lépni, és nem anyu helyébe.

– De hát hogyan is léphetne a helyébe? Anyu él...

– Igen, én tudom, hogy anyu él. De apa meg Dóra egyáltalán nem így gondolja. És te is olyan vagy néha, mint aki már... Már nem is egészen... hisz benne.

– Nincs igazad – mondta a Papa, és mereven nézte azt a kis világos foltot, amit az unokájából látott. – Én érzem, hogy Edit él... Vele álmodom. Látom őt, ahogy nevet valahol. Nevet, ahogy szokott. Valahol messze. Csak az a helyzet, tudod... Szóval ahogy az idő múlik, egyre nehezebb.

Benedek erre nem mondott semmit. Azt sem mondta el a Papának, hogy Barilóval már biztosak benne, hogyan tűnhetett el a tengerből anyu. Nem mondta el, hogy a földönkívüliek vitték magukkal. Nem mondta

el, mert félt, a nagyapja esetleg nem hisz neki, és majd elkezdi győzködni, hogy földönkívüliek nincsenek. Ezért nem is vihették el anyát. Beni ezt nem akarta a Papától hallani.

Baba nagyfi gyakran feltűnt a lakásban. Olyankor félrevonult Rizi-Lizivel a konyhába beszélgetni. Halkan beszélgettek, mintha titkaik volnának. Az egyik ilyen titkos megbeszélés közben Kata bement hozzájuk, és bejelentette, hogy „anyu telefonált”. Baba nagyfi megszólalni sem tudott, csak tátozott, mint hal a parton. Rizi-Lizi azonban rögtön megkérdezte, hogy az anyu mikor telefonált. Kata mondta, hogy most. Az előbb. Rizi-Lizi megjegyezte, hogy nem hallotta a telefoncsörgést. Kata mutatta a játék mobilját, és elárulta, hogy le van halkítva, azért nem hallatszák. Akkor már a Baba nagyfi is magához tért, és megkérdezte az unokájától, hogy mit mondott anyu a telefonban.

– Hamarosan itthon lesz Miki majommal együtt – válaszolta Kata boldogan, és kivonult a konyhából.

– Ezt Benedek meséli neki – mondta Rizi-Lizi nagy sóhajjal. – Este mindig csak azt hallom: „Munyimunyi, munyimunyi...” Pedig nem hallgatózom, esküszöm neked, Babika! De kihallatszák a szobájukból. „Munyimunyi, munyimunyi...” Néha egy órán át is. Nem tudom, ez mit jelenthet, de olyan betegesnek hangzik ilyen nagy gyerektől... Munyimunyi... Csecsemőknek

talán mondhatunk ilyet. Benedek folyton arról mesél Katának, milyen hajóval meg csónakkal jön haza az anyukája meg az a majom. A Miki.

– Szegény kis unokáim! – mondta Baba nagy, és könnybe lábadt a szeme. – Olyan nehéz elhítenni velük az igazat.

Rizi-Lizi bólogatott.

– Igen, igen. Nagyon nehéz. Mégis meg kell próbálni, mert egy álmovilágban élnek. És minél később tudják meg, mi történt a mamájukkal valójában, annál nagyobb lesz a fájaldmuk.

– De hát ki mondja meg nekik? És hogy mondjuk meg nekik?

– Nem is tudom – pislogott a dundi asszony. – De most már tudniuk kellene, mert az élet nem áll meg. Az élet megy tovább... Az élet az olyan... Mondjuk, Katát még meg is értem, hogy el lehet kábítani egy ilyen majmos mesével. Kicsi még. Majd én megpróbálok vele beszélni óvatosan. De Benedek már nagyfiú. Tízéves. Egy okos nagy gyerek. Neki tudnia kell, hogy a mamája örökre eltűnt a viharban... És el kellene fogadnia az elmúlás gondolatát.

– Igen – bólintott Baba nagy, és a szemét törülgette. – Nekem már az első napon volt vele egy komoly vitám erről. Nem is értem, hogy két hónappal az eset után még miben reménykedhet szegény kis unokám.

– Az ufókban – halkította le a hangját Rizi-Lizi. – Véletlenül hallottam, amikor valamelyik barátjával be-

szélt telefonon. Valami ilyesmit találtak ki, hogy szegény Editet elrabolták a földönkívüliek.

– Ó, istenem! – sóhajtott fel a nagy. – Ó, istenem!

És Rizi-Lizi megjegyezte:

– Lehet, hogy ezzel már pszichológushoz kellene fordulni, nem?

– Lehet – mondta Baba nagy. – Igazad van. Ha Tamás hazajön, beszélek vele. – S aztán még hozzátette: – Talán az idő majd mindent megold.

– Persze, persze – nézett maga elé Rizi-Lizi. – De mennyi idő?

Estére Kata belázasodott. Nem köhögött, nem folyt az orra, nem fájt a feje, se a hasa, se a füle, csak lázas volt.

Az egész úgy kezdődött, hogy Rizi-Lizi bement hozzá játszani. Babáztak. Átrendezték a bútorokat a babaházban. A babaházban mindenkinek külön szobája volt. A papának, a mamának meg a gyerekeknek is. Rizi-Lizi azt mondta, hogy a mama szobájából csináljanak egy nagyon szép játékszobát. Mert a gyerekszoba nagyon kicsi játékszobának. És a mama úgysem jön haza, és akkor a szobájából lehetne a játékszoba, ahol a gyerekek játszanak. De Kata nem akart a mama szobájából játékszobát csinálni, mert a mama bármikor megjöhet. Rizi-Lizi azt mondta, hogy ha ilyen sokáig nem jött, akkor már talán nem is tud jönni, és biztosan ő sem bánna, ha a szobájából játékszoba lenne, mert ő is szerette a gyerekeit. De Kata még akkor sem akart a

mama szobájából játékszobát. És akkor a Rizi-Lizi azt mondta, hogy:

– Tudod mit? Most rendezzük át a mama szobáját játékszobává, és ha a mama mégis megjön esetleg, talán, ami nem valószínű, akkor majd visszarendezzük. De addig minek álljon itt feleslegesen?

És így végül átrendezték a mama szobáját.

És Kata estére belázasodott.

Rizi-Lizi persze azonnal levetkőztette, ágyba fektette, lázcsillapítót adott neki, és kihívta az orvost. De az orvos sem tudta, hogy Katának mi baja. Mert nem fájt semmije, nem volt beteg semmije, csak lázas volt. És folyton azt hajtogatta sírva, hogy: „Az anyut akarom, az anyut akarom.” És Dóra is bement hozzá, és Dóra is sírt, mert nem tudott mást csinálni. És a Papa is bement hozzá, és a Papa is csak sírt, mert tudta, hogy ő már öreg, félig vak és tehetetlen. Aztán Benedek is bement a hűgához, és mindenkit kiküldött. És aztán addig mesélt Katának Miki majomról meg anyuról, míg a kislány el nem aludt.

16.

*Félrebeszéd lázálomban • A munyimunyi nyelv •
Nyikita bá, az ufológus • Anyu titka volt az ok*

Háromezer kilométerrel távolabb az algíri intézetben aznap este Edit is belázasodott. Nem fájtt semmije, nem volt beteg semmije, csak lázas volt, és sírt.

Az éjszakai ápolónő megkérdezte tőle, hogy miért sír, de az asszony nem tudta megmondani. Csak azt hajtogatta, hogy el akar menni innen, mert várják. Mikor megkérdezték, hogy hova akar menni, azt mondta: haza. Mikor megkérdezték, hogy kik várják, azt válaszolta, hogy nem tudja.

Az ügyeletes orvos szerint az ismeretlen nőnek idegláza volt. Így nevezik az orvosok a lázat, ha halvány fogalmuk sincs, hogy mitől támadt. Edit kapott lázcsillapítót, ami azonban nem nagyon használt. Éjszaka annyira lázas lett, hogy félrebeszél.

Ez volt az első alkalom Nizza óta, hogy magyarul mondott valamit. Sajnos az éjszakai orvos meg az ápolónők nem ismerték azt a furcsa nyelvet, amelyen az ismeretlen asszony megszólalt. Az egyik nővérke szerint ilyen nyelv nincs is. A beteg csak gurgulázik, brekeg és halandzsázik.

– Ússzál ki, kisfiam, ússzál ki, munyimunyi! – mondta Edit, és hánykolódott. – Vigyed Katát is, vigyed, munyimunyi! Miki majom nem jön. Ússzál ki, ússzál, munyimunyi! Jön a vihar. A Kata nem tud úszni, kisfiam, munyimunyi, nem tud úszni! Nagy hullámok jönnek. Miki majom nem jön, nem jön, munyimunyi.

És így tovább. Ezután Edit ismét kapott egy lázcsillapító injekciót, mert az orvos a sok munyimunyi hallatán attól félt, hogy a beteg bekómál, azaz elveszti az eszméletét, és akkor esetleg még az a kevés emléke is eltűnik, ami a gyerekkorából megmaradt. Előfordulhat. Szerencsére Editnek lement a láza. Nyugodtan aludt reggelig, és mikor felkelt, nem emlékezett semmire.

Az ápolónők reggel elmondták Pierre-nek, hogy a betege éjszaka valami ismeretlen nyelven félrebeszél. Mikor az orvos megkérdezte, hogy mégis mit mondott, az ápolónők csak arra emlékeztek, hogy „munyimunyi”. Ezt többször is mondta. A különös kifejezést azonban az orvos sem hallotta soha. Az intézet igazgatónője szerencsére jól ismerte az Algíri Nyelvtudományi Intézet egyik professzorát, aki tizenkét nyelven beszélt, és még tizenhat nyelven értett.

Az igazgatónő felhívta a professzort telefonon.

– Nem értettem pontosan, madame – mondta a professzor –, a hölgy azt ismételte, hogy „munyimunyi”?

– Igen. Az ápolónők szerint többször is. Munyimunyi.

– Érdekes. Így első hallásra az elefántcsontparti sze-

nufók egyik kifejezésére hasonlít. Bár ők inkább monyimonyinak mondják.

– Nem – mondta az igazgatónő. – Ez biztos, hogy munyimunyi volt, mert több éjszakás ápolónőt is megkérdeztem, hogy pontosan hogyan hangzott.

– Elképzelhető, hogy a szenufók egyik csoportja munyimunyiak mondja a monyimonyit.

– Igen, ez lehet – mondta az igazgatónő. – És ez mit jelent?

– A monyimunyi azt jelenti, hogy „Anyám, kígyót fogtam, de félek, hogy megmar.”

– Aha! – mondta az igazgatónő. – Nem értem. Mért mondta volna éppen ezt a betegünk?

– Bizonyos varázslások esetében is használják a szenufók ezt a kifejezést, és akkor mást is jelenthet. Például mikor majomvadászatra mennek, a törzs anyját hívják segítségül. Mennyire fekete a hölgy?

– Mint a tej.

– Fehér? Érdekes. Persze lehet, hogy a hölgy az elefántcsontparti törzsek ősi hitvilágával foglalkozott, és ez az emlék bukkant fel most lázálmban. De a dolog nagyon izgalmas. Utánanézek, hogy a párizsi kollégák esetleg nem tudnak-e többet erről, és visszahívom.

– Előre is köszönöm – mondta az igazgatónő.

Természetesen Pierre Editet is megkérdezte, hogy mit jelent a munyimunyi kifejezés, de Edit nem tudta.

– Éjszaka ezt ismételte az ápolónők szerint – mondta az orvos.

- Nem tudom, miért mondtam.
- Semmi nem jut az eszébe róla?
- Talán nyögtem, az hallatszott munyimunyiak.
- Az ápolónők azt mondták, hogy folyamatosan beszélt, és többször ismételte. Nem franciául beszélt.
- Nem?! – Edit az orvosra bámult. – Hát milyen nyelven?
- Ez az, amit nem tudunk. Munyimunyi. Csak ezt a szót jegyezték meg a nővérek.
- És ez milyen nyelven van?
- Jelenleg nem tudjuk. Valószínűleg valamelyik afrikai törzs nyelvén.
- Ezek szerint én valamelyik fekete-afrikai törzsből származom?

Pierre elnevette magát.

- Nem úgy néz ki. Persze az is lehet, hogy eredetileg szénfekete volt, csak sokáig ázott a tengerben, és kifakult.

Ezen persze Edit is nevetett.

- Munyimunyi! Teljesen értelmetlen – mondta.

Az Algíri Nyelvtudományi Intézet professzora beszélt párizsi kollégáival. A Francia Tudományos Akadémia nyelvészei szerint a „munyimunyi” kifejezés nemcsak több afrikai törzs nyelvében található meg, hanem az ausztrál őslakosok, az abók is használják, ha a kisgyerek anyja iránti szeretetét akarják kifejezni. Pierre szerint ezek a magyarázatok nem hozták közelebb Edit származásának megfejtését. Edit ugyanis körülbelül

annyira nézett ki alacsony göndör hajú abónak, mint fekete-afrikainak.

Attól kezdve azonban Edit kicsit vidámabb volt. Ebben közrejátszott az állapota, a hetedik hónapos terheség, amely a legtöbb nőt derűsebbé, boldogabbá teszi. De az a bizonyos ismeretlen és titokzatos kifejezés is egyre gyakrabban eszébe jutott. Munyimunyi. Nem értette, mit jelent, de úgy ismételte időnként, mint egy varázsigét. Érezte, hogy ebben a kifejezésben rejlik élete titka. Néha rátette a kezét növekvő pocakjára, és azt suttogetta: munyimunyi. Fura módon ettől megnyugodott.

Múltak a napok, a hetek.

Rizi-Lizi visszarendezte Kata babaházában a mama szobáját, mire Kata láza elmúlt. Tamás megjött Varsóból. Dóra csókolózott Rómeóval, ami kihallatszott. (Nem a csókolózás hallatszott ki, hanem a barátnőknek telefonon bejelentett hír.)

A Papa sokat ült a rádió mellett, zenét hallgatott, és nézte a fényfoltokat. Napról napra szomorúbb lett. Egyre kevésbé és kevésbé pislákkolt benne a remény, hogy a lánya visszatér. Már a főzés sem okozott neki örömet. Ráadásul nem volt segítségére, mert Rizi-Lizi napközben dolgozott, Benedek pedig későn jött haza az iskolából.

Azt szokták mondani, az idő minden sebet begyó-

gyít. Lehet, hogy így van. De ez nagyon lassan történik. A seb először csak hegesedik. Aztán, ha nem kaparjuk el, mint a hülye Sarudi Ferike szokta, akkor az a barna izé, amit varnak nevezünk, leesik. De a nagyobb sebek nyoma általában örökre megmarad. Ennyit a gyógyító időről.

Benedeknek végre sikerült találkoznia Bariló nagybratyójával, akit Jovánovits Nyikitának hívtak, és Nyikita bának kellett nevezni.

Az órasműhelyben találták a magas, sovány férfit. Kis fejével, kampós orrával, lefittyedt ajkával, görbe hátával úgy nézett ki, mint egy hatalmas, torz kérdőjel. A szemüvege miatt meg arra az ötvenéves Harry Potterre hasonlított, aki kviddics-meccs közben leesett a seprűről, és betörte az orrát.

Már tudott Edit esetéről. Bariló mondta el neki.

Amikor a fiúk meglátogatták, letette az éppen szétzedett órát a kezéből, bezárta az ajtót, és kiakasztotta rá az ismert táblát: „Rögtön jövök!”

Aztán maga elé ültette a fiúkat, és azt mondta, hogy:
– Előfordul.

Benedek Barilóra nézett, hogy ez mit jelent, de a barátja csak intett, hogy várjon. Majd a nagybratyó mindent elmond.

– Előfordul, hogy a Vendégek valakit elvisznek magukkal – mondta Nyikita bá, miközben a szeme ide-

oda siklott a kis üzletben, mintha folyton azt lesné, hogy ott vannak-e már a Vendégek, ahogy az ufókat nevezte. Aztán folytatta, de minden mondat után szünetet tartott, mint a zenészek a szimfóniákban szokták a tételek között. – Nekem több tanú is beszámolt arról, hogy a rokonának vagy ismerősének így vészett nyoma. (Szünet.) Volt közülük olyan, aki látta is. (Szünet.) Egy szegedi asszony arra ébredt, hogy hatalmas fényesség árad szét a szobában. (Szünet.) Reggelre a férje eltűnt mellőle az ágyból, és soha többé nem tért vissza. (Szünet.) Egy másik esetben fiatal pár tűnt el Győr és Sopron között a vonatról. (Szünet.) A lány édesapjával utaztak, aki valami nagy fényességtől elájult. (Szünet.) Mikor magához tért, a fiatalok már nem voltak a fülkében, és a csomagja is eltűnt. (Szünet.) Először azt hitte, hogy az ifjú pár megréfálta. (Szünet.) De miután a lánya meg a vőlegény hónapok múlva sem adott életjelt magáról, és az Interpol sem találta meg őket, az apa csak egyetlen dologra gondolhatott.

– És aztán visszatértek? – kérdezte Benedek.

Nyikita bá' köhintett, és Barilóra nézett, mintha az unokaöccsét akarná utasítani, hogy figyelmeztesse a barátját a megfelelő viselkedésre.

– Várj még! – súgta Bariló Benedeknek. – Majd azt is elmondja.

– Sok-sok ilyen eset volt Magyarországon és külföldön. (Szünet.) Én szinte mindegyikről értesültem a tanúktól vagy az internetről. (Szünet.) Sajnos az újsá-

gok és a tévé ezekről az esetekről hallgatnak. (Szünet.) Ami a visszatérést illeti, ha már kérdezted: az is előfordul. (Szünet.) Bár ritkán. (Szünet.) Én két emberről tudok, akiket a Vendégeink visszaengedtek. (Szünet.) Az egyik Adisor volt, egy tizenegy éves román származású gyerek, aki csak arra emlékezett, hogy hatalmas fejű apró lények között élt hosszú ideig. (Szünet.) Ezt az interneten olvastam angolul, de aztán több forrásból ellenőriztem, és kiderült, hogy igaz.

Valaki kopogtatott az ajtón. Egy nő meg egy férfi volt. Nyikita bá oda se nézett, csak hallgatott. Az ajtónál állók sem őt, sem a gyerekeket nem láthatták.

– Ez sosincs itt – mondta a nő. – Mért ide hozod az órát?

– Mert nem kér sokat – mondta a férfi, és megint kopogott.

– Nem kér sokat, csak sosincs itt. Gratulálok! – mondta a nő, és elmentek.

– A másik visszatérés még érdekesebb – folytatta elbeszélését az órák, mintha mi sem történt volna. – Egy asszony, aki három gyermekét és a férjét hátrahagyva egyik pillanatról a másikkra felszívódott, nyolc éve múlva ugyanilyen váratlanul felbukkant a konyhában. (Szünet.) A legkülönösebb, hogy ugyanaz a ruha volt rajta, mint amiben eltűnt, és szinte semmit nem öregedett. (Szünet.) Ez Ukrajnában történt. (Szünet.) Az újságíróknak elmondta, hogy pontosan semmire sem emlékszik, de nagyon jól érezte magát, és bármikor vissza-

menne oda, ahol volt. (Szünet.) A Vendégek valószínűleg kitörölhették az asszony memóriájából az összes emléket. (Szünet.) Ez érthető, hiszen nem akarják, hogy mindenki tudja, milyen csodálatos világban élnek. (Szünet.) Akkor ugyanis mindenki oda akarna menni, ami nagy zavart okozna. (Szünet.) Ők gondosan kiválasztják, hogy kiket akarnak magukkal vinni kísérleti vagy más célokra.

– És az anyut vajon mért vitték el? – kérdezte Benedek, mert nem győzte kivárni, amíg Bariló nagybátyja a lényegre tér.

Nyikita bá' köhintett, de ez a köhintés most jóságos volt. Megbocsátható, ha a fiú közbeszól, hiszen a mamájáról van szó.

– Édesanyádat nem ismertem – mondta az órás. – Nem tudhatom, lehettek-e olyan titkai, amelyekre a Vendégek kíváncsiak voltak.

– Milyen titkokra tetszik gondolni?

– A világ elpusztításával, az úrháborúkkal, a fertőző betegségek terjesztésével vagy effélékkel kapcsolatos titkokra.

Benedek a fejét rázta.

– Anyunak nem voltak ilyen titkai. Neki csak egy titka volt.

Nyikita bá felkapta a fejét. Titok?

– És mi volt az?

Benedek Barilóra pillantott, aki rögtön megértette, hogy mit akar a barátja, és felemelte jobb keze mutató- és középső ujját.

– Esküszöm az anyám fiára, hogy nem mondom el senkinek!

Az órás is bólintott, ami azt jelentette, hogy ő sem mondja el senkinek. Egyébként is a hallgatás az ő szakmájában, mármint az ufológiában, kötelező.

– Az anyukám... – kezdte Benedek, és nagyot nyelt, mert ez még a családban is nagy titok volt, Dóra, Baba nagy meg Papa se tudta. – Az anyukám kisbabát várta. Hallottam, amikor apuval beszéltek róla.

Nyikita bá arcán némi csalódás látszott. Valami sokkal nagyobb, a világmindenség sorsát érintő titokra várta. (Mellesleg az ember születése a világmindenség sorsát eléggé érinti, de Nyikita bá agya nem erre a gondolatra ketyeg.)

Bariló beharapta a száját, hogy ne vigyorogjon. Az jutott eszébe, hogy ő tudja, hogyan készül a gyerek. Ha nincs ott a nagybátyja, meg nem Benedek anyjáról van szó, biztosan el is mondta volna azonnal részletesen. Így azonban inkább lesunyta a fejét, mint aki komoran gondolkodik.

– Nem egészen ilyen titokra gondoltam – mondta Nyikita bá, de aztán felcsillant a szeme. – Bár ki tudja? (Szünet.) Lehet, hogy a Vendégek kíváncsiak, hogyan születik egy ember, mert ők nem így születnek. Igen, igen! – kiáltott fel az órás. Izgatott volt. Ez abból is látszott, hogy a mondatok között nem tartott szünetet. – Pontosan ez az oka, hogy éppen a mamádat választották. És tudod, mit mondok? Jó hírem van! Megvárják,

míg a mamád megszül, és aztán vissza fogják küldeni őt is meg a kistestvéredet is a Földre!

– Igen?! – kiáltott fel Benedek örömeiben, majd szinte akaratlanul a hórihorgas férfi nyakába ugrott, és megcsókolta az arcát.

Nyikita bá majdnem hátraesett kis kerek székén, annyira meglepte a hirtelen érzelmi vihar és végeredménye: a puszi. Utoljára kisgyerekkorában a kutyájuk csókolta meg, de az se sokszor. Nem volt egy szép kölyök. A férfiak az utcájukban vele ijesztgették a feleségüket, ha az gyereket akart: „Vigyázz! Ilyen is lehet!”

– Na, na... – dadogta az órás. – Igen, igen... Jön, jön... – És vigyorgott, mint számár a nyári almára.

Benedeknek hirtelen a könnyei is eleredtek a hírre, olyan biztosnak látta, hogy ez csakis így történhetett, és az fog történni, amit Bariló nagybratyója mondott. „Igen, igen, ez lesz – gondolta. – Ez olyan biztos, amilyen biztos, hogy a Nap kering a Föld körül. Illetve fordítva.”

Bariló is boldogan huhogott a biztató jóslatra, és ökölbe szorított kézzel bokszolóállásba ugrott. Hú de ki tudna most valakit ütni!

Hát igen. Ő így fejezte ki a legnagyobb érzelmeit.

17.

*Séta Algírban • A spanyol halála • Jóslás a bazárban •
Az ismerős ékszerek*

Pierre engedélyt kapott az igazgatónőtől, hogy elmenjen Edittel a városba sétálni egy kicsit. Nem szórakozásból akart mászkálni az asszonnyal. Ez is a gyógyítási kísérlet része volt. A séta közben tapasztalt benyomások, élmények esetleg Edit eszébe juttathatnak valami fontosat az életéből.

Bár októberben jártak már, az ég tele volt napfényvel. Pierre és az asszony érezték a mind gyorsabban növekvő forróságot.

Az orvos először a piacra vitte betegét. Ott található a legtöbb ember, és ott található a legtöbb termék is, a gyümölcsötől a mázas edényekig és a halaktól a zöldségekig.

– Kérem, madame – mondta Pierre –, ha bármi olyasmit lát, amiről eszébe jut valami emléke, azonnal szóljon.

Edit bólintott. Ezt mondani sem kellett volna. Minden vágya az volt, hogy visszajöjjenek az emlékei, és végre megtudja, hogy kicsoda, és kikhez tartozik. Bár egy kicsit félt is. Mi van, ha kiderül, hogy légtornász egy

cirkuszban, és akkor verte be a fejét, amikor leesett a trapézról? Lehet, hogy a társai ott hagyták a tengerparton, mikor elhajóztak. Vagy esetleg bérgyilkos, mint abban a francia filmben, amit az intézetben látott, és éppen akció közben vágta kupán. Persze az, hogy gyereket várt, és a nőgyógyász szerint életében már korábban is szült, az egy kicsit megnyugtatta. Többgyermekes anya nem szokott bérgyilkosnak állni. Hacsak nem családi vállalkozásban...

Edit elmosolyodott. Honnan jut eszébe ennyi butaság, miközben a valódi életéről nem jut eszébe semmi?

A piacon Pierre kicsit Edit előtt ment, hogy megvédje a nő nagy hasát a tömegtől, amely fel és alá hullámzott az árusok között. A túlradó napfénytől az ég szinte kibírhatatlanul ragyogott. Pierre vett egy kalapot az aszszonynak, meg saját magának is, hogy védekezhessenek az algíri nap tüzetől.

Először a zöldség- és gyümölcs piacon sétáltak. Ekko-ra szőlőfürtöket és grépfrúthoz hasonlító, dinnye nagyságú gyümölcsöket Edit még sohasem látott. Füge, banán, datolya, narancs, kókuszdió s minden, mi szem-szájnak ingere, halmokban állt a földön és az asztalokon.

Edit szinte mindent felismert, amit látott, csak azt nem tudta, hogy ezeket honnan ismeri, s hogy van-e személyes emléke valamelyikkel kapcsolatban. Nem jutott eszébe, hogy Kata imádja a szőlőt, Dóra a narancsot, Benedek a banánt. Csak ment, nézett jobbra-balra, s várta a mindent megvilágosító élményt.

A tömegben nem látta, s nem is vehette észre, hogy valaki követi.

A zöldség- és gyümölcsalmok után Pierre a halpiacra vezette Editet, ahol fűrészhaltól a tintahalig, poliptól a cápauszonyig minden kapható volt. Kagylók tömege feketéllett a hatalmas fonott kosarakban, és számtalan fajta hal fickándozott, amilyeneket Edit még nem látott soha. Vagy legalábbis ilyenekre nem emlékezett.

Az orvos időnként kérdőn az asszonyra nézett, aki megrázta a fejét. Ennyi elég volt, hogy Pierre tudja: egyetlen emlék se bukkant elő a múltból.

Átmentek a bazarba.

A titokzatos kísérő oda is követte őket.

Egyforma bódék sorakoztak egymás mellett. Mind-egyik teteje olyan volt kicsiben, mint a muzulmán templomok teteje, vagy az ázsiai öregek fejét borító kis csúcsos süvegek. Edényeket, konyhai eszközöket, ékszereket, szépítőszereket és édességeket árultak a hangos kereskedők.

Edit megigazította vállán a kendőt, és közben hátrapillantott. Csak annyit látott, hogy egy fiatal lány bámul rá, majd hirtelen eltűnik az édességeket árusító bódé mögött. Edit arra gondolt, hogy talán a pocakját nézte. Vannak lányok, akik szeretik a gyerekeket, és minden állapotos nőt megbámulnak.

Edit már a hetedik hónap végén tartott a nőgyógyász szerint. De az is lehet, hogy már a nyolcadikban volt. Ezt nem mindig lehet pontosan megállapítani.

Az biztos, hogy másfél-két hónap múlva, decemberben szülni fog.

Pierre az ékszerkereskedők felé vezette az asszonyt.

A bódé mögött hirtelen eltűnő lány Maria volt, a fiatal marseille-i csavargó a spanyol kopott bárkájáról. Amikor az ájult Editet kirakták a partra, Maria addig könyörgött az öregnek, amíg egy napernyőt az asszony fölé nem tettek, hogy a szerencsétlen ne kapjon nap-szúrást. Aztán a hajó továbbindult. Néhány kilométerrel odébb kötöttek ki. Federico egy kis motorcsónakkal meg egy táskával kiment a partra. Azt mondta Pablónak meg a lánynak, hogy randevúja van, és röhögött.

Maria nem tudta, mi van a táskában, és persze azt sem, hogy Federico kivel találkozik. Több mint két óra is eltelt, mire meglátták Federicót, aki rohanva, botladozva és táska nélkül érkezett a homokdűnék között. Látszott, hogy nehezen mászik be a motorcsónakba, s azonnal indult a hajó felé.

– Gyerünk! – üvöltötte már messziről. – Induljunk! Mindjárt itt vannak!

A csónakból már nem bírt felkapaszkodni a hajóra. Erősen vérző seb volt a jobb oldalán. Pablo és az öreg felhúzta a fedélzetre, aztán a csónakot is felemelték a csörlővel.

Éppen mikor az öreg elindította a hajót, néhány te-repjáró hatalmas port kavarva fékezett a parton. Öt-hat férfi ugrált ki a kocsikból. Fegyver volt náluk, de nem

lőttek. Csak álltak a homokban, és néztek a távolodó hajó után.

– Becsapott a kis szíriai, a rohadék! – lihegett Federico, miközben az apja megpróbálta elállítani a vérzést. – Csak két zacskóban volt anyag. Az egyik, amit megnéztünk. A többi cukor volt. Add át neki az üzenetemet, padre!

– Majd te átadod – mondta az apja.

– Én már nem – nyögött a spanyol. – Én már nem kötök ki.

Federico igazat mondott. Éjjel meghalt. Az öreg meggyújtott egy gyertyát a fia feje mellett, és egész éjjel imádkozott. Aztán belevarrta a fia testét egy zsákba, és Pablóval bedobták a tengerbe. Reggel az öreg megkérdezte Pablótól meg Mariától, hogy visszamennek-e vele Spanyolországba, ahol van egy kis elintézni való ügye, vagy inkább kimennek a partra. Pablo vissza akart menni a hazájába, de Maria nem. Félt a hajón. Úgy érezte, ott kísért Federico és az ismeretlen asszony szelleme.

Az öreg odaadta az ismeretlen asszony láncát és gyűrűjét Mariának, és kitette Algír közelében.

Azóta a lány csavargott. Kéretegetett. Abból élt. Eddig még sikerült elkerülnie a rendőröket, akik biztosan visszaküldték volna Marseille-be a fiatalokúak büntetőintézetébe. Vagy ami még rosszabb, itt zárták volna be. Sikerült elkerülnie a lánykereskedőket is, akik eladnák valamelyik afrikai országba, ahol a fiatal fehér lányoknak jó áruk van.

Maria szeretett volna felkerülni egy francia hajóra, hogy visszamenjen Európába, de nem volt pénze. Az egyik utasszállítóra sikerült felszöknie, de indulás előtt észrevették, és még szerencséje volt, hogy be tudott ug-rani a vízbe, és kiúszott, mielőtt érte jöttek volna a rendőrök.

Eladhatta volna a láncot és a gyűrűt, amelyeket mindig a nyakán és az ujján hordott, de valami titokzatos tiltó erő visszatartotta. Pedig talán kapott volna értük annyit, hogy hazahajózhasson. Lehet, hogy félt. Ha meggyanúsítják, hogy lopta, kemény évek vártak volna rá a börtönben.

Most, hogy a piacon észrevette Editet, megdobbant a szíve. Él tehát! Él az asszony! S nemcsak hogy él, de kisbabát vár.

Maria beszélni akart az ismerős ismeretlennel. Beszélnie kellett vele. Tudni szerette volna, ki ez a nő, és hogyan került a tengerbe tíz kilométerre a partoktól. Csak félt. Nem tudta, mennyire lehet veszélyes az ő számára ez a találkozás. Hiszen ő is ott volt a hajón. Ha kiderül, hogy kihalásztak valakit a vízből Franciaország közelében, s aztán eszméletlen állapotban kitétték az algári parton, őt is bezárhatják. Különösen ha rájönnek, hogy a hajó drogot szállított.

Maria levette magáról az aranyláncot és a gyűrűt, aztán megkerült néhány bódét, és Pierre meg Edit elé vágott. Úgy döntött, az ösztöneire bízva magát. Azok még sohasem hagyták cserben. Vagy legalábbis ritkán.

Az orvos és betege éppen kifordult az egyik ékszerkereskedő bódéjából, amikor a fekete hajú, vékony lány eljük perdült.

– Akarja, hogy jósoljak magának? – kérdezte Editet.

– Nem, köszönjük, nem! – mondta Pierre, és a lány elé emelte a kezét, hogy az ne jöhessen közelebb. Az orvos ismerte a helyi szokásokat. Tudta, ha az ember valakit két lépésnél közelebb enged magához, akármi megtörténhet. Rablás, gyilkosság, erőszak.

– Magát a parton találták egy piros fürdőruhában – hadarta a lány, és az orvos leengedte a kezét. Edit is megtorpant, és a lányra bámult.

– Honnan tudod?

– Mondtam, hogy jók vagyok, csak maguk nem hisznek nekem.

– A jóslásban nem hiszünk – mondta Pierre.

– Honnan tudod, hol találtak rám? – kérdezte ismét Edit.

– Biztosan az intézetben dolgozik – mondta az orvos. – A konyhán mosogatsz?

A lány a fejét rázta.

– Én?! Milyen intézetben? Nem dolgozom én sehol – mondta, és az asszonyra nézett. – Akarja tudni, hogy került a partra?

– Persze hogy akarom! – kiáltotta Edit. – Több mint két hónapja itt vagyok, és fogalmam sincs, mi a nevem, honnan jöttem, és hogyan kerültem Algériába!

A lány nem értette. Mi az, hogy valaki nem tudja a nevét?

– A hölgy elvesztette az emlékezetét – magyarázta Pierre, és pénzt vett elő. – Ha valóban tudsz róla valamit, mondd el, szívesen fizetek érte.

Maria nem vette el a pénzt, tétovázott. Ha mindent elmond, akkor ez a fekete férfi talán rendőrért kiált. Megvádolják, letartóztatják. De ha úgy csinál, mintha jósolna... akár még jól is járhat.

– Mutassa a tenyerét, asszonyom – mondta végül, és maga elé emelte Edit kezét. – Majdnem a tengerbe veszett – mondta lassan, s úgy tett, mint aki az asszony tenyerén futó vonalakat tanulmányozza. – Hatalmas vihar volt... Piros fürdőruhában úszott a hullámok tetején valahol... valahol messze... Valahol Franciaország közelében...

– Ne butáskodj! – mondta Pierre. – Hogy került volna Európából Afrikába?

Maria összeráncolta a homlokát, mint aki erősen koncentrálna.

– Egy hajó felvette... Egy kopott bárka hozta el ideig...

Az orvos mosolygott.

– Ugyan már! Mért tett volna meg vele egy hajó nyolcszáz kilométert, ha Franciaországban is kiteheti? Ez értelmetlen.

Maria nyelt egyet. Elengedte az asszony kezét. Nem mondhatta meg, hogy egy drogzállító hajóról van szó.

Nem mondhatta meg, hogy ő is ott volt a hajón. Nem magyarázkodhatott.

Távolabb két rendőr bukkant fel a bódék között. Mariának fél perce volt, hogy eltűnjön.

– Ha hisz nekem, hisz, ha nem hisz, nem hisz – hadarta, és előkapta a zsebéből a láncot meg a gyűrűt. – Vegye meg tőlem ezt! Arany!

Edit, amikor megpillantotta az ékszereket, elsápadt. Lassan kinyújtotta a tenyerét. Az orvos azonnal látta, hogy a betegével valami történt. Valamit felismert.

Előhúzott néhány bankjegyet.

A lány az asszony tenyerébe tette a láncot meg a gyűrűt, és kikapta a doktor kezéből a pénzt. Az összeg éppen elégnek látszott egy hajójegyre hazáig. Aztán Maria úgy eltűnt, mintha ott se lett volna.

Pierre hallgatott. Az asszony sápadt arcát nézte. Már sejtette, hogy a lánynak valami köze volt betege sorsához. De ezt a mesét a franciaországi viharról meg a hajóról, ami Afrikába hoz egy fuldoklót, nem hitte el.

– Ismerem ezt a láncot valahonnan – mondta Edit. – És a gyűrűt is. Valakin láttam. De... nem tudom, ki volt az...

18.

*Telefonált-e Edit a Holdról? • Mindenki tud mindent •
Ide pszichológus kell! • Néha a felnőtt is sír*

Benedek és Bariló megfogadták egymásnak, hogy senkinek sem mondják el az osztályban a nagy titkot Beni mamájáról. Márminthogy az ufók elvitték, meg minden. Száradjon le a nyelve és bukjon meg év végén, aki elmondja, meg ilyesmi.

Az egyik reggel a csirkeagyú Sarudi Ferike azzal a kérdéssel fogadta Benedeket, hogy tényleg telefonált-e a mamája a Holdról.

Benedek dühösen Barilóra nézett, aki széttárta a karját.

– Esküszöm a kutyám életére – mondta –, senkinek sem szóltam! Egy szót se!

Kiderült, hogy Bariló igazat mondott. A nagybátyja fecsegte el az esetet a piacon az ufológus lángossütőnek, a legnagyobb titoktartást kérve. A lángossütő senkinek sem szólt, csak egy rendőrnek, aki mindig nála vette a tejfölös lángost, és tud titkot tartani, hiszen ez a szakmája. A rendőr nem is mondta el másnak, csak a mamájának, aki Sarudi Ferike papájánál szokott újságot vásárolni. A többit el lehet képzelni.

A Földön az a titok, amit csak egy ember tud. Vagy egy sem

Benedek magához húzta Sarudi Ferikét, és a fülébe suttogott:

– Ha bárkinek elmondod, kapsz három kokit, lehúzlak a vécében, és nem súgok nyelvtanórán. Világos?

– Abszolút! – mondta Ferike, és a következő szünetre az egész osztály tudta, hova tűnt Benedek mamája.

Benedeket és Barilót az osztálytársaik a folyosón az ablakpárkányhoz szorították, és csak úgy záporoztak a kérdések:

– Melyik bolygóra vitték? Mit mondott a telefonban? Kis kék emberkék voltak, vagy nagy fejű zöldek? Ti ezt elhiszitek? Biztos ő hívott, vagy csak valaki viccelt? Nem akarsz utánamenni? Mikor jön vissza?

Benedek és Bariló egy ideig csendben túrték a sok rájuk zúduló kérdést, aztán Bariló felkapta a kezét, mire mindenki elhallgatott.

– Tudtok titkot tartani? – kérdezte vészjósló hangon.

– Igen! – üvöltött az ötödik bé.

– Mi is – mondta Bariló, és Benedekkel együtt átörtek az osztálytársaik gyűrűjén.

Persze a titkot még aznap megtudta mindenki az iskolában, a tanári kart is beleértve.

– Szomorú dolog – mondta a tanároknak Biri néni. – De nem lenne jó, ha most minden diák ezzel foglalkozna. Javaslom, az osztályfőnökök mondják el az osztályban, hogy Benedek édesanyjáról hónapok óta nincs hír.

Ez annyit jelent, hogy sajnós a tengerbe vészett. Ami pedig a földönkívülieket illeti, ha netán vannak, bizonyára nem a tengerben úszkáló nők elrablásával foglalkoznak. S persze meg kell mondani, hogy hagyják békén a Bánáti fiút. Ne faggassák, ne győzködjék. Az idő minden kérdésre választ ad.

Ettől kezdve a diákok elhallgattak, ha Benedek közeledett, és szomorúan pislogtak rá. A tanárok pedig úgy beszéltek vele, mintha a mamája temetésén találkoznának éppen, és részvétüket nyilvánítanák a szegény árvának.

Különösen a nagyon érzékeny, vékony szemüveges Mici néni (környezetismeret) borította be Benedeket szíve egész melegével. Ő volt az, aki még felelni se hívta ki hetekig a fiút. Csak megkérdezte időnként, hogy „Benike, nem akarsz felelni esetleg?” Ilyenkor Benedek felállt, nem szólt semmit, csak nézte a tanárnőt, és várt.

Aztán az egyik szünetben a folyosón megállította Mici nénit, és megkérte, hogy ugyanúgy beszéljen vele, mint a többiekkel. És ha azt akarja, hogy feleljen, hívja ki felelni. Akkor Mici néni szemét elöntötte a könny, és azt dadogta, hogy „annyira sajnálom”. Mire Benedek azt mondta, hogy őt nem kell sajnálni, mert az ő édesanyja ugyanúgy él, mint a többiek édesanyja, csak most éppen nincs itt, a Földön, de ez csak ideiglenes. Mici néni erre sírdogálni kezdett, és azt suttogta, hogy: „Igen, igen... a szívünkben örökké él... amíg gondolunk rá... és te mindig... mert téged nagyon szeretett...” Erre

Benedek nagyon dühösen és udvariatlanul mondott valami csúnyát, amit az iskolában abszolút tilos kimondani, de a tévében meg az utcán naponta ötször-hatszor elhangzik. Aztán megfordult, és elrohant.

Mici néni az egész jelenetet részletesen elmondta a tanáriban a többi pedagógusnak, kivéve azt az egy rettenetes szót. De azért azt is körülírta. A tanárok véleménye az volt, köztük Csöpi nénié is, hogy Benedeket pszichológushoz kellene küldeni, mert ezt a viselkedést „egy oktatási intézményben már nem lehet kezelni”.

Csőpi néni beszélt Benedekről és a pszichológusról Tamással, akit Baba nagyfi már két hete győzködött ugyanerről. „A gyereknek szüksége van a lelki segítségre!”

„Jó – mondta Tamás. – De pszichológus nem kell. Majd én beszélek vele!”

És beszélt.

Kata még óvodában volt délután, amikor Tamás be ment a fia szobájába.

Benedek éppen egy Spirit nevű lánnyal csevegett a neten arról, hogy az ufóknak tényleg olyan nagy fejük van-e, mint egy-egy képregényben, vagy éppen hogy kicsi, esetleg semmilyen, mert a mellükből néznek ki, mint akiknek a fejét beleverték a tüdejükbe.

– Zavarlak? – kérdezte Tamás, aki valószínűleg nem tudta, hogy a legtöbb szülő ezt nem szokta megkérdezni a gyerektől, csak jön-megy a gyerekszobában kérdés nélkül, mintha kint mászkálna a Ló utcában vagy a tóparton.

– Nem zavarasz – mondta Ben, és Spiritnak csak anynyit írt, hogy „pill.”, ami azt jelenti, hogy: „Pillanat! Várj egy kicsit! Majd visszatérek.”

Tamás leült Kata ágyára, és hagyta, hogy Bobi felugorjon mellé, és megnyalja a kezét. A kutya így örült a gyerekszoba ritka vendégének.

– Anyuról szeretnék veled beszélni – mondta Tamás, és zavarában megragadta Bobi állkapcsát, mire a kutya összezárta a fogait.

– Juj! – szisszent fel Tamás. – Ez a kutya harap? – De Benedek csak legyintett.

– Nem kell félni. Be van oltva.

– Ez megnyugtató – húzta el a kezét a férfi. – Ha leharapja az ujjaimat, hegedülni már nem fogok soha, de legalább a veszettség nem fenyeget.

– Mit akarsz anyuról beszélni? – kérdezte Ben, bár sejtette, hogy merről fúj a szél.

– Kisfiam – nyelt egyet Tamás –, anyut nem vitték el a földönkívüliek.

Azt nem lehetett mondani, hogy Tamás egy született pszichológus volt. Azzal kezdte a beszélgetést, amivel esetleg be kellett volna fejezni.

Benedek hallgatott. Az apja folytatta:

– Sajnos anyu eltűnéséhez semmi közük az ufóknak.

– Honnan tudod? – kérdezte Benedek.

– Te is tudod – mondta Tamás, és könnyek jelentek meg a szemében. – Te is tudod, hogy mi történt.

– Én tudom – mondta Benedek komolyan, mintha

ő volna a felnőtt, és a vele szemben ülő apa a gyerek. – Te nem akarod tudni, hogy mi történt. Anyut nem találták meg. Mindenkit megtalálnak, aki a tengerbe fullad, mert a hajók jönnek-mennek, és meglátják. Vagy a testet kiviszi a víz a partra. Megtalálták anyut? Nem. Földönkívüliek pedig vannak. Én már egy csomó könyvet láttam róluk a könyvtárban. Meg a neten is találtam olyan oldalt, ami bizonyítja.

Tamás csak nézett, csak bámult könnyei homályán át a szőnyegre maga elé, miközben Bobi – előétel gyanánt – az ujjait kóstolgatta.

– Bár így volna! – hüppögte. – Bár így volna!

– Így van – bólogatott Benedek. – Higgyél nekem! Anyut azért vitték el magukkal a földönkívüliek, mert látni akarták, hogyan születik meg egy földi kisbaba.

Tamás lassan felemelte a fejét. Még a szája is tátva maradt a meglepetéstől. Bobi éppen a férfi karóját próbálta leoperálni, mert úgy gondolta, a bőrszív a deszszert.

– Honnan tudtad? – kérdezte remegő hangon. – Senki sem tudta, csak mi ketten.

– Tudtam, és kész – mondta Benedek. – Kihallatszott.

Tamás nem bírta tovább. Elsírta magát, bár tudta, ez a legrosszabb, amit egy apa, egy felnőtt a gyerek előtt tehet. Hiszen azért jött be, hogy felvilágosítsa és megvigasztalja a fiát. Most meg tessék: zokog és összecsziklik, mint egy rongy.

Benedek az apjához sietett. Bobit egy gyöngéd mozdulattal lesöpörte a földre, hogy nyekkent, és átölelte Tamást.

– Nyugodj meg, apa! Nyugodj meg! Anya haza fog jönni.

Az ágyon ülő, majdnem negyvenéves férfi, apa, férj és hegedűművész úgy zokogott tízéves fia vállán, ahogy a filmekben lányokat vagy asszonyokat lehet látni, amint kedvesük ölelő karjában átadják magukat könnyes fájdalomuknak vagy örömüknek.

Bobi a szőnyegen álldogálva hevesen lengette a farkát, és hol egyik, hol másik gazdájára nézett, mint aki magyarázatot vár. Rövid élete során sok mindent látott már az emberek között, még tizennyolc éven felülieknek való jeleneteket is, de ilyet még nem. És ez teljesen megzavarta. Fogalma sem volt, hogy most kit kell megnyalni vagy megharapni.

– Higgyél nekem! – mondta Benedek az apjának. – Én tudom, hogy él.

19.

*A munyimunyi népdal • Beni megérzése •
Hegedűkoncert egy személynek • Egy síró lány
megvigasztalása*

Edit, közel a szüléshez, hatalmas pocakjával már nem nagyon mászkált ki az intézetből. Kivéve ha az orvosa, Pierre elkísérte egy rövid sétára. Pedig az idő igen enyhe volt. Európában sokan örülnének olyan télnek, amilyen Algériában van. Magyarországon ezt ősznek vagy kora tavasznak hívják.

Editnek a bazárban való séta és a lánnyal való találkozás óta sem jutott eszébe, hogy ki volt az, akin az aranyláncot és a gyűrűt látta. A rendőrök, akiknek az intézet igazgatónője megmutatta az ékszereket, annyit megtudtak állapítani az aranyba nyomott fémjelből, hogy a láncot New Yorkban készítették. (Tamás hozta egy koncertkörútról), a gyűrűt pedig Bécsben. (Ez Krisztina ajándéka volt.) Ebből azonban sajnos semmit sem lehetett megtudni Edit származásáról.

Egyik nap, december közepe táján, amikor Edit meg Pierre a parkban sétáltak, az orvos énekelni kezdett egy francia népdalt, amit még gyerekkorában a mamájától hallott.

A dal arról szólt, hogy az avignoni hídon mindenki táncra perdül, és az urak így járják, az ifjú hölgyek meg úgy. A dalból nem derült ki, hogy mért pont a hídon táncolnak, de köztudott, hogy a franciák szeretnek az utcán mulatni. Néha még a kövezetet is feltépik jókedvükben, és barikádöt építenek belőle. Játékos nép.

Persze a doki nem azért énekelt, hogy az énektudásával dicsekedjen, vagy felidézze a gyerekkorát. Az orvos, a pedagógus meg a politikus olyan élőlény, aki semmit sem tesz véletlenül, ha a betegük, a diákjuk vagy a választópolgárjuk jelen van. A fekete orvos Editet akarta rávenni az éneklésre, hátha a dal hangulata eszébe juttat valamit, vagy éppen maga az énekszám segít az orvosnak a titok felderítésében.

– Nincs jó hangom – mondta Edit. – Szerintem életben nem sokat foglalkozhattam zenével...

Ha ezt Tamás hallja, aki házasságuk tizenöt éve alatt minimum napi négy órát hegedült, és éjjel legalább ennyit dudorászott a felesége fülébe, biztosan beleesik a felmosóvödörbe, és megfullad a röhögéstől. De nem hallotta, és így életben maradt.

– Azért csak próbáljon meg elénekelni egy dalt – mondta Pierre, és felcsillant a szeme, amikor Edit elkezdett:

*A csitári hegyek alatt régen leesett a hó,
azt hallottam, kis angyalom, véled esett el a ló.*

*Kitörted a kezedet, mivel ölelsz engemet?
Így hát, kedves kis angyalom, nem lehetek a tied.*

Amikor Edit befejezte a magyar népdalt, Pierre csak pislogott.

– Ez gyönyörű – mondta. – De milyen nyelven énekelt, madame?

– Milyen nyelven? – Az asszony megállt az út közepén, és az orvosra bámult. – Nem tudom... Nem franciául, az biztos.

– Hát igen – mosolygott az orvos. – Biztos, hogy nem franciául vagy angolul, mert azt érteném. – Aztán hirtelen felkapta a fejét. – Mondja, nem ez az a munyimunyi nyelv, amelyen lázálmban is beszélt?

– Az lehet – mondta Edit. – De akkor most már biztos, hogy én munyimunyi vagyok.

– Aha – bólintott Pierre. – Csak az a baj, hogy ilyen nép nincs.

– Ki tudja? – indult tovább Edit. – Lehet, hogy valahol az afrikai őserdőkben van. Vagy volt, csak kihalt, és én vagyok az utolsó munyimunyi.

– Hacsak úgy nem! – vigyorgott a fiatal, fekete doktor, és elhatározta, hogy kazettára veszi a dalt. A nyelvtudományi intézet professzorának percekbe sem fog kerülni, hogy kiderítse, milyen nyelven énekel Edit, és hol élnek a munyimunyk, ha élnek egyáltalán valahol.

Amikor Benedek felugrott a matekóra közepén, és kirohant az osztályteremből, Dudás Béla tanár úr majdnem megfulladt. Rá akart ugyanis kiáltani a fiúra, hogy azonnal üljön vissza a helyére, de félrenyelte a nyálát, ami a légcsővébe csúszott. Ebből az a tanulság, hogy vagy nem szabad egyszerre nyelni és beszélni, vagy ne menjünk tanárnak.

Benedek egyébként nem azért rohant ki váratlanul, mert szilvára tejet ivott, vagy eszébe jutott, hogy Bobit reggel elfelejtette felvinni az utcáról. Megérezte, hogy neki most haza kell mennie, de azonnal. Nem tudta, miért, de az érzés egyre erősebben dobolt benne. Először ellenállt a vonásnak, mert nem akart megint iskolai botrányt. Így is elég volt, hogy folyton vele foglalkoznak. De az óra közepe felé már nem bírta tovább. Mennie kellett. Tudta, hogy Dudás tanár urat hiába kérné, hogy engedje haza, mert rossz érzése van. A tanár úr azt mondaná, hogy neki is *rossz érzése van*. Úgy érzi, be kell írnia Ben ellenőrzőjébe, hogy zavarja az órát. Úgyhogy Benedek inkább kirohant, mint Zrínyi Miklós Szigetváron a törökök ellen.

Hinni kell a megérzéseinkben. Néha jók. Néha nem jók. De ha jók, akkor nagyon jókor jönnek. Ha pedig nem jók, azaz nem igazak, akkor meg mindegy: tévedni emberi dolog.

Benedek szinte beesett a lakásba, amikor kinyitotta az ajtót.

Az első pillanatban semmi különöset nem érzékelt.

Csönd volt, mintha nem lett volna otthon senki. Bobi ugyan odarohant hozzá, és boldogan lengette a farkát, de ő folyton ezt csinálta, ha a családból valaki hazajött.

Beni benézett a Papához, aki a fotelben szundikált. Ez eddig rendben van.

A fiú a testvéreiért sem aggódott. Kata óvodában volt, Dóra meg iskolában.

De hol van az apja?

Bob, mintha meghallotta volna a gazdája gondolatát, a hangszigetelt szoba ajtajához szaladt.

– Aha! – mondta Ben. – Megint gyakorol. – És kinyitotta a párnás ajtót.

Tamás valóban hegedült. A hattyút játszotta egy Saint-Saëns nevű francia zeneszerzőtől. De nem volt egyedül. Rizi-Lizi is a szobában ült, és rajongó arccal hallgatta a hegedűszót. Ami rögtön feltűnt Benedeknek, az nem is az egyszemélyes közönség, amelyet a nizzai útig ebben a szobában a mamája játszott el, hanem Rizi-Lizi ruházata, haja és arca. Rizi-Lizin egy testhez tapadó zöld pulóver volt, térdig sem érő szürkés szoknya és magas sarkú fekete cipő. Általában nem ilyesmiben főzött vagy mosogatott a konyhában. Az arca úgy ki volt festve, beleértve a szájrúzszt meg a félméteres szempillákat, mint Baba nagyinak, ha koncertre megy a barátjával, a Lajos-sal, és saját bevallása szerint is csak ötvenévesnek akar kinézni.

Rizi-Lizi haja pedig, amelyet általában kendő takart, most hatalmas szénaboglya volt.

Amikor Benedek belépett, az apja olyan hamis hangot húzott a meglepetéstől, hogy még Bobi is füléhez kapott a mancsával. Naná! A Bánáti családban a kutya is zeneértő lesz. Beethoventől, mondjuk, a frász töri, de a Libató jöhet. Vagyis *A hattyúk tava*.

– Apád gyönyörűen játszik – mondta Rizi-Lizi, és a bokájáig elvörösödött. Benedek megérezte, hogy mitől borult lángba a nő, de nagy részletességgel azért nem tudta volna elmondani.

– Hát te mit keresel itthon? – kérdezte Tamás, és leengedte a vonót.

– Hazaküldtek, mert... elmarad két óra – hazudott Benedek, és Rizi-Lizit nézte. Mit akar ez a nő az apjától azonkívül, amit tizennyolc éven aluliaknak tilos nézni?

– Jaj, nekem már mennem is kell! – ugrott fel Rizi-Lizi olyan váratlanul, hogy a szék is felborult meglepetésében. – Köszönöm a koncertet, Tamás. Gyönyörű volt! Viszontlátásra este. – És kisietett.

Tamás csak bólintott, és a húrokat piszkálta a hegedűjén.

Benedek állt, és az apját nézte. Mit lehet ilyenkor mondani?

– Adtál enni Bobinak? – tette fel végül ezt az – adott pillanatban – életbe vágóan fontos kérdést, mire Tamás riadtan felpillantott.

– Nem – mondta. – Bocs! Elfelejtettem.

Benedek kiment a konyhába, hogy egy pohár vizet igyon erre a nagy megrázkódtatásra.

Rizi-Lizi az ünnepi ruhájában a Dunára néző ablaknál állt, és remegett a válla. Amikor Beni belépett, az asszony megfordult. Könnyes volt a szeme.

– Ne haragudj! – mondta. – Én nagyon szeretlek benneteket.

Benedek némán állt, és a tűzhelyről a konyhaszekrényre nézett, meg vissza.

Mit lehet erre mondani?

Aznap este még egy váratlan esemény történt. Ezt azonban Benedek nem érezte meg előre. Talán nem volt számára olyan fontos.

Dórát megcsalta Rómeó di Caprió, vagy hogy hívják.

A lány kisírt szemmel érkezett haza a színiiskolából, ahova délutánonként járt, s azonnal a szobájába rohant, hogy a zokogását nyugodtan folytathassa.

Kata, Bobi, Tamás és a Papa besiettek hozzá, hogy megvigasztalják, bármi történt, de Benedek csak elhúzta a száját.

– Biztos azt mondta neki valaki az utcán, hogy görbe a lába.

Aztán Katától megtudta, hogy a Caprió di Rómeó, vagy hogy hívják, volt a szemét, mert egy másik lánnyal csókolózott nyilvános helyen. Mikor a többiek kivonultak a konyhába vacsorázni, ahol Rizi-Lizi tüsténkedett kis kötényében nagy mosollyal, mintha délelőtt mi sem történt volna, Benedek bement a nővéréhez. Csak azért ment be, mert kihallatszott a lány sírása. És ez a sírás

nemcsak fájdalmas volt, de ismerős is. Anya sírt így egyszer. Talán a nagymama halálakor. Vagy máskor. Mind-egy. Dóra pont úgy sírt, mintha az anyja lánya volna. Az volt. Beninek be kellett menni hozzá.

– Menj a fenébe! – mondta Dóra, mikor meglátta az öccsét, és az ágyán hasalva tátott szájjal azt bögte: – Te is olyan hülye vagy, mint ő.

– Nem is – mondta Benedek. – Mert én hülyébb vagyok.

Dórát a váratlanul őszinte vallomás megakasztotta a sírásban. Felkönyökölt, szipogott, aztán a zsebkendőbe fújta az orrát.

– Persze hogy hülyébb vagy – mondta csendesen, és kíváncsian az öccsére pillantott. – Csak még azt nem tudom, hogy most éppen miért.

– A Rómeód azért hülye, mert megcsalt téged, én meg azért vagyok még hülyébb, mert én... nem csalnák meg a helyében.

Dóra elvihogta magát. Így megy ez a lányoknál. Sírnak, nevetnek. És néha egyszerre csinálják mindkettőt. Ki érti ezt?

– Kösz – mondta Dóra, és megint legörbült a szája. Azért azt nem olyan könnyű megemészteni, ha az ember szerelme más lány kezét izzadja össze a moziban. – Legalább az anyunak el tudnám mondani – sírt fel ismét Dóra, és a párnába temette az arcát.

Benedek leült a nővére ágyára, ami mostanában négyöt éve nem esett meg, és megsimogatta Dóra karját.

– Meséljek neked munyimunyi? – kérdezte, mire Dóra halkabbra vette a sírását, és közelebb fészkelődött az öccséhez. – Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas tenger csendes hullámokkal – kezdte Benedek, és elmesélte Edit meg a földönkívüliek egymásra találását a rettenetes viharban.

A mese felénél sem tartott, amikor Kata beosont Dóra szobájába Bobival, Tamás pedig a Papával megállt az ajtóban, s úgy hallgatták a történetet.

– És akkor Miki majom észrevette, hogy egy hatalmas repülő csészealj ereszkedik a tenger fölé, éppen oda, ahol anyu nyáron eltűnt. „Munyimunyi! – jelezte az ufóknak, hogy ott van. – Munyimunyi!” – s melléjük siklott az úrhajójával. Ott lebegtek egymás közelében. Akkor a csészealj ajtaja kinyílt, és ott állt anya meg... meg az ufók. És anya átugrott Miki majom úrhajójába, és búcsút intett az ufóknak. „Mindent nagyon köszönök! – mondta. – Azt is, hogy megmentettétek az életemet. Stb.” Akkor a csészealj elhúzott a világűrbe, Miki majom pedig hazahozta anyát. „Munyimunyi! – mondta, mikor letette itt a ház előtt, és ez figyelmeztetés volt, hogy ilyet soha többet ne csináljon. – Munyimunyi!”

Benedek elhallgatott, és az ajkához tett mutatóujjával jelezte Katának is, hogy maradjon csendben. Dóra elaludt. Papa meg Tamás gyorsan kimentek a szobából, hogy senki se lássa a könnyeiket. Csend volt. Csak Rizilizi szipogását lehetett hallani a konyhából. Ott hall-

gatta végig a mesét. Most érezte meg igazán, hogy neki erre a csodálatos kis családra legalább olyan nagy szüksége van, mint a Bánáti családnak őrá. Úgy érezte, ő az egyetlen ember, aki pótolni tudja Editet, a leggondosabb feleséget és a legdrágább anyát. Ebben talán még igaza is lehetett volna, ha az élet olyan kegyetlen, hogy Edit a viharban örökre eltűnik.

20.

*Egy könnyű, gyors szülés • Emlékek visszatérése •
Jó hírt hozó alezredes • A Papa félrebeszél?*

Karácsony előtt egy nappal a nyelvtudományi intézet professzora azzal hívta fel Pierre-t, hogy a munyimunyi nyelven énekelt népdal magyar! Edit, amikor ezt meghallotta, megrázta a fejét.

– Magyar? Akkor én magyar vagyok? – kérdezte, és talán a váratlan hírtől is megrendülve feljajdult, és belekapaszkodott az orvosba. – Elkezdődött – lihegte, és a doki rögtön tudta, hogy nem a *Sauna, a kis pásztorlány* című brazil tévésorozat új epizódja kezdődött el, hanem a szülés.

Ritkán jön olyan gyorsan és könnyedén egy baba a világra, ahogy a negyedik Bánáti csemete megszületett. Az első apró jelzéstől, kis fájdalomtól a gyerek felsírásáig mindössze két óra telt el.

– Ejha! – mondta az arab orvos, aki világra segítette a kisfiút. – Ez volt ám a könnyű és gyors menet! Biztos vagyok benne, madame, hogy ez nem az első, de nem is a második gyereke, így van? Ez bizony már a harmadik legalább!

– A negyedik – mondta Edit olyan nyugodtan és halkán, mintha nem a szülés pillanatában, a szülés ismerős és megrázó élményének hatására tért volna vissza az emlékezete. Mintha nem a fájdalom villámfényében látta volna meg képzelete képernyőjén a családját: a három gyereket, a férjét, az apját, Krisztinát meg Babi nagyit. A képek mögött pedig már ott tolongott egész elveszített tudása, mint árvíz idején partok közé szorítva a megduzzadt folyó. És mint a gátját átszakító víz, úgy zúdult az emlékezetébe a neve, a családjá, a hazája és az egész eltűnt élete.

– Magyar vagyok – dadogta Edit franciául. – A nevem: Bánáti Edit. A *Himnusz*t hallottam a tévében... Magyar vagyok. Három gyerek... Nem. Négy gyermek van. A férjem hegedűművész... Budapesten lakom, Pék utca 8., második emelet. Tanár vagyok. Bánáti Edit franciatanár... A francia a második anyanyelvem. Nizzában nyaraltunk... reggel beúsztam a tengerbe, és jött a vihar...

Az orvos és a körülötte sürgölődő nővérek dermedten álltak, és csak bámultak a maszkjuk felett. Mind tudták, hogy egy emlékezetvesztéses beteg szülésében segédkeznek. Még az újszülött kis Bánáti csemete sírása is elcsuklott, mintha tudta volna, hogy mekkora gyógyulást okozott a mamájának az ő világrajötte.

– Jézus! – sikoltott fel végre az egyik fekete nővér. – Maga emlékszik! – És elbőgte magát az örömtől.

A másik ápolónő Pierre dokiért futott. Edit pedig

mondta, mondta fáradtan, néha megbotló nyelvel, de boldogan, ami eszébe jutott, mintha attól félne, hogy ha nem mondja ki, akkor újra minden elmerül a semmiben.

– Van egy kutyánk. Bobi. Tacsókó-kopó keverék... Az apám velünk lakik... Rosszul lát. A lányom, Dóra, színésznő akar lenni. A fiam, Benedek, nagyon értelmes és csupa szív kölyök. A kisebbik lányom még csak négyéves, kedves és gyönyörű... A férjem folyton hegedül. Tudják, Beethoven meg Mozart...

A fiatal fekete orvos öt perc múlva ott volt. Edit éppen a kis Nicolas Bánátit ölelte magához, akinek fekete haja volt, mint az anyjának, és ráncosan fintorgott, mint minden újszülött. Nicolas, magyarul: Miklós. Edit ezt a nevet adta a fiának.

Pierre úgy vigyorgott, mint a nizzai panziósné: hátul szinte összeért a szája.

– Gratulálok! – szorongatta az asszony kezét örömben. – Látja, madame, a gyerekekkel együtt maga is újjászületett. Nagy győzelem ez nekünk!

Edit csak annyit mondott:

– Köszönöm!

Aztán – némi alvás után – szépen mindent elmesélt Pierre-nek meg az intézet igazgatónőjének magáról meg az életéről. Elmondta azt is, hogy munyimunyi nyelv valóban nincs, csak magyar. Egészen pontosan munyimunyi nyelven egyedül Miki majom beszél, akiről a gyerekeinek mesélni szokott. Arra is emlékezett már,

hogya a nyaklánc és a gyűrű az övé volt. A lánynak ott a bazárban tehát valami köze lehetett a megmeneküléséhez. Edit azonban arra egyáltalán nem emlékezett, hogyan menekült meg a szörnyű viharban. Ezt később sem tudta meg. Ezt csak Pablo, Maria és Federico apja tudta a Földön.

Edit azonnal fel akarta hívni a férjét. Az intézet igazgatónője azonban arra kérte, hogy várjon egy napot. Várjon, amíg a magyar rendőrség tájékoztatja a családját.

– Nem értem – mondta Edit. – Miért nem mondhatom meg én, hogy élek? Rettenetes lehetett nekik augusztus óta! Hiszen mind azt hiszik, hogy a vízbe fulladtam.

– Madame – fogta meg az asszony kezét az igazgatónő. – Ugye maga sem akarja, hogy a váratlan örömtől valamelyik családtagjának baja essen? Az idősebbek esetében egy ilyen váratlan öröm veszélyes megrázkódtatást is okozhat. Fel kell őket készíteni lelkileg. Bízunk ezt a megfelelő emberekre.

Edit végül megértette, hogy várnia kell. Egyébként is, ha kibírtak négy hónapot nélküle, akkor egy napot már csak kibírnak valahogy.

December 24-én tizenegy óra előtt öt perccel, amikor a kissé kövérkés dr. Nagy Csaba rendőr alezredes és pszichológus civil öltönyben és a bajusza alatt bujkáló mosollyal becsengetett a Bánáti-lakásba, csak Papa és Bobi

voltak otthon. A gyerekek Tamással elmentek vásárolni, Rizi-Lizi pedig Babi nagyinál készítette a karácsonyi ünnepi vacsorát, amely évtizedek óta ott készült a Bánáti család hagyománya szerint.

A rendőr, mikor a Papa beengedte, bemutatkozott, aztán leültek a konyhában.

– Csak nem valamelyik unokám miatt jött? – kérdezte az öreg, és a keze megremegett. A magyarok többségéhez hasonlóan ő is nagyon fontosnak és tiszteletre méltónak tartotta a rendőrség munkáját, csak az ő családjához ne kerüljenek öt kilométernél közelebb a zsaruk.

– Nem, nem, semmi baj – nyugtatta meg az öreget az alezredes, és vigyorgott, mint aki egy jó viccet akar elmondani, és már előre röhög a poénon. – Csak érdeklődni szeretnék a család meg az ön egészsége felől.

A Papa csupán egy fehér foltnak érzékelte az alezredes arcát, és így nem tudta, hogy az komolyan beszél, vagy tréfálkozik. Mit érdekli a magyar hatóságot az ő egészsége? Hetven évig a kutya se kérdezte meg tőle, hogy hogy van. Mitől lett most olyan fontos?

– Köszönöm, én jól vagyok – mondta a rendőrként bemutatkozó fehér foltnak. – És ön? Ön is jól van?

A rendőr vihogott.

– Én jól, én nagyon jól! – És összecsapta a kezét örömeiben. – No és – folytatta dr. Nagy –, mindenki jól van a családban? Úgy értem, dolgoznak, tanulnak, senki se beteg...

– Nem beteg senki – mondta a Papa, és zavartan köhintett. – Bocsánat, hogy megkérdem, de orvosnak tesznie lenni? Már csak hogy ennyire érdeklő az egészségünk. No meg a doktorátusa miatt...

– Nem, nem! – kacagott az alezredes. – Pszichológus vagyok. Abból van doktorátusom. – És a lényegre tért. – Ugye maguk úgy tudják, hogy az ön lánya, Bánáti Edit eltűnt egy tengeri viharban?

A Papa az asztalba kapaszkodva felemelkedett, mert fényes elméjével egy pillanat alatt megértette, hogy miért vihorászik egy rendőr ilyen boldogan, miközben a rendőrségnél komorabb testületet csak a temetőben lehet találni, fekete ruhában, ásóval a kézben.

Dr. Nagy hozta a jó hírt.

– Él a lányom?! – kiáltott fel az öreg. – Ugye él?! Megmondtam! Megmondtam!

És akkor dr. Nagy Csaba végre elmondta, hogy Edit megmenekült, él, és hamarosan találkozhat a családjával.

A Papa nem bírta kivárni, míg Tamásék megjönnek, de a veje mobilja persze megint ki volt kapcsolva. Felhívta tehát Baba nagyit.

– Edit él! – kiáltotta a telefonba, mire Baba nagyit rémülten nézett Rizi-Lizire.

– A Papa rosszul van – suttogta. – Azonnal oda kell mennem. Azt kiabálja, hogy „Edit él!”

– Edit él! – kiáltotta újra a Papa, mire Baba nagyit elővette a legmegnyugtatóbbnak szánt hangját.

– Persze, drágám! – fuvolázta a telefonba. – Hogyne élne!

– Te tudod? – kérdezte az öreg, és nevetett örömeiben. – Te tudtad?

– Hát persze, Papa, hát persze! De te most csak nyugodj meg, és várj! Azonnal ott leszek, és mindent megbeszélünk!

Aztán letette a kagylót, és gyorsan átöltözött.

– Szegény öreg! – csak ezt ismételte. – Szegény öreg!

– Úgy látszik, a lelke nem bírta tovább, beleroppant – nyelt nagyokat Rizi-Lizi. – Én szívesen ápolnám...

– Ha valóban az idegeivel történt valami – szipogott Baba nagy is –, akkor nem maradhat otthon. Akkor sajnos nem maradhat otthon.

Amikor Baba nagy negyedóra múlva megérkezett, a Papa sírt az örömtől.

– Itt volt egy csodálatos rendőr – kiabálta. – Egy fantasztikus ember! Egy pszichológus! Dr. Nagy Csaba! Azért jött, hogy megmondja: Edit él!

– Jó, jó! – mondta Baba nagy, és a szobájába vezette az öreget, majd leültette az ágyára. Aztán behozott egy pohár vizet és egy altatót. – Vedd be ezt a gyógyszert, és fekédj le!

– De hát miért fektetsz le? – forgatta a fejét a Papa. – Nincs semmi bajom... – És újra felnevetett. – Képzeld, Algériában fogták ki! Vagyis odakerült.

Baba nagyfi megszédült, és a szekrénynek támaszkodott.

– Algériában? – kérdezte remegő hangon. – Beúszott Franciaországban, és kiúszott Algériában?

– Igen! – kiáltotta a Papa. – Ez a csoda! A csoda!

– Az biztos – sóhajtott Baba nagyfi. – Ez valóban csoda lenne. – És simogatta az öreg fejét, míg az el nem aludt.

Fél óra múlva Tamás és a gyerekek megérkeztek.

Baba nagyfi azonnal behúzza a fiát a hangszigetelt szobába és elmondta neki, hogy a Papával mi történt.

– Nyilván Edit hiánya meg a karácsony és a szenteste közeledése váltotta ki belőle ezt a hallucinációt – magyarázta Baba nagyfi. – Az az elképzelése, hogy Edit él, és Algériában van! Most mondd meg... És hogy ezt ő egy rendőrtől tudja. Lefektettem. Alszik. Van egy kis esélye, hogy mire felkel, az egészset elfelejti. De az is lehetséges, hogy nem. Akkor sajnos ki kell hívni az orvost. Vagy be kell vinni a kórházba. Tudod, kisfiam, az ilyesmi veszélyes is lehet. Saját magára is meg a gyerekekre is. Mi van, ha azt hiszi, hogy tud repülni, és kiugrik az ablakon?

Tamás csak ült a székén, és rémülten bámult az anyjára.

Már csak ez hiányzott! Hogy a Papát be kelljen vinni a kórházba. Micsoda csapás lesz a gyerekeknek, ha megtudják, hogy a Papájuk... megbolondult!

A Papa majdnem négy órát aludt. Ebben nemcsak az

altató, hanem a váratlan örömhír okozta megrázkód-
tatás is közrejátszott. Az idősebbeknek a lelke is gyorsan
kifárad, nem csak a teste.

Amikor felkelt, Tamás mellette ült.

A gyerekek a szobájukban színházasdit játszottak. Dó-
ra meg Benedek bohócok voltak, Kata meg Bobi pedig
a közönség. Edit boldog lett volna, ha látja, hogy a gye-
rekei milyen csodálatosan játszanak együtt szökőéven-
ként egyszer, karácsonykor.

– Mondta Baba? Hallottad? – kérdezte rögtön a Pa-
pa, ahogy meghallotta Tamás hangját.

– Mit? – kérdezte Tamás óvatosan. – Mit kellett vol-
na hallanom?

– Hogyhogy mit? Hát nem mondta? Edit él! Algériá-
ban van! Ma este fel fog hívni!

– Jól van, Papa – mondta Tamás, és remegett a
hangja, annyira sajnálta az apósát. – Nagyon örülök.
Fantasztikus... Csodálatos! De ha kérhetlek, ne mondd
el most a gyerekeknek. Hadd legyen nekik meglepe-
tés... Hadd legyen karácsonyi meglepetés, jó?

– Hát ha így gondolod – bólogatott az öreg izgatot-
tan –, akkor legyen úgy. Nem lesz könnyű hallgatni, hi-
szén olyan boldogok lennének... Olyan boldogok lesz-
nek. De majd megpróbálok uralkodni magamon és
nem szólni, ha így gondolod.

Tamás így gondolta. Pontosabban Tamás és Baba
nagy gondolta úgy, hogy ha a Papa nem aludta ki a
képzelgését Editről, akkor töltsék együtt a karácsony

estéjét most békében, és aztán majd valamilyen indokkal beviszik a Papát a kórházba kivizsgáltatni. A felnőttek számára biztosan szomorú lesz a szenteste ettől a titoktól, de legalább a gyerekeket nem zaklatják fel egy ilyen álhírrrel a fenyőfa alatt.

Az ember néha biztos valamiben, amiben téved. És néha arra gondol, biztosan téved, miközben esetleg igaz van. Így megy ez az életben. Jó tudni.

21.

*A fenyőfa feldíszítése • Baba nagyfi mindjárt elájul •
„Itt vagytok, a Földön.” • A hazaérkezés*

A fenyőfát a felnőttek a gyerekekkel együtt díszítették fel.

Dóra úgy látta, hogy az apjuk és Baba nagyfi szomorúságosabbak, mint az karácsonykor szokás.

– Biztosan anyu miatt – mondta Benedek, amikor a nővére a fülébe súgta, amit észrevett, és amit a fiú is jól látott.

Ugyanakkor az sem kerülte el a gyerekek figyelmét, hogy a Papa állandóan vihog. A látásromlása óta a Papa feladata volt, hogy a díszeket kivegye a dobozból, és átadja az unokáinak, akik azokat az ágakra akasztják. Miközben kitapogatta a fából, üvegből, hánocsból készült díszeket, figurákat folyamatosan nevetgélt és beszélt.

– Ez az angyalka, ezt Kata tegye az alsó ágacskára. Ezek aranydiók... Dóra lesz az ügyes, aki mindet felteszi. Itt van a jászol, amit anyukátok csinált, amikor kicsi volt. Benedek, ezt te akaszd fel! A csillagszórók Tamás feladata lesz... No, most itt van a csúcs. Baba na-

gyi, ezt te teszed fel, mert a vejednek tériszonya van. De kérlek, ne borítsd fel a fát, mint öt évvel ezelőtt...

És mondta, sorolta Papa a teendőket nevetve, aminek a humorát Dóra meg Benedek nem nagyon értette, de jókedvre derültek tőle. Mire készen lett a fa, már mind röhögcséltek, és a Papa szövegét utánózták, ismételtették kedves csúfondárossággal.

– Itt van a kiseded meg a mamája, ezt Dórika függeszti fel... Itt vannak a háromkirályok, amit apátok hozott Rómából. Baba nagyfi, ezt te akaszd fel a fára!

És ez a játékos szövegelés, nevetgélés még Tamást és Baba nagyit is megmosolyogtatta.

Rizi-Lizi a konyhában tett-vett, hogy a vacsora, az ő karácsonyra készített vacsorája csodálatosan ünnepi legyen. „Az első karácsony, amit együtt töltök velük – gondolta magában –, legyen felejthetetlen!”

Amikor a fa feldíszítése befejeződött, szokás szerint lekapcsolták a villanyt, s csak egy kis gyertya fénye világított. Aztán mindenki bement a szobájába, és titokban, mintha egymást nem is látnák a félhomályban, a fa alá hordták az ajándékaikat.

Néhány perc múlva megszólalt a csengettyű, s mire a gyerekek bementek a nappaliba, a karácsonyfán szikráztak a csillagszórók, és égtek a gyertyák.

Először a *Mennyből az angyal*t, aztán a *Kis karácsony, nagy karácsony*t meg a *Pásztorok, pásztorok Betlehembent* énekelték el. Az efféle zenészcsaládoknál az egész daltirodalmat végigéneklük, mielőtt neki lehet esni az

ajándékcsomagoknak. Végezetül a *Csendes éj* következett, amit Tamás hegedűvel kísért, mint minden évben.

Csendes éj, szentséges éj, mindenek álma mély...

Baba nagyi és Rizi-Lizi sűrűn törülgették a szemüket.

A közös éneklés után Beni felkapcsolta a villanyt, hogy először a gyerekek, majd a felnőttek kibonthassák a csomagjaikat.

És akkor megszólalt a telefon.

– Ő az! – kiáltott fel Papa, és tétován a készülék irányába indult. De Baba nagyi csak legyintett.

– Biztosan Krisztináék Bécsből! – mondta, és felkapta a kagylót. – Halló! Szervusz, drágám! Kellemes...

– *Bon soir!* – hallatszott egy férfi hangja. – Jó estét! Doktor Pierre Clavier vagyok Algírból. Bánáti Tamás úrral szeretnék beszélni.

Baba nagyi először csak pislogott kettőt, mint az a bizonyos bagoly, aztán rögtön a fia kezébe nyomta a kagylót.

– Nem értem! Egy pasas. Franciául beszél! Téged akar.

– Halló, Bánáti Tamás vagyok – mondta Tamás franciául, mire Pierre ismét bemutatkozott.

– Doktor Pierre Clavier Algírből. Jó estét! Bizonyára már tudja a jó hírt.

– Jó hírt? – kérdezett vissza Tamás, és arra gondolt,

hogy ez valami vallásos dolog lehet. Az egyik evangélium szerint az angyal viszi a jó hírt Máriának, hogy fia születik, vagy valami ilyesmi. De mért hívja őt ezzel a jó hírrel egy francia doktor Algírból karácsony estéjén? Most akarja megtéríteni? Aztán a Papára nézett, akinek a szeméből az örömtől csorogtak a könnyek. – A jó hírt? – dadogta, mert hirtelen kigyúlt a fejében a százaz égő. Aztán csak felnyögött, mint aki nem tud többet mondani.

Baba nagyit valamit megérezhetett az igazság szellőjéből, mert gyorsan leült egy székre. Utált elájulni, mert amikor ez egyszer megtörtént a fia esküvőjén, elszakadt és szétgurult a legdrágább gyöngysora. A gyerekek persze egy szót sem értettek az egészből. Csak annyit láttak, hogy az apjuk elsápad, Baba nagyit a székre csuklik, a Papa sír, Rizi-Lizinek pedig tátva van a szája.

– Adom a feleségét – mondta az orvos, és Tamás egy pillanat múlva meghallotta Edit hangját:

– Édesem! Kisfiunk született...

– Edit – suttogta Tamás, és úgy állt kezében a kagylóval, mint kölyökkorában, amikor az ijedtségtől beeresztett a nadrágjába. – Edit! Édesem!

Baba nagyit a szívéhez kapott.

– Mindjárt elájulok! – mondta, de nem ájult el.

Dóra örömeiben felsikoltott, és odarohant az apjához.

– Anyu! Anyu! – kiabálta, és kitépte az apja kezéből a kagylót. – Anyu! Anyu!

– Dórikám! – mondta az anyja, és elsírta magát. – Jól vagytok?

Rizi-Lizi szeméből is ömleni kezdtek hirtelen a könnyek. Gyorsan letette a kezében tartott tányérokat a kisasztalra. Még csak az kell, hogy leejtse.

Bobi állt, lengette a farkát, és vigyorgott. Ha mindenki sír meg nevet, nagy baj nem lehet.

Kata meg Benedek azonban nem sírt, és nem nevetett. Csak álltak, fogták egymás kezét, és mosolyogtak. Ők tudták...

Azután mindenki beszélt Edittel néhány szót, csak Papa nem, mert a sírástól nem tudott megszólalni.

Kata azt kérdezte, hogy mikor érkezik haza Miki majommal, mire Editnek a szava is elakadt. Honnan tudja Kata, hogy kistestvére született, és Miklósnak hívják?

– Holnap – dadogta végül. – Vagy holnapután.

A családtagok közül Benedek kapta meg utoljára a telefonkagylót.

– Anya – suttogta, és szinte hallotta a földön kívüli tér halk zúgását.

– Én vagyok, kisfiam.

– Tudtam, hogy élsz.

– Ne haragudj!

– Honnan beszélsz?

– Algírból – mondta Edit. – Algériából.

– De hát az a Földön van! – csodálkozott Benedek.

– Igen – mondta Edit. – Miért, drágám, mit gondoltál? Én is itt vagyok, a Földön.

Edit december 31-én, szilveszter napjának délutánján érkezett Budapestre.

A repülőtéren a családon kívül (ideszámítva Bobit is) ott voltak Dóra barátnői, Benedek osztálytársai (Bariló szervezésében), Csöpi néni, Biri néni és mindenki, akit telefonon el lehetett érni.

Természetesen ott volt a családjával Krisztina is Bécsből, akit Dóra még szenteste, rögtön az anyjával való beszélgetés után hívott fel a csodálatos hírral. Krisztina először azt mondta dühösen az unokahúgának, hogy: „Ne haragudj, Dórikám, de nagyon hülye vicceid vannak!” Aztán persze vizesre zokogta az ünnepi kosztümjét örömeiben.

A repülőtéri kijárattól kicsit távolabb egy csokor virággal ott állt Rizi-Lizi is.

A családot meglepte, hogy néhány újság fotósa meg két tévécsatorna is a repülőtéren volt a kamerákkal, de úgy látszik, ezen a világon senki sem tud elbújni, ha valami érdekes történik vele. Végül is ez nem baj. A világ olyan lett, mint egy nagy falu: mindenki mindent tudhat. Talán jobb is lenne, ha a tévét ezután *pletykás Mari néni*nek hívnánk, nem?

Az újságírók a repülőtér várótermében interjúkat készítettek Tamással és a gyerekekkel, míg ki nem nyílt az ajtó, s meg nem jelent Edit egy kis bebugyolált csomaggal a karján. Mögötte Pierre jött a kézicsomagokkal, aki elkísérte Budapestre egykori betegét.

Bobi persze lábakon és korlátokon áttörve azonnal a

családfőhöz rohant, hogy túláradó vonyítással, szolgatással és kéznyalogatással elsőként köszöntse. Csak utána jöhettek a többiek.

Oldalakon át tartana leírni, hogy ki mit mondott és hogyan sírt a találkozás perceiben, de szükségtelen, hiszen ezt mindenki láthatta a délutáni tévéhíradóban meg az esti ismétléskor. Persze lehetséges, hogy egy regény a tévériportnál érzelmesebben és tán szebben tudja leírni, ami történt, de soha valóságosabban és pontosabban.

Kata arcát azonban a tévé nem mutatta, amikor az anyja kezében tartott csomagra nézett, és megkérdezte, hogy mi ez.

– Ő Miki majom – mondta Edit. – A kisöcséd. – És az osztálytársak, a tanárok, az újságírók meg egyéb idegenek nem egészen értették, hogy a Bánáti család tagjai min kacagnak olyan fékezhetetlenül, miközben azt kiabálják, hogy: „Munyimunyi! Munyimunyi!”

Mikor Rizi-Lizi átadta a virágot Editnek, Baba nagyígy mutatta be.

– Ő Liza, a barátnőm, aki gondját viselte a családnak, amíg távol voltál.

– Köszönöm – mondta Edit, és megcsókolta a könnyes szemű asszonyt, akinek más álom s más család után kell néznie ezután, ha boldog akar lenni.

Pierre-t mindenki azonnal megszerette, mikor kiderült, hogy ő volt Edit orvosa, barátja, gyógyítója a hosszú, emlékezet nélküli hónapok alatt. Csak Kata

húzódott el tőle egy kicsit, amikor a doki a kezét nyújtotta. Sok piszkos kezét látott már az óvodában, de ilyen feketét még nem.

A doktor pontosan értette a húzódozás okát, és nagyot nevetett. Aztán kivett a táskájából egy plüssmajmot, ami olyan tökéletes volt, hogy szinte megszólalt. Kata szája a füléig ért. Egy jól kiválasztott ajándék elég volt, hogy örömeiben az orvoshoz simuljon, és még pusztit is adjon a nagy fekete arcra. Minden szívhez vezet egy út, csak meg kell találni azt.

A várakozó ismerősök között talán Bariló volt a legboldogabb.

– Na mi van, pupákok! – vigyorgott az osztálytársaira. – Kinek volt igaza? Ki találta ki, hogy megmentették az ufók?

– Igen? – pislogott Krizsán Imike. – És elvitték Algériába?

– Naná, pupák! Naná hogy elvitték! Különben hogy került volna oda? A nagybratyóm tudta! A nagybratyómnak üzentek!

Krizsán Imi meg a többiek erre persze nem tudtak mit mondani. Külön-külön talán egyikük se nagyon örült annak, hogy esetleg vannak ufók. Éppen elég bajuk van az embereknek a Földön egymással meg a természettel. Már csak az ufók hiányoznak, meg egy púp a hátunkra.

Amikor a Bánáti család megérkezett a lakásukba, és a baba éppen Dóra kezében volt, Tamás és Edit olyan

forró csókban forrtak össze, hogy a karácsonyfán vibrálni kezdtek a lámpácskák, és felszikkadtak az épen maradt csillagszórók.

– Na de anyu! – mondta Dóra némi irigységgel a hangjában. – A gyerekek előtt?

Mire a szülők nagy nehezen kibontakoztak egymásból, és Tamás dadogva megkérdezte:

– Gyerekek? Hol vannak itt gyerekek? Ti okosabbak voltatok, mint én. Ti valóban hittetek abban, hogy anyátok él.

– Csak Beni volt okos – mondta Dóra őszintén. – Én buta voltam. – És az öccsére mosolygott.

Elhatározta, hogy így fog mosolyogni, ha majd a történetüket filmre viszik, és ő játssza Dórát. Mert az tuti, hogy ő játssza Dórát.

EPILÓGUS

Nyolc hónappal később, augusztusban a Bánáti család a már négykézláb mászkáló Mikivel Nizzába utazott nyaralni.

A régi panzióban szálltak meg, ahol a madame a Bánáti család minden tagját a melle közé fojtogatta örömében. Különösen Editet ölelgette agyon és árasztotta el könnyei óceánjával.

– Drágám! – sikoltotta. – Csoda történt! Száz gyertyát gyújtottam a Szűznek, amikor megtudtam. Egész Nizza magáról beszélt!

A panzióban volt néhány ismerős törzsvendég is. Köztük az együtt négyméteres dán házaspár és a két angol nővér „ÉLJEN, AKI MEG NEM HALT!” feliratú trikókban, valamint az olasz család, hatan vagy nyolcan. A két német férfi (nő?), akik júliusban nyaraltak Nizzában, nem tudtak eljönni, ők telefonon beszéltek Edittel, amikor a panziósnő felhívta őket, hogy megjöttek a magyarok.

Délután a francia nyomozók is benéztek.

– Nagy izgalmakat okozott nekünk tavaly, madame – mondta az idősebb –, de örülök, hogy él.

– Ennek én is örülök – mondta Edit. – És bocsánat!

– Ugye ismeri a viharjelzéseket? – kérdezte a fiatalabb nyomozó, mire Edit bólintott.

– Tavaly is ismertem. Csak nem figyeltem.

A parton hamar szétfutott a híre, hogy megjött az a bizonyos magyar asszony a családjával, aki egy éve eltűnt a viharban. Mindenki Edittel akart beszélni, hogy a leghitelesebb forrásból tudja meg, hogyan történt a csoda. Nem hitték el, hogy Edit sem tudja pontosan, miképpen került Nizzából Algériába.

Fárasztó nap volt.

Miután Edit beszélt telefonon Krisztinával meg a Papával, lefektette a gyerekeket, s Tamással együtt hamar elaludt.

Hat óra lehetett reggel, amikor Edit szeme felpattant, és a redőnyök rései között átszivárgó fényből sejtette, hogy szép napnak néznek elébe. Úgy gondolta, úszik egyet, s aztán irány a családi reggeli.

Amikor azonban megmozdult – óvatosan, hogy ne ébressze fel Tamást –, a könyöke egy testbe ütközött.

Nem értette.

Biztos, hogy este Tamás az ágy bal oldalán feküdt.

Edit jobbra nézett. A félhomályban látta, hogy Benedektől nem tud felkelni. A gyerek mellette aludt. „Kis bolond – gondolta az asszony. – Biztosan megijedt valamitől éjszaka, és idebújt, mint kiskorában.”

Edit kinyújtotta a lábát, és lassan araszolva elindult az ágy vége felé. Úgy gondolta, a két férfiú között kicsusszanva leszállhat.

De lábával valami meleg, puha testet érintett. Valami olyan puhát, ami megnyalta a bokáját.

Hogy kerül ide Bobi?

Edit meglepetésében felült, és ekkor nemcsak Bobit látta meg az ágy végében, hanem Katát is. A gyerekágyban pedig – Miki mellett – Dóra összegömbölyödött teste sejlett fel.

– Összeesküvés – suttogetta, mire a gyerekek, akik csak tettették az alvást, felugrottak, és az anyjukra vetették magukat.

– Nem mehetsz sehova! Nem mehetsz sehova! – ismételték, mint egy rigmust, és szegény apjukat majdnem lerúgták az ágyról.

– Mi ez? – pislogott Tamás. – Parasztlázadás?

– Igen – mondta Kata, és az apja fejére ülve énekelni kezdett: – Munyimunyi, mesélj! Munyimunyi, mesélj! – Mire természetesen a többiek is csatlakoztak a kívánsághoz:

– Munyimunyi, mesélj! Munyimunyi, mesélj...

Edit megadta magát. Visszadőlt az ágyra, magához karolta a gyerekeit (Mikit leszámítva, mert a baba még aludt), és belekezdett:

– Egyszer volt egy család, amelyben a világ legroszabb gyerekei éltek. Ezek a gyerekek nem akkor feküdtek le, s nem akkor keltek, nem akkor játszottak és nem

akkor ettek, nem akkor tanultak és nem akkor tévéztek, amikor a normális gyerekek szoktak.

– Remélem, anyu, nem rólunk beszélsz? – kérdezte Dóra, mire Edit szörnyülködve felsóhajtott:

– Isten ments! – És folytatta: – Ezeket a gyerekeket a szüleik egy este kitették egy lakatlan szigetre, hogy végre egy kis nyugalomuk legyen. Miki majom azonban arra repült az űrhajójával, és észrevette a tábortüzet, amit a gyerekek gyújtottak. „Munyimunyi – kiáltott le a magasból. – Hát ti meg mit csináltok? Munyimunyi!”

– Munyimunyi – hallatszott abban a pillanatban a gyerekágy felől, és a nagy ágy lakói egyszerre ugrottak fel és rohantak a legkisebb Bánátihoz.

– Megszólalt! Hallottad? Azt mondta: munyimunyi! – kiabálták egymásnak, de olyan hangosan, hogy a panzió minden vendége felriadt e korai órán.

Sajnáljuk, kedves európaiak! Kétszer gondolja meg, aki a magyarok mellé teszi le a fenekét. Ott nincs alvás, ha feljön a nap.

VÉGE

TARTALOM

1. Hat fő tizennégy lábbal • A nővérem hülye • Madame Körbeszáj • Kutya az úrból 7
2. Jean-Paul, a tapizós • Úszás a viharban • Az orkán átka • „Nem látta a mamámat?” 15
3. Harc a viharral • Csuklós kutya a lépcsőn • Hol a családfő? • Köpeny a parton 25
4. Rendőrök a panzióban • Hazugság Katának • Egy csodálatos reggeli szomorúsága • A piros fürdőruhás nő 33
5. Várakozás a parton • Fotók és nyomozók • Miki majom, a megmentő • Az anyu illata 43
6. Bárka a hullámok tetején • Ember a vízben • Megfojtom és bedobom • Az ékszerek maradnak 55
7. „Az anyámat keresem.” • Egy halász, aki látta • Vera, a stewardess • „Bobi! Keresd!” 64

8. A dühös nagymama • Indulás a repülőtérré • Egy nagy kosár élelmiszer • Ismeretlen nő Algírban 74
9. Reggeli látogató • Kicsi csomó nagyot kíván • Anyu a tévében • Akárki akármit mond, anyu él! 84
10. Torta az asztalon • Emlékezetpróba • A Papa velünk marad • Edit babát várt 94
11. Élet anya nélkül • Félelmes éjszakák • Edit látogatásai • Dölászoár Rozália 104
12. Verekedés cápák miatt • Biri néni büntetése • Ismeretlen világsztárok • Zászló és himnusz 114
13. A cápáktól nem kell félni • Rizi-Lizi megjelenik • A kis herceg és a róka • Csak az ufók tehették 123
14. Emlékezés hipnózisban • Rizi-Lizi ügyeskedik • Júlia és Rómeó • Gondolkodás négyszemközt 134
15. Mért szeretünk, mért utálunk? • Sötét erők egy nő körül • Összeesküvők a konyhában • A babaház átrendezése 146
16. Félrebeszéd lázálomban • A munyimunyi nyelv • Nyikita bá, az ufológus • Anyu titka volt az ok 154

17. Séta Algírban • A spanyol halála • Jóslás a bazárban • Az ismerős ékszerek	165
18. Telefonált-e Edit a Holdról? • Mindenki tud mindent • Ide pszichológus kell! • Néha a felnőtt is sír	174
19. A munyimunyi népdal • Beni megérzése • Hegedűkoncert egy személynek • Egy síró lány megvigasztalása	181
20. Egy könnyű, gyors szülés • Emlékek visszatérése • Jó hírt hozó alezredes • A Papa félrebeszél?	191
21. A fenyőfa feldíszítése • Baba nagyi mindjárt elájul • „Itt vagyok, a Földön.” • A hazaérkezés	201
Epilógus	210

© Nógrádi Gábor, 2005, 2013

© Móra Könyvkiadó, 2013

PDF ISBN 978-615-5245-22-0

www.nogradi.hu

A regény első kiadása

ÉDES MUNYIMUNYI!

címmel jelent meg.

SEGÍTSÉG, EMBER!

„Mért van mindig hús-vét?” – kérdezi a nyúl.
„A mamámnak én vagyok a legszebb!” – pityereg a denevér. „Én védett vagyok, te nem!” – morog a süni. És még

negyven állat panaszkodik, gúnyolódik, sír és kacag, miközben elmondja: hogyan él, és hogyan kell őt etetni, gondozni – szeretni. Tíz kiadás, százezer példány.

SEGÍTSÉG, ÁLLAT!

Az állati monológokban találkozhatunk a gazdáját bolonddá tevő mosómedvével, a csemetéjét védő bálna-anyukával, a nagyképű

hattyúval, az igeragozással kínlódo bagollyal, a bébiszállítást nem vállaló gólyával, a mamáját megőrjítő kölyök aligátorral és a disznótort megakadályozó sertéssel. Sokszor igazuk van!

PETEPITE

Képzeld el, hogy reggel felkelsz, és már nem te vagy te, hanem valaki más a családból. Hogyan élsz, létezel helyette? És helyetted egy családtagod, például az

apád, anyád, testvéred, kiskutyád?
(A PetePite az Év Gyerekkönyve lett, nemzetközi díjat kapott, és bekerült a tankönyvekbe.)

AZ ANYU ÉN VAGYOK!

Emese: „Megőrülök! A Papa átváltoztatott anyuvá! Anyu meg Mesi lett, vagyis én. Akkor most anyu maradok örökre? Ne már! Én váltam el apától? És én

megyek férjhez Emilhez? Nem mondom, tesszik, hogy felnőtt vagyok, dögös vagyok, mégis vissza akarok változni! Gyerek akarok maradni, amíg lehet.”

GYEREK- RABLÁS A PALÁNK UTCÁBAN

Lajcsi elrabolja magát a barátai segítségével. Őrület! Mit akar? Azt, hogy elvált szülei újra összeházasodjanak! Mert Lajcsi tudja: szeretik egymást.

A humoros történetből sikerfilm készült Koltai Róbert főszereplésével, és a regény megtalálható a tankönyvekben.

GYERÜNK HAZA!

Rémes nyaralás két londoni gyereknek egy világvégi kis faluban. A rokonság kedves, de a szobában egér és pók szaladgál, a klotyó kint van az udvaron, és ami

a legrettenetesebb: levágják az élő csirkét! Eszter és Robert megszöknek. Át a Nyírségen, a Hortobágyon, a Tiszán hazaindulnak Angliába. Veszélyek, kalandok – izgalom és humor!

HOGYAN NEVELJÜNK?

Minden és mindenki nevelhető? Nevelhető a kistestvérünk, a nagybácsink, a nagymamánk, a matektanárunk, a szomszéd, a rendőr, a muskátlí és a padszomszédunk is! Akarsz a nevelés zsenije lenni? Vagy csak nevetni? Ez a könyv a te könyved!

EMMIKE NEM SEMMIKE

APA: „Megőrülök tőled, Emmike! Nem öntetted a szemetet a sőtörre, akkor sem, ha szemetelt! Nem te döntöd el, hogy mikor legyen kistestvéred! Nem hozhatsz haza sem egy síró kisfiút, sem egy kóbor kutyát! Megőrülök tőled, Emmike!”

A MI KINIZSINK

A gyerekek állatait össze akarja gyűjteni a gonosz polgármester. Ki segíthet? Naná, hogy Kinizsi Pál, Mátyás király hadvezére! No de ő már ötszáz éve halott! És akkor mi van? Fel kell támasztani! Humor, izgalom, történelem testközelből.

A MI DÓZSÁNK

Hogyan kerül négy gyerek, egy történelemtanár meg egy vizsla az 1514-es parasztháború közepébe? És ha már ott vannak, miért akarnak találkozni a vezérrel, Dózsa Györggyel? Néha csak egy paraszt-hajszálon – no, meg Sípeki és a gyerekek okosságán, ügyességén – múlik az életük. Mernél velük menni?

A BÁTYÁM ZSENI

TOM: „A tesóm dilis. Persze zseni is, mert feltalálta a szuper tolmácsprogramot, és így bármilyen nyelven beszélhetünk egymással. De azért dilis. Még szerencse, hogy itt vagyok én meg a hatodikosok szövetsége...”

AZ ÖCSÉM ZSENI

Tom iskolatársa, Digó folyton a verekedésivel dicsekszik. Tele van karmolásokkal, foltokkal. Aztán kiderül, hogy nem is verekszik... És nem csak hogy nem verekszik, de nagy veszély leselkedik rá. A kérdés: megmentsek-e Digót, bár utálják?

A NAGYIKÁM ZSENI

Az unokái sem tudták, hogy a nagyjuk lánykorában Sellő néven titkos ügynök volt. Ez csak akkor derül ki, amikor Gerit elrabolják. Nagynak elő kell kapnia a palacsintasütőt, hogy szétcsapjon a banditák között.

HECSEKI ÉS A KEDVES BETÖRŐK

A gyerekbanda csalókat, tolvajokat, rablókat foszt ki a nagy vezetésével. Mi ez? Robin Hood család ma? De miért csinálják? Azért, mert szeretnének a pincelakásból elköltözni, mire az új kistestvér megérkezik.

MARCI ÖRÖKSÉGE

Marci édesanyja magyar, édesapja Budapesten tanult arab orvos. A fiú ötvenmillió dollárt örököl egyiptomi nagypjától. Húha! Az már pénz! Csak hogy a terroristák meg akarják szerezni az örökséget. Sikerül nekik?

MARCI VISSZAVÁG

A Marci öröksége folytatódik. A terroristák nem adják fel. Bosszút akarnak állni. Marci ismét csak a fel-feltámadó Cilire számíthat, valamint egy verébre, plusz egy rózsabokorra. No neg rád, kedves olvasó, aki egyszerre akarsz nevetni és izgulni.

PAPA, NE MÁR!

SAMU: „Anyu apja, a Papa hozzánk költözött. Én szeretem a Papat, ha háromszáz kilométer van köztünk, de megőrülök, ha csak három méter! Segítség!”

Élni és együtt élni, ez a legszebb és a legnehezebb feladat.

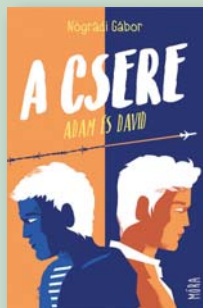
NEM VAGYOK SAMU!

Papa újabb rettenetes kalandjaitól szenved Samu. Papa megvédi az állatokat, és kis híján megverik. Papa úszni tanítja az unokáját, és majdnem megfullad. Nem könnyű együttélni másokkal. Ha szeretjük egymást, akkor sem.

A TENGEREN IS TÚL

Benedek: „Tudom, hogy anya hazajön! Igaz, hatalmas vihar volt aznap reggel a tengeren, mikor anya eltűnt. Óriási hullámok, orkán és szél. De anya nagyon jó úszó. És hiába keresték, nem találták meg. Azért nem, mert él!”

A CSERE

A kamasz Adam a tenger mellett egy menekülttáborban él és egy jobb életéről álmозodik. Amikor beúszik a tengerbe megnézni az elnöki jachtot, találkozik Daviddal, az Elnök fiával. Kiderül, hogy a megszólalásig hasonlítanak egymásra. Hogyan lehetséges ez?

GALAMB-NAGYMAMA

A nagymama galambbá változik, hogy találkozhasson az unokájával. Cecilia beszélget a tesójával, aki még meg sem született. Ha képzelsz magadnak egy kutyát, az meg is haraphat. Ha nevetni akarsz vagy meghatódni, akkor ez a te könyved.

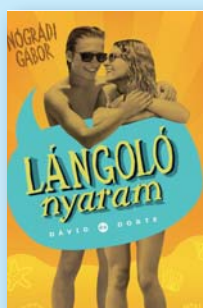
LÁTTAM, MI TÖRTÉNT

Rob tanítás után kirohan az iskolából, és majdnem fellöki Anit. A lány sírva elszalad. A két fiatal délután együtt nevetgél a plázában. Ötvenhat tanú meséli el, mit látott. Ötvenhat tanú, ötvenhat különböző történet. Miért látja mindenki másképpen ugyanazt?

A GONOSZ HÉT NAPJA

A tizennyéves Alex lóg az iskolából, lop egy kutyát, hazudik, szemétkedik – haragszik a világra. Foltosnak, a lopott kutyának csodálatos képessége van: Alex minden gazembersége után éveket öregszik. (14+)

LÁNGOLÓ NYARAM

Dávid gátlásos, tizenöt éves magyar fiú. Dorte dán kamaszlány. A szüleiikkel nyaralnak egy görög szigeten, és egymásba szeretnek. A humoros, kalandos regényt a kamaszszerelem lassan kibontakozó őszinte története teszi különleges élménnyé. (14+)

A BÖLCS GYEREK KÖNYVE

Negyvenkét, világszerte ismert bölcsesség, mondás, szólás igazságát bizonyítják saját életükből vett példákkal a szerzők. „A türelem keserű, de gyümölcse édes.” „A legjobb dolgok az életben nem dolgok.” „Ha azt akarod, hogy szeressenek, te is szeress.” stb. Más ismerni egy igazságot, más megérteni, és más alkalmazni az életünkben.

GAZDAG AKARSZ LENNI TE IS?

Magyarországon először jelent meg húsz éve gyerekek számára a pénzről, a takarékoságról, a munkáról, a vállalkozásról, az üzletről és a piacról szóló könyv. Játékos feladatok, humoros történetek, megszívlelendő idézetek mellett közel száz karikatúra teszi szórakoztatóvá az életbevágó témát.

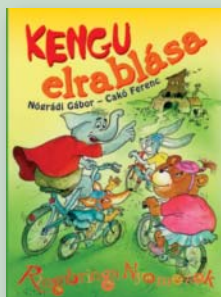
ITT ÉLTÜNK KÖZTETEK

Az öt kiadásban megjelent, és Csabó Ferenc homokrajzaival illusztrált kötet rövid balladáiban beszélnek életükről a lovak, a kutyák, a macskák, de megszólal a galamb, az aranyhőrcsög, a hatyú, a liba, a veréb, a bárány, a foka, a majom, az elefánt, a bika, a tehén, a teknős, a mókus, a kígyó, a tigris, a sólyom, de még egy medve, és a nagy hal is.

IDENÉZEK, ODANÉZEK

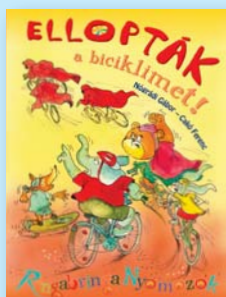
Sok száz tábla van az utcákon, az épületekben, a parkokban, a strandokon, azaz körülöttünk mindenütt. Vajon mit jelentenek? A nagyalakú, csupa rajzos könyvvel azt szeretnénk, ha egyetlen gyereket sem érne közlekedési baleset.

KENGU ELRABLÁSA

A nyúl, az elefánt, a macsó és a róka a legbonyolultabb bűnügyeket is kinyomozza. Minden oldal csupa rajz, játékos betű, rejtélyes, rejtvényes szöveg. Mire elolvasod, mire végignevedet, jobban fogsz olvasni. Tanulj szórakozva! Szórakozz tanulva!

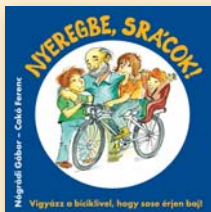
Ringabringa sorozat 1.

ELLOPTÁK A BICIKLIMET

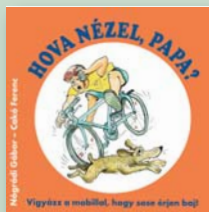
A négy kis állatkölyök Karóka ellopott bicója után nyomoz. Mindenkinek van egy zseniális ötlete: hogyan lehetne a tolvajokat megtalálni. Ötlet van, eredmény nincs. A maci balettozik, az elefánt hegedül, a róka siránkozik, Nyíl-Nyúl pedig mindent feljegyez.

Ringabringa sorozat 2.

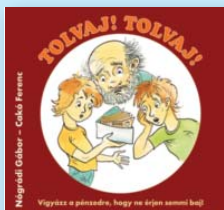
NYEREGBE, SRÁCOK

A Papa, unokái segítségével vidám helyzetekben tanulja meg a kerékpáros közlekedés szabályait. Jobb ma egy könyv, mint holnap a felsebzett térd! Fejezetcímek: Mountain bike vagy trekking? Ez kötelező, az nem. Egy kortyot sem, Papa! Kerüld ki vagy fejbe vághat! Éljen az elsősegély tanfolyam! Jó Papa holtig tanul. Tekerjünk télen is! Ha jót akarsz, számíts a rosszra!

HOVA NÉZEL, PAPA?

Tedd el a mobilodat és pattanj a kerékpárra! A mobilozás – beszélgetés, esemesezés, netezés – miatt számtalan súlyos baleset történik. Gyerek és felnőtt együtt tanulhatják meg a vidám, kalandos helyzetekből, humoros illusztrációkból, mire kell figyelni, mire kell vigyázni a járdán és az utakon.

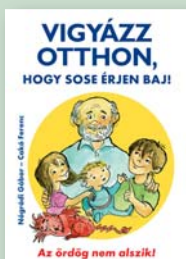
TOLVAJ! TOLVAJ!

Vagyontárgyaink, pénzünk biztonságáról, erkölcsi törvényeinkről szólnak a Papa és az unokák humoros történetei. A fejezetcímekből: Kie a gumikutya? Ki vette el a tárcámat? Miért volt ilyen olcsó? Ha találtam, az enyém? Aláírni mások helyett, soha! Ne lopj, inkább adok!

VIGYÁZZ!

Százhatvan színes oldalon szórakoztatva, vidám szövegekből és rajzokból megtudható, mire kell vigyáznia egy gyerekeknek az utcán, a hegyekben, az erdőkben, a járműveken, a vízben és a viharban, a télben és a nyárban. Az életben.

VIGYÁZZ OTTHON!

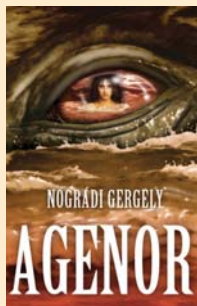
Az aggódo Papa és három okos unokája tizenhat vidám történet segítségével mesélik el a gazdagon illusztrált könyvben, hogy az otthoni élet ugyan sok veszéllyel jár, de ezeket a veszélyeket el lehet kerülni.

ZÖLDSÉG- KOMMANDÓ

Egy távoli országban uralkodó diktátor, miután megbénította az ellenzékét, külső ellenséget keres, háborúra készül. Tizenhárom idős ember – Cukkini, Pattisson, Retek és a többiek – összefognak, hogy megakadályozzák a várható öldöklést. Humor, kaland, 16+.

AGENOR

A tengerek mélye sötétségbe burkolózó világ, hová ember sohasem juthat el. Néhány gazfickó egy titkos kísérlettel rá akarja venni Agenort, a hatalmas szürke bálnát, hogy hozza fel a mélység kincseit...

BALHÉS BENI NAPLÓJA

Komisz egy kiskamasz ez a Beni! Mindent tönkretesz, mindenkit örületbe kerget. Főhősünk naplójából azonban kiderül, a rosszkodásával pusztán szeretetet akar kicsikarni a felnőttekből. Csak ne volna olyan borzalmas a helyesírása! (A művet hangoskönyv változatban is kiadták.)

VAU!

Szilas Pali egy éjszaka kutyává változik. Vajon milyen varázslatos erők állhatnak a hátborgató és mulatságos varázslat mögött? Vajon a szerelmese sem ismeri fel a fiút a kutyában?

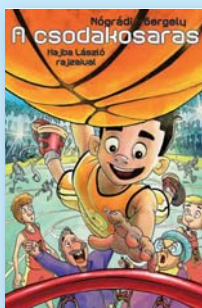
NYAU!

Az afrikai kislány, Csi-csi egy törzsi háborúban elveszti a szüleit. A koromfekete apróság a Vau! című regényből már jól ismert Szilas családhoz kerül. Érkezése után néhány nappal elrabolják. De miért? És mi lesz a sorsa?

MISU ÉS A PIROS KENU

A csöpp bagolyfióka, Guszti messzire téved a családi fészektől. Misu megtalálja, és úgy dönt, visszaviszi a szüleihez. Az ám, de a fióka otthonát, a rejtélyes Bagolytanyát lehetetlenség száraz lábbal megközelíteni...

A CSODAKOSARAS

Ennek a fele se tréfa: Oli büntetésben van! Sipi bácsi megtiltotta, hogy játsszon a karácsonyi kosárlabda döntőn. Szegény Oli! Rajtad már csak a csoda segíthet! Vagy...? Vagy egy boszorkány titkos varázsitala!